

НОВА ЕВРОПА

НАУЧНА БИБЛИОТЕКА ЗА ДЪРЖАВНО - СТОПАНСКИТЕ
ПРОБЛЕМИ НА НОВИЯ РЕД ПОД РЕДАКЦИЯТА НА
ПРОФ. Д-Р Л. ВЛАДИКИН

Д-р КЛАУС ШИКЕРТ

ЕВРЕЙСКИЯТ ВЪПРОС

ВЪВЕДЕНИЕ В ПРОБЛЕМА
И НЕГОВОТО РАЗРЕШЕНИЕ

СОФИЯ

1943

НОВА ЕВРОПА

НАУЧНА БИБЛИОТЕКА ЗА ДЪРЖАВНО-
СТОПАНСКИТЕ ПРОБЛЕМИ НА НОВИЯ РЕД

Под редакцията на проф. д-р Л. Владикин

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ

ГОДИНА II. * ФЕВРУАРИ – 1943 * КНИГА 2.

DAS NEUE EUROPA

STAATSRECHTLICHE PROBLEME DER NEUEN ORDNUNG

Herausgegeben von Prof. Dr. L. Wladikin – Sofia

JAHRGANG II HEFT 2

KLAUS SCHICKERT

DIE JÜDENFRAGE

EINE EINFÜHRUNG IN DAS
PROBLEM UND SEINE LÖSUNG

Д-р КЛАУС ШИКЕРТ

ЕВРЕЙСКИЯТ ВЪПРОС
ВЪВЕДЕНИЕ В ПРОБЛЕМА
И НЕГОВОТО РАЗРЕШЕНИЕ

С разрешението на автора преведе от ръкописа

Евгений Казанджиев

*Книгата е цифровизирана от **Propagandaleiter***

Печатница „ИЗГРЕВ“ – София, Тел. 2-36-53

Съдържание

Вместо увод	7
Създаване и разпространяване на еврейството	8
Две хиляди години еврейски въпрос	17
В Германия преди 1933 година	27
В Европа	37
Америка – владяна от евреи	50
Болшеvizмът	57
1. Във върховното държавно управление	58
2. Червената армия	59
3. В Съюза на войнстващите безбожници	62
4. В политическата пропаганда в новопридобитите области, след септември 1939 год.	63
5. В стопанството	64
6. Поглед върху културния живот	74
а) Литература	74
б) Театър	78
в) Музика	81
г) Изобразително изкуство	83
д) Филм	83
е) Печат	88
Палестина – не е разрешението	91
Европа, свободна от евреи	102
Адолф Хитлер, будителят на Европа	110

ВМЕСТО УВОД

Ще дойде времето, когато кръвната и расовата наука на националсоциалистическото движение ще предизвикат една **обща промяна в схващанията** относно човешкото минало и неговото бъдеще.

Адолф Хитлер, 30. 1. 1937.

Националсоциалистическа Германия и фашистка Италия притежават онези институти, които им позволяват, при нужда, да осветлят света по същността на един въпрос, който е осъзнат инстинктивно от много народи, но е **неясен откъм неговата научна аргументация**.

Адолф Хитлер, 30. 1. 1939.

(Интернационалният евреин) Ние проследихме неговите останки през течение на толкова много години, ние хвърлихме един път завинаги и за пръв път в този райх **систематично и на научна основа** светлина върху самия проблем и разбрахме думите на един голям евреин, който беше казал, че расовият въпрос представлява ключа към световната история.

Адолф Хитлер, 8. 11. 1941.

Британският евреин лорд Дизраели беше в миналото изказал мисълта, че **расовият въпрос е ключът към световната история**. Ние, националсоциалистите, израснахме с това дълбоко убеждение. Като насочихме вниманието си към същността на расовия въпрос, ние намерихме осветление на много явления, които по начало изглеждаха като чели неразбираеми.

Адолф Хитлер, 26. 4. 1942.

СЪЗДАВАНЕ И РАЗПРОСТРАНЯВАНЕ НА ЕВРЕЙСТВОТО

Когато хората говорят помежду си, те трябва да се разберат, иначе самият разговор ще стане безсмислен. Ако един човек разбира под думата „раса“ нещо друго от събеседника си, то те никога не биха могли да се разберат. Една голяма част от недоразуменията може да се сведе до обстоятелството, че няма единство в съдържанието на понятията. За да не бъдем разбрани погрешно, ще определим в течение на самото изложение какво разбираме под еврейско и семитско, под еврейска раса и еврейски народ, под еманципация и асимилация, както под антисемитизъм и еврейски народ.

В случая, не ще пристъпим по пътя на своеволието, а ще се придържаме към последните резултати на науката в тази област. Расовата наука, народоучението и историята, за които три науки въобще може да става дума в случая, се развиха през последните десетилетия толкова много, че неща, които бяха за генерацията на нашите бащи под съмнение, днес могат със сигурност да бъдат решително определени.

Нека хвърлим за по-голяма яснота един поглед върху историята: Създаване на еврейството. Какво представлява еврейството – е ли то една религия, една раса или един народ?

Що е раса? За германския изследовател на расите Ханс Ф. К. Гюнтер тя е: „Една група от хора, която, в съчетанието на своите физически белези и душевни качества, се отличава от всяка друга човешка група и пресъздава винаги себе си чрез отделните поколения“.

Евреите пък са една смесица раси, която може да бъде проследена още от момента на нейното създаване, така, както са и народите в Европа. Европейските народи представляват една смесица от северната, средиземноморската (според Гюнтер: западната), динарската, алпийската (Гюнтер: източната) и източно-балтийската раси, както при отделните народи съотношението на участието на отделните раси е различно. Разликата между европейските народи и евреите се крие в това, че при образуването на евреите намираме една смесица от *други* раси и то в голямата им част извъневропейски раси, за разлика от расите, които диктуват облика на европейските народи. Евреите са една смесица и то главно от малоазийската и ориенталската раси, с участие на някои от европейските и извъневропейските раси.

Погледът ни показва, че евреите не са един хомогенен тип. Съществуват руси и синеоки евреи. Има и евреи – преимуществено в Югоизточна Европа, които имат вида на „неевреи“, които не се различават от своята среда и не са лесно познаваеми. Как се обяснява всичко това?

Населението в Палестина се е оформило благодарение на няколко последователни заселвания. Голямата част от прииждащите вълни са принадлежали към малоазийската раса, чиято прародина се намира по всяка вероятност в Кавказ и която намира своето най-кристално отражение сред арменците. Една друга част от преселниците е принадлежала към ориенталската раса, чийто най-чист тип намираме днес застъпен сред арабите от пустинята. Около 1400 г. пр. Хр. населението на Палестина се е състояло, по всяка вероятност, от една смесица на малоазийската, на ориенталската, на средиземноморската и на северната раси; касае се за тъй наречените *канейци*, които са били заселени селяни и които са били през 1400 и 1200 г. пр. Хр. изненадани и нападнати от прииждащите от север и юг номадски племена на *евреите*. Последните са принадлежали към ориенталската раса. Хебреите, както и канейците са принадлежали, към семитската езикова група. Под думата „семитска“ не трябва да си представяме една раса, тъй като тя е едно понятие на езиковедството, също както говорим и за германска, романска и славянска езикова група. Родината на народите и расите, които принадлежат към семитската езикова група е била днешна Арабия. Към семитския език принадлежат още: асирийския и вавилонския, арменския, канейския, финикийския, хебрейския, арабския и етиопския.

От канейците и хебреите се е образувала една смесена раса, която минава за ориенталска, но със зачатъци от малоазийската, от хамитската (етиопска раса, според терминологията на италианците), средиземноморската, малко северната раса и може би малко примес от негърска кръв. По всяка вероятност една голяма част от хебреите преди нашествието им в Палестина, е била заселена в Египет, където е унаследила и тази кръвна група.

Сливането на заселените канейци и придошлите хебреи, на прикрепените към земята и странстващите, е продължило няколко века. Емигрантите донесли със себе си, наред с множеството обичаи, обрязването, както и почитта към Йехова. Това е представата за едно особено божество и божие призвание да бъдат първенстващия народ чрез техния особен бог. Фанатизмът, който е тясно свързан с тази представа, е едно откровение на ориенталската душа. Тази представа я намираме във вярата и на много друга ориенталски народи. Канейците, напротив, са почитали бога Баал и от първоначалното противоречие и по-късното духовно преливане на двамата богове, се е образувала представата за Йехова, така, както я намираме в Стария завет.

Почти едновременно с последните стъпки на хебреите са се явили на сцената и филистерите¹, един моряшки народ, който е употребявал семитския език и е притежавал една ръководна среда от северняци; по техните имена е бил кръстен стария Ханаан на хебреите, от страна на елините на „Палестина“; Палестина значи „Страна на филистерите“. По-късно се идва до стълкновение с хебреите (около 1 000 г. пр. Хр. при Давид) и след победата над тях се е стигнало до едно сливане на хебреите с филистерите. По-късно се забелязва едно по-силно влияние на негърската кръв, по време на робството и от робуващата среда. Освободени от робството негри биват приемани във вярата на хебреите и присъединявани към тяхната общност, което обстоятелство обосновава негърските елементи у днешния еврей.

Хебреите се отказали постепенно от своя език и приели полека-лека езика на арамейците: хебрейският² език се запазил за тържествени случаи в черквата и по времето на Исус Христос, се издига до висотата на език на науката.

По този начин се образуваха две царства: северното царство е носело наименованието *Израел*, а южното – *Юда*. В Израел се явяват пророците, а в Юда една малка каста от свещеници контролира духовния живот на народа. Обединението на хебрейството се увенчава през царуването на Давид (1 011 – 972), благодарение хегемонията на Юда, което по-късно се проваля, след смъртта на Соломон през 933 год. пр. Хр. и което докарва едно ново разцепване на царствата на Израел и Юда.

Северното царство (Самария) беше завладяно през 722 г. пр. Хр. от асирийците, докато южното царство Юда падна в 597 г. под владичеството на вавилонския цар Навуходоносор. През 587 г. беше разрушена и самата кула. Асирийците и вавилонците са „отвлекли“ по онова време и една част от населението, в първия случай около $\frac{1}{6}$, във втория случай $\frac{1}{30}$ от него. Все пак, както в Израел, така и в Юда, по-голямата част от населението е останала запазена; други племена, които са стояли много близко до хебреите в расово отношение са също емигрирали.

Под думата „отвлечане“ в никакъв не трябва случай да си представяме това, което е направила еврейската легенда, тъй като още преди това една голяма група от евреи се е била заселила във Вавилон и е упражнявала там търговия и банкерство, чрез който занаят е забогатяла и си е извоювала завидно място. „Вавилонският плен“ е едно ново наименование на тази емиграция, което е и спомогнало на Навуходоносор да завладее Палестина – ход, който е намирал своето оправдание в новосъздадената на времето си обстановка. Няма съмнение,

¹ Филистер - от немски Philister - филистимец. – бел. ред.

² Днес е известен под името „иврит“ – бел. ред.

че евреите не са станали търговци от немотия, след като е трябвало да емигрират. Склонността им към *разнообразието* (на старохебрейски – диаспора, „галут“) е била внедрена в кръвта им и е допринесла твърде много за разпространяването им по всички краища на света, тъй като са били примамвани от възможностите за добра търговия и големи печалби. Еврейската община във Вавилон е била първокартината на еврейските общини в Александрия, Антиохия, Рим, Амстердам и Ню Йорк.

В 539 г. персийският шах Кир срази вавилонското владичество и допусна завръщането на хебреите в тяхната родина. Мнозина от забогателите евреи са предпочели, разбира се, да останат по местата си. Възвръщащите се в отечеството си евреи не са останали очаровани от приема, който им е бил оказан от местното население. След първоначалните търкания, постепенно се достига до едно духовно преливане и разбирателство между хебреите и иноверците. През времето на *Нехемия* (445) и *Езра* (433) се слага край на взаимността. От времето на законодателството на Езра датира откъсването и обособяването като нещо самостоятелно на хебреите от другите племена. Тази изолация е била извършена под страх да не би да се стигне до изчезването на вярата в Йехова, а с това и до загубването на религията им. Това духовно отцепване довежда и до едно кръвнотрупово обособяване и запазване. Тяхната религия е трябвало да замести за еврейството народа, отечеството и държавата. Така, както е казано и в книгата на Естер: „То е едно разпиляно племе и е разпространено всред всички племена и страни, което има свои закони, различни от тези на всички останали народи и не се подчинява на царските закони“ (3, 8). Само веднъж още е съществувала една самостоятелна еврейска държава и то по времето на макабийците, от 164 – 63 г. пр. Хр. при царуването на князете от Хасмонеи, след което еврейството остава без държава. Вместо това се образува една религиозна общност, с едно свое еврейско духовно водачество (теокрация). Йерусалим става религиозен център за цялата диаспора.

През последните столетия преди раждането на Христа, еврейството се разпростира на първо време към Елада, след това навлиза и в Римската империя. Може да се смята за легенда, твърдението на евреите, че едва след разрушаването на Йерусалим от император Тит през 70 г. сл. Хр., те са били принудени да емигрират. По-вярното е, че еврейският търговец е емигрирал *доброволно* няколко столетия по-рано. В това отношение има на разположение неоспорими доказателства и към края на 3^{-то} столетие, по времето на Александър и след неговата смърт (323 г.). За периода на вавилонското царство достатъчно говорихме. От тук започна и еврейското нашествие по всички краища на света, без да се претопят, запазвайки своята самобитност. Цели хиляда години вавилонското еврейство игра една решаваща роля при създаването на Талмуда, който в най-голямата си част носи наименованието „вавилонски талмуд“ (400 –

550 г. сл. Хр.) Това е едно очебиенно доказателство за вътрешната сила на тази духовна общност.

Талмудът е едно тълкувание на Божията воля, така, както тя е дадена в Тора (Библията). Хората, които са могли правилно да тълкуват божията воля са свещенописците, по-късните равини. Тълкуванията на големите равини са били събирани и са служили на следващите поколения като учебници, за да не би да се изпадне в някаква заблуда. Талмудът е задният ход на теологическата мисъл, като е запазил за юдействащите своето значение и до днес, тъй като чрез него те съзират и запазват своето религиозно единство.

Втората голяма обетована страна е *Египет*. Първите пришълци се забелязват към 7 столетие пр. Хр. и особено по-късно по времето на Навуходоносор и на владичеството на персийците, когато те са емигрирали на големи групи. В Александрия например два от общо петте квартала са били в техни ръце. По времето на император Веспасиан (69 – 79 сл. Хр.) те са били около 13% от населението на Египет. Това значи, не по-малко от един милион, от всичко осем милиона.

Третата по ред обетована земя за тях е била Мала-Азия, Сирия, а най-вече Антиохия. Числото на там заселените евреи е превъзхождало по всяка вероятност един милион и то по времето на императорите. Към края на 3 и 2 столетия пр. Хр. те се разпрострели и по главните пристанища на Черно море, като се настанили също и в търговските градове на Византия. Числеността на евреите през времето на Христа се смята да е била към 5 милиона души. От тях само 500 000 души са населявали Палестина, толкова колкото е било числото им през 6 столетие пр. Хр. Смята се, че еврейското население в римската империя е било към 7 % от общото население на империята. Ролята им в Рим не се е различавала от тази във Вавилон. Благодарение на своето стопанско положение и богатства, те съумели да се сродят с аристократическите кръгове на Рим и да спомогнат за тяхното кръвно изродяване.

Върху стария свят си е казал думата големият историк Теодор Момзен, който прави следните заключения в своята книга върху „Римската история“: Евреите се смятат „навсякъде и никъде у дома си, както навсякъде и никъде силни“. Доколкото евреите са били сплотени и единни, както и многочислени в епохата още преди Юлий Цезар, ценни сведения ни дава един летописец от онази епоха, който смята, че навремето си е било рискувано за един администратор да засегне евреите от по-близко, тъй като със сигурност го е очаквало, при възвръщането му в родината, освиркване от населението в столицата. Още тогава евреите са се занимавали изключително с търговия: с победителя римлянин се е движил едновременно и еврейният търговец, който е използвал обстановката, така, както по-късно е придружавал генуезците и венецианците, черпейки и натрупвайки богатства. „Отношението на евреина

към държавата се характеризира с едно безразличие, тъй като той не отстъпва своята национална самобитност, но се нагажда към чуждата обстановка и към съответната националност. „И в Стария завет еврейството е представлявало един жив фермент на космополитизма и на мисълта за националното разложение“ (маята за интернационализъм и отрицание на националното).

Голямата Римска империя не постави препятствия за разпространяването на евреите и на тяхната склонност към странстване, тъй че пътят на евреите беше открит и те можеха да се придвижват в онази посока, в която пожелаят. Например, евреинът Аквила произхождал от една диаспора-фамилия, заселена на Черноморското крайбрежие; същият го намираме, обаче и в Рим, след това в Коринт, и в Ефес, без да е бил подтикван от своя занаят, а е бил производител на платна за палатки. Апостол Павел, който произхожда от една диаспора в Мала-Азия е пропътувал Мала-Азия, Гърция, пренасял се в Рим и е възнамерявал да замине за Испания. Тази склонност към чергарството е отличителна черта за диаспората.

В 70-та г. сл. Хр. Йерусалим беше завладян от Тит и храмът разрушен – това се явява като последица на едно еврейско въстание през 68-70 г. Интересното е, че по същото време е бил началник щаба на армията и главнокомандуващ на римските войски евреинът Тиберий Юлиус Александър, който е завоевателят и на Йерусалим! Същият се е отказал от еврейската религия, за да стане висш чиновник, а по едно време – и римски префект в Египет. Неговият баща е бил евреинът Алабарх Александър (митнически контролър) в Александрия, собственик на една банкова къща и финансов управител на един тесен кръг от хора, които, на времето си, са стояли много близко до императорската фамилия в Рим. Особено близък е бил на Антония, майката на по-късния император Клавдий. Александър е бил за своето време един финансов магнат. Неговият брат, вуйчото на римски конник³, е Фило, прочутият александрийски учен и философ, който още тогава е характеризирал природата на еврейството със следните думи; евреинът смята своето местожителство за родина, а Йерусалим за свой роден град.

След 70-та г. евреите емигрират главно в две посоки, без с това да си представяме, че се касае за истински преселвания: едната посока е тази през кавказките племена и Мала-Азия към Югоизточна Европа, а по протежение на Средиземноморския бряг към запад. Тези две групи намират по-късно своето обособяване, едните като Ашкеназим (Източни евреи), другите като Сефардим (Южни евреи) (Ашкеназ – Германия, Сефард – Пиренейския полуостров).

³ Съсловието на конниците в древен Рим е било тогавашния еквивалент на днешната средна класа – бел. ред.

Южните евреи (на френски *juifs portugais*) достигнаха през 1^{-то} столетие Пиренеите, малко по-късно Южна Франция и движейки се по долината на Рона, пристигат в областта на Франкфурт на Майн. В Трир ги намираме още преди 275 г., в Кьолн през 321 г., което може да бъде доказано, а в Англия около 700 г. Една голяма част, от южните евреи в Испания бива принудена да я напусне и емигрира в Амстердам и Хамбург, в Северна Африка, в Турция и в крайбрежните страни на близкия изток, С това се обяснява и появата на южни евреи „спаниол“ тук на Балканите.

По-компактни маси от източните евреи (на френски наречени *juifs allemands*) достигнали през 8^{-то} столетие Балканския полуостров и полуострова Крим, след като са били прогонени през периода на еврейските гонения във Византийската империя. Това е станало по-късно от 723 г. Евреите на Кримския полуостров са изиграли и по-късно една решаваща роля; сектата на караиманите води началото си от името на полуострова.

За расовия облик на евреина е от значение неговата смесица с хазарите, които оформяват типа на източния евреин. Хазарите са едно племе от угро-финската езикова група; същите стоят особено близко до тюркските племена, и се настанили по долното течение на Волга и на Дон. По северните крайбрежия на Каспийско море и на Черно море се беше образувала към 7^{-то} столетие една еврейска държава, която се възползва от създадената обстановка и беше привлякла множество евреи от всички посоки. Еврейското влияние е било нараснало толкова много, че династията и аристокрацията е минала на еврейска страна. Тук се очерта за пръв път расовият облик на източния евреин, който е съвсем различен от този на южния евреин, тъй като са участвали азиатската (монголската) и източно-балтийската раси. Участието на мало-азиатските раси е било много по-рано. Това обосновава и „монголските очи“, които ги намираме много време преди това и които характеризират източния евреин. През 9-то столетие се е удало на напредващите от изтока авари да доразсипят царството на юдеите. Трябва да се приеме, че и при общуването с други племена и специално с аварите, с хуните и с монголците те винаги са съумявали да запазят своето господство и влияние.

Към 10 и 11 столетия евреите се бяха разпространили чак до Карпатите, през 12 столетие източните евреи бяха навлезли в Галиция и Полша. Паметниците от 1112 г. говорят, че те са се движили и в Киев. Източните евреи достигат към 14 столетие онези места, които и днес са заселени от техните поколения в Източна Европа, преимуществено в Полша, Литва, Западна Прусия, Белорусия, Галиция, както и в една част от Украйна. По времето на кръстоносните походи, значи към 11^{-то} столетие, се забелязва едно увеличено гонение и изпъждане на евреи, които преждевременно и то в по-голямата си част се прехвърлят в Полша. Със себе си те отнасят диалекта на франките, от където

произхожда и особеният диалект на източните евреи. След нашествието на татарите, към 1241 год. емигрира още един път една част от градското еврейско население към днешна Чехия, Унгария и Балканския полуостров, като напуска населените места в Югоизточна Русия. Към средата на 13-то и 15-то столетия се регистрира едно ново преселване на евреи от запада и югозапада към Полша и Литва. От Франция и Испания те се прехвърлят първо в Германия, а от тук в Полша и Литва. Една част от тях е преминала също през Унгария и Чехия. Самите полски крале са покровителствали това преселване, тъй като поради изживяното опустошение при татарското нашествие се е почувствала голяма нужда от хора и земята е била до голяма степен обезлюдена. За това масово преселване е спомогнало и численото им размножаване в Западна и Средна Европа. По онова време голямата търговия се е била пренесла на изток, което обстоятелство е изиграло също решаваща роля за еврейското преселване. Още от тогава евреите са показвали един инстинкт и влечение към търговията, както и към забогатяването. През 19-то и 20-то столетия настъпва едно ново разместване на евреите към запад, което ги довежда в Румъния, Германия, Франция и Англия. От тук, една част от тях се прехвърля в Америка.

*
* *

Резюме:

1) Евреите не представляват една отделна раса в смисъла на една расова единица, според научните изследвания на антропологията. Те са по-скоро една нация.

2) При все това, говорим за една „еврейска раса“, тъй като евреите по всички части на Европа извънредно много си приличат и са лесно разпознаваеми за европейското око, което коренно ги различава от всички други човешки групировки. Тяхното затваряне в духовно и кръвно отношение е лесно разбираемо от хода на историческите събития, което ги е отдалечило извънредно много от душевното и духовното състояние на европейския тип и затова позволява да се изразим в горния смисъл на думата. Всекиму е ясно какво ще трябва да разбира, когато говорим за „еврейска раса“.

3) Към „антисемитите“ се числят днес и арабите, при все че те самите са един народ, който използва семитския език. Все пак, трябва да имаме предвид, че на арабите липсва малоазийската расова частица, която е в кръвта на евреите. Трябва да се разбира, когато се говори за антисемитизъм, едно противничество на евреите. В този смисъл се употребява това понятие и днес. Това е от значение, тъй като самото понятие е станало днес популярно и ще трябва в него да се влага

варното му съдържание (Немският писател Вилхелм Мар ни говори за пръв път за антисемитизъм в 1879 г.).

4) Под „арийска“, науката разбира културната и езиковата общности на двете най-големи индогермански племена, иранците и индийците. В политическия смисъл на думата, обаче, „ариец“ означава „нееврейин“. Това има дотолкова своя смисъл, доколкото ни дава възможност да отличаваме чрез него расовата чистота. В Германия, в Нюрнбергските закони от 1935 г. е употребен следният израз: „от германска или еднородна кръв“. Докато се намери едно подходящо понятие, най-добре е да се употребява терминът „нееврейин“, който достатъчно подсказва какво ще трябва да се разбира под този термин.

ДВЕ ХИЛЯДИ ГОДИНИ ЕВРЕЙСКИ ВЪПРОС

Еврейският въпрос не е рожба на националсоциализма. Национал-социализмът само изведе политически заключения от едни осъзнати от него исторически дадености. Еврейският въпрос е толкова стар, колкото и самите евреи. Там, където евреите са влезнали в съприкосновение с чужди племена, е възниквал автоматически и един проблем, който е очаквал своето разрешение. Еврейският речник публикуван преди 1933 г. от евреи казва дословно следното (стр. 421 в том 3): „Еврейският въпрос е толкова стар, колкото и съвместният живот на този отличителен и единствен по рода си в историята еврейски народ, с останалите народи.“

Създателят на ционизма, *Теодор Херцл* също се е произнесъл по един подобен начин (в „Еврейската държава“ стр. 4.): „Еврейският въпрос съществува навсякъде, където числеността на евреите е станала осезаема, Там, където не съществува еврейски въпрос, то същият е създаван при преселванията на евреите. Ние емигрираме, естествено, от там, където ни преследват, обаче, новото ни местожителство предизвиква нови преследвания...“

Съответно на изложеното, причините на „антисемитизма“ ще трябва да търсим в чуждия характер на неговия произход. И в този случай, нека си послужим с един еврейски източник, (Еврейски речник, том 1, колона 1927): „Коренът на антисемитизма ще трябва да търсим в естествения стремеж на даден народ да се ограда наспроти всичко чуждо на неговия дух, като издигне в култ своето, националното и да се предпази, чрез изолация на чуждото, от възможността за влияние.“

Древното минало познава еврейския въпрос толкова добре, колкото и настоящето. Ние описахме как се стигна до едно разпространение на евреите и как се създаде едно *световно еврейство* сред древния гръко-римски свят. Тацит ни говори в своите летописи за своенравните обичаи на евреите и за тяхната голяма омраза към всичко, което не е еврейско; той самият ги нарича едно „отвратително племе“ (детеримам гентем). И други писатели на древността се солидаризират с неговата преценка на отвращение към еврейството. Представата за Бога у евреите, тяхната вяра, чувството им, че те притежават *вярната* религия и че са богоизбраният народ, не остана скрита само за тях, но беше проповядвана на всеослушание. Приемането на еврейската религия и явяващите се от това последици, са били причината за големите гонения на евреите и специално срещу еврейската религия, чрез която новопосветеният се е откъсвал окончателно от старата си среда.

Религиозният въпрос, обаче, не е изчерпвал еврейския проблем в древното минало. Решаваща роля са играели също политически и стопански причини за неговото създаване. Огромните богатства на някои еврейски фамилии в Египет се обясняват единствено чрез притежанието на един особен търговски морал, който, от своя страна, рядко е предизвиквал чувства на обич спрямо евреите, и то особено у тези, които са се намирали в търговски отношения с тях. В случая, неминуемо е възниквал въпросът: на какво се дължи тяхната търговска способност? През 1 столетие след Хр., когато е бил златният век за евреите, намираме и антисемитизмът на кулминационната точка на неговото развитие. Момзен споменава в своята „Римска история“ следното: „От тънката сатира срещу евреите, която намираме у Хораций, се създава една публична ярост срещу тях, благодарение на тяхното нахалство и натрапничество над римляните. Тази ярост най-добре е охарактеризирал Тацит в своите летописи срещу тези изроди на човешкия род, за които всичко чисто и благородно е било мръсно и отречено, както и мръсното считано за чисто“.

Едно друго явление, което ние намираме като характерен белег за еврейщината, откриваме също и в древното минало: това е асимилацията. От времето на Александър Велики, когато центърът на еврейската тежест се пренася от Палестина към световната духовна общност и самите евреи се приобщават към *елинизма*, който, на времето си, е бил израз на световната култура. В Египет евреите не научават египетския език, а учат гръцки, като забравят хебрейския език и е трябвало дори тяхната свещена книга да бъде преведена на гръцки. Гръцката мисъл и гръцкият светоглед проникват дълбоко в еврейския живот. Обичаи и нрави се поддават на асимилация – само религията не и то преимуществено сред масата. Някои от тях отиват много надалеч, какъвто е случаят с разрушаването на Йерусалим, но това е само единично.

И в стопанско отношение намираме облика на евреина, какъвто ни се представя в своите проявления по-късно: докато в Палестина остана едно еврейско селячество, другата част от евреите наводни градовете и там упражняваше градски занаяти и то главно търговия и банкерство, но не са липсвали случаи и на търговци на роби.

Може би, в хода на историческите събития еврейството щеше да изчезне, след като беше изгубило своята национална основа чрез масови емиграции, така, както стана и с много ориенталски племена (напр. финикийците), ако редом със създаването и разпространяването на християнството, не се беше развил и *равинизмът*, който започна от Палестина и Вавилон, пазейки своята съкровищница: Талмуда. Тази нова форма за съществуването на еврейството беше причината за неговото запазване – едно обстоятелство, което протича през вековете, но за което разполагаме с много оскъдни сведения. Към 1000-та година, тогава, когато християнството си извоюва господстваща позиция на своя верски

светоглед, се оформи и самото еврейство. Този свой облик то запази до края 19 столетие.

Какво беше отношението на еврейството към народите от *християнското средновековие*? Еврейският теософ *Лео Бек* беше определил ролята на евреите със следните думи: евреите са били смутителите на социалното, политическото и духовното единство през средновековието; на международната общност, в която самите народи са искали да живеят. Още тогава евреите са били чувствани като чужденци. Последицата беше, че евреите са стояли далеч от държавния и народностен живот, като са били елиминирани в случаите, когато е било необходимо.

Много са пътищата, които са водили до тази цел.

Първият път е *покръстването* на евреите и приобщаването им чрез смесени бракове; него наричаме *тотално поглъщане*. По него тръгнаха царете на западното готско царство, които понесоха тежки изпитания и разбраха опасността, която грозеше страната им от тези новоприобщени християни. През 694 год. на един събор в Толедо един княз на западните готи назова всички покръстени и непокръстени евреи предатели, конфискува техните имуществва в Испания и обърна всичките в роби.

Вторият начин, през средновековието, народите да се отърват от евреите и да разрешат еврейския въпрос, беше пълното *изолиране и обграждане* на евреите. Този метод започна своето приложение към 5-то столетие и трая до към 19-ия век. Най-чистата форма на изолирането им е *гетото*. Самото понятие се създаде през 1600 г. и не е етимологически свързано с хебрейското „гет“ (свидетелство за развод), нито с италианското понятие „гетори“ (излизане) – много близко до еврейския квартал във Венеция през 1516 година се е намирала една леярна.

Средновековното гето не е криело в себе си никакво принуждение. Евреите са се събирали доброволно в едни и същи улици, както и в едни и същи квартали. Има данни, които свидетелстват, че от 11-^{то} столетие насам еврейските квартали се заграждали с високи стени и врати, или пък (както в Айзенщадт) с една символична верига, което преграждане е създавало еврейски градове, в самите градове. Едва след 15-^{то} столетие това стана наложително, без евреите да го считат като обременителна тежест. Гетото е било винаги близко до пазара или до замъците; в него евреите са имали собствена администрация и правосъдие, в центъра, на която е стояла синагогата и еврейското училище. До 18-^{то} столетие не ни е позната никаква еврейска молба или възражение срещу гетото.

Пространствената изолация на евреите ги отдалечи, чрез съответни закони и разпоредби, от духовния, политическия и биологическия живот на останалите европейски народи.

Въпреки еврейската мисия на християнските църкви, народът оставаше много недоверчив към покръстения евреин. Противно на всички църковни догми, това недоверие се е запазило през вековете до най-нови времена.

Расово смесени бракове са били, до към 18^{-то} столетие, една рядкост. Голяма грижа е създавало извънбрачното полово сношение. За предотвратяване на възможността да се дойде, благодарение на незнание, до едно смесване на плътта между християни и евреи са били въвеждани отличителни еврейски дрехи, значки, шапки или жълти петна по дрехите, и то много преди Лутеранския конгрес, през 1215 година, който с това узакони една наложена се от обичая норма. Чак до към средата на 18^{-то} столетие евреите в Прага е трябвало да носят една жълта яка на горната си дреха! Полово сношение между евреи и неевреи е било най-строго наказвано. Най-обикновеното наказание е било да се отреже члена на мъжа; такава е била например наказателната норма на углавното право на града Майнц, през 13 и 14 столетия. Други наказателни норми предвиждали живо заравяне (Иглау) или изгаряне (Аугсбург). Наказателните паметници на средновековието, както и френските и английските наказателни закони, не са се различавали по строгостта на предвидените санкции. В по-късните времена се идва до едно смекчаване на наказанието, като и през 17 и 18 столетие, евреинът и нееврейската страна, която е злоупотребявала, подлежат на наказанието да бъдат изгонени или да бъдат публично бити. Наред, с това са били предвиждани високи парични глоби, както и принудителна работа. Тези строгости са имали едничката цел да предпазят вливането на евреите в европейската расова общност, при все че през средните векове не се е знаело какво е раса. Взеитите мерки са били израз на инстинкта за расово предпазване и то в хармония с расовите принципи.

Стените на гетото, обаче, не са били в никакъв случай и граница на еврейския свят. Пътищата на стопанството са водили през тях навън. Каноническото право на християнството е изхождало от становището, че парите не носят плодове и затова е грях да се вземат лихви. Тъй като и средновековието се е нуждаело от хора, които са раздавали кредит, то се е позволило на евреите, понеже евреите не са били длъжни да се подчиняват на християнската повеля.

Освен привилегията за *лихварството*, евреите са притежавали и *зложни* права: един евреин е могъл да придобие неща, които например някой е откраднал и евреинът е бил единствено задължен да докаже, че той самият не е крадецът, което е ставало чрез еврейската клетва. Не само в Германия, Франция, Италия, Испания, Англия, Полша и Литва евреите са притежавали това особено

право. Само с правното различие в отделните държави през средните векове е необяснимо как евреите са се добрали до това свое право; евреите също така са се налагали над околната среда. Това е още по-вероятно, като се има предвид, че и Талмудът съдържа същите правни постановления.

Заради тези привилегии на евреите често е имало големи скандали. От ранното време на законодателството в защита на евреите, от Карл Велики до най-ново време, намираме, от еврейската еманципация насам, множество оплаквания срещу евреите. Особено църквата се явява като голям враг на евреите. Но тъй като привилегията засяга практически въпроси, то тя се запазила. Практически, ограбеният е могъл да намери задигнатите вещи при евреина. Ще бъде от полза да се занимаем с този състав, от еврейска гледна точка. „Еврейският речник“ (том 1, колона 1927) пише следното: Западните народи са стоели дълбоко в комуналното земеделие, когато евреите са били посветени още от древното минало на едно парично стопанство и индивидуално стопанисване, така че евреите са носили в себе си едно по-вярно правно съзнание за онова, което се е струвало за неевреина като неправда (парична лихва, акционерно право, борсови спекулации и т. н.).

Големи познавачи на средновековното еврейство са смятали за голяма грешка да се оправдават еврейските пороци и еврейския характер с гоненията и несправдите, на които евреите са били подлагани при тези случаи. Много по-развращаваща роля са изиграли техните стопански *привилегии*. Не се критикува обстоятелството, че *те са се ползвали* от паричното стопанство и са упражнявали индивидуалното стопанство, а се е гледало как, по какъв начин е протичала тяхната стопанска дейност. Техните *талмудистки концепции* по стопанските въпроси са давали, като естествена реакция, противоеврейски настроения и действия през средните векове. Същото важи и за по-новото време. Самото богатство не е било причината за омраза, а *начинът*, по който те са се сдобивали с него. Правото им на залог ги е поставило в общувания с разбойници и крадци. Това право не е било наложено на тях, а те самите са побързали да си го запазят, единствено с оглед на това – да реализират печалби. Придобиването на това тяхно право и в Германия е станало през 1236 г. и то по изричното желание на евреите. Те самите са искали да останат чужденци. Те съзнателно са се поставяли извън законите на страната, където са били; те са предпочитали да бъдат безправни и несвободни, само и само властта, на която са се подчинявали, да им признае еврейските привилегии (на първо време това е било в прерогативите на кайзера, по-късно на отделните князе). Правата, на които толкова много са държали, са засягали търговията и религията. Последницата от всичко това е била, че евреите са жънели всеки ден все повече и повече омраза сред народа, от който те самите са се отлъчвали, за да могат да го ограбват.

От време на време народната ярост е ставала осезаема и за евреите, особено, когато тяхното лихварство е докарвало до просешката тояга селяните, или пък

когато евреите са се опитвали да подронват религиозната вяра в народа, чрез подигравки над светии, или пък са се проявявали като патентовани шпиони, които са винаги стоели в тайна връзка със свои хора в други градове и са излагали европейските народи на чужди племена като араби, татари и турци.

В подобни случаи е била използвана третата възможност – *изселването*. Англия се освободи от евреите през 1290 г. и остана чиста от евреи чак до времето на Кромвел, 1655 година. Френските крале сториха същото през 1394. Малко след това, в 1456, беше изчистена от евреите провинцията Дофин, а в 1496 – и Прованс. По този начин до 1648 г. от момента на завземането на Елзас, Франция е била чиста от евреи. Едва след френската революция евреи се настаниха наново в столицата Париж.

В Испания е регистрирано едно прогонване на евреите през 1492, в Португалия през 1498. Само в Испания са били засегнати от тази мярка повече от 200 000 евреи. Една част от тях са приели християнската религия – така наречените „марани“ и то, разбира се, само проформа. Няколко столетия по-късно Испания осъзна опасността за родината от тези „марани“ и принуди една част от тях да се изселят.

В Средна Европа и в Източна Европа са отбелязани изстъпления и гонения над евреи през 11 до към 18 столетия. Благодарение на множеството държавици и княжества, евреите са били подгонвани често само от отделни градове, или прогонвани от отделни местности. – От тези гонения са били, навремето си, очистени множество германски градове като напр. Бремен, който е бил чист от евреи до към 1903 г.

В 16-ия век Европа е била изправена пред едно окончателно разрешение на еврейския въпрос. Англия, Франция, Испания, Португалия и една голяма част от Германия са били очистени от евреи. По това време се е състоял един събор, под ръководството на курфюрста на Бранденбург (1516 г.), на който събор са участвали множество князе, които са били събрани във Франкфурт на Майн и са поискали от кайзера едно окончателно разрешаване на въпроса. Евреите, по този повод, се събрали на протестен събор във Вормс, който събор дал своите резултати, тъй като кайзерът решил повдигнатите въпроси в тяхна полза.

И така, прогонените от един град евреи са намирали убежище няколко километра по-далече в друг град. Странствайки от страна в страна, те винаги са намирали убежище, докато и от тук са бивали прогонвани. Неусетно бързо, обаче, те са съумявали да се присламчат до най-близкия град и да се установят там. Голямото и то последно еврейско изселване е станало по изричното нареждане на императрица Мария Терезия през 1744 г., в Прага. Мария Терезия е постъпвала по същия начин, както и нейния голям противник Фридрих II,

пруският крал, в схващанията си по еврейския въпрос. Те двамата се различаваха най-много от всички други князе на абсолютизма, които бяха издигнали „придворния“ евреин до степеня на една знаменитост. Достатъчно е да си припомним Юда Зюс (Опенхаймер) от Вюртемберг, чийто пластичен образ е още в нашето съзнание. През периодите на всеобщото *възраждане*, обаче, народната омраза спрямо евреите се смяташе за неуместна и ненавременна, като че ли вече не беше етично оправдана.

Изглеждаше немодерно, „средновековно“, да се гони един човек единствено заради неговата религия; същото засягаше презирането и гоненето на евреите. Творбата на Лесинг „Натан мъдрецът“ е най-добрият пример за тогавашния мироглед по този въпрос. От този момент се внедри схващането, че евреите са човеци, като всички останали и че отделният човек може да бъде добър или лош, но че това няма нищо общо с неговата религия. Последицата от това схващане беше *еманципирането* на евреите и освобождаването им от правните огради, които са ги поставяли в особено правно положение и чрез премахването, на които евреите се изравняват в правно отношение с всички останали. Държава след държава започват да премахват особените правни норми, засягащи евреите, като първа в това отношение е Франция по времето на френската революция от 1789 г. Евреите станаха *равноправни* граждани. Малцина държави оставиха евреите в старото им правно положение до към 20^{-то} столетие, на първо място царска Русия. Много малко са умовете, които са препоръчвали път, противен на историческото предопределение на Европа. Напротив, много духовни светила са се проявили като неприатели на евреите – Волтер, Гьоте, Наполеон, Бисмарк, Рихард Вагнер и др. Гьоте например изпаднал в ярост, когато научил, че в херцогството Саксен-Ваймар е бил позволен смесеният брак. Евреите, обаче, не са успели, въпреки всички опити, да прикрият голямата омраза на този голям германец към тях. В неговите творби тази омраза е изразена доста осезаемо. „Презрението към евреите и омразата срещу тях е винаги характерния белег на издигнатите духове в тяхното отношение спрямо евреите“ беше казал в миналото си френският философ Ренан.

Непосредствено след еманципацията идва *асимиляцията*. Еврейството съумява да се нагоди по облекло и начин на живеене, по нрав, език и култура към обкръжаващото го общество. То изсмуква от това общество всичко онова, което е било близко до неговата природа и го асимилира; обаче, не забравя да се предпази от собственото си асимилиране, а с това и изчезване. Своят еврейски произход евреите умело прикриват чрез вземането и употребяването на чужди имена. За нас целият този период на асимиляцията представлява едно маскиране от най-висша класа. Един особено добър пример ни дава Теодор Херцл в своите дневници, когато се е срещнал с професора Армин Вамбери (Бамбергер) в Будапеща: „Аз открих един от най-интересните човешки типове при запознанството си с този куц 70 годишен евреин, на когото не е ясно, дали е

повече турчин, отколкото англичанин; който писателства на немски и говори перфектно 12 езика; същият е сменил 5 религии, на две, от които се е подвизавал и като пастор. При вътрешното одобряване на толкова много религии, той сигурно е бил атеист. Той ми разправи около 1 000 истории из Ориента, от своите интимности със султана и т. н. Той веднага ми се довери и ми разкри под честна дума, че той едновременно е турски и английски таен агент. Професорската титла е само една маска за навън, след като е било цяла инквизиция да се живее всред едно общество, което е било настроено против евреите“.

На същия ден Херцл му писал едно писмо: „Kedves Vámbéry bácsi, унгарското название е много добро: zsidóember (това значи – евреин).

„Вие сте евреин и аз съм такъв. По тези причини ние с Вас се разбрахме толкова бързо и то напълно – може би повече по общочовешките въпроси, отколкото по еврейските, макар и двата да са цялостно развити в нашата природа“.

От един евреин, който е живял в Германия, става един „германски“ евреин, от този във Франция – един „френски“ евреин, но еврейската принадлежност е била белязвана по религията. Обаче и тази пречка изчезва, след като се стига до едно масово покръстване, чрез което се доказва, че религията е само една страница от житейския комплекс и че тези религиозни връзки не могат да траят дълго време, тогава, когато самият живот ги подрива. Покръстването е, според думите на евреина Хайнрих Хайне, „входният билет към европейската цивилизация“. По тази причина, *евреите не се покръстват по религиозни мотиви, а по чисто „външни съображения“*. (Еврейска енциклопедия, том I стр. 1 218). Числото на покръстените евреи, които за един либерал не се считат за евреи, нараства извънредно много; например във Виена, където през 1881 и 1926 год. са се покръстили 24 949 евреи, от които 4 997 са се върнали пак към израилтянството, а остатъкът от 19 952 евреи са били загубени за еврейското вероизповедание. През 1919 година, след ликвидирането със съветското господство, са преминали, само в Будапеща, 7 146 евреи в друга вяра; през 1920 година са се покръстили нови 1 925, а през 1921 год. още 827, докато средното число на покръстванията преди войната се е движило към 445. Средното число на възвръщащите се към собствената религия е било 89 и се покачва по-късно на 243 през 1921 година и на 340 през 1922 г. Евреите са били тогава, както те се изразяват, жертва на една „масова психоза.“ За случая, ще трябва, обаче, да се има предвид следното:

„Според тяхното коническо право, всеки един е с израилтянско вероизповедание, щом е роден от майка еврейка, като покръстеният евреин се смята само за нарушител на техните религиозни закони.“ (Еврейски речник, том

I, стр. 884). Значи, тежестта за произхода има майката, а не бащата, тъй че и полуевреинът се смята задължен към еврейството. По същия начин са процедирали и много еврейски фамилни книги (напр. Винингер, голяма еврейска национална биография).

Смесените бракове между покръстени или непокръстени евреи са били смятани от човека с либерална концепция като необходимост за изтриването и изчезването на еврейския въпрос; особено европейската аристокрация е пропитана извънредно много с еврейска кръв; обеднели благородници с големи имена са били „позлатявани“ чрез встъпването си в брак с богати еврейки. Към това, като прибавим извънбрачните сношения, които при евреина, заради неговата похотливост и добро материално положение, са били силно развити, изпъква толкова повече значението на това поведение.

Либералната епоха отричаше съществуването на еврейския въпрос и избягваше да говори за него. Обстоятелството, че някой е споменавал това понятие, е било достатъчно, за да го направи „антисемит.“ Антисемитизмът беше за либерализма глупост, варварство, една крачка назад в историята на човечеството, едно връщане към средновековието. Кой би пожелал да бъде смятан за варварин, за назадничав, за човек със средновековни разбирания? Чрез тази ловка хватка еврейският въпрос се превърна в табу. „Табу“ значи, при първобитните племена, една заповед, че едно същество или един предмет да не се засягат, благодарение на това, че с тях е свързана представата за Бога и всяко посегателство ще се смята за светотатство. При разглеждането на еврейския въпрос не се е различавал светът на либералистите от света на първобитните племена. В присъствието на един евреин не е могло да се приказва свободно по еврейските въпроси, тъй като самият евреин е претендирал да не бъде вече третиран като евреин, а като „човек“, при все че той си е оставал един и същ – евреин, както и преди. Смяташе се за „хуманно“ да не се признае биологичното, историческото, религиозното и социалното съществуване на евреина, както и обратното – за „нехуманно“ да се признае този факт.

Евреите винаги са отговаряли на всеки опит да се започне борба срещу тях, със собствените им еврейски средства, с фронта на либералистите и на асимилаторите. Никой до сега не се е изразявал по-ясно от обясненията на евреина Конрад Алберти,: „Една от най-опасните и специфични еврейски черти е голямата им *нетърпеливост*, която граничи с бруталност и варварство; пак едно от редките противоречия, което е внедрено в същината на един народ, който всяка минута призовава към търпение. Една по-страшна тирания от тази на евреите въобще не е мислима... Евреинът винаги се стреми да срази своя противник на духовното поле, като му отнеме материалните възможности, или го унищожи в неговия граждански живот; има случаи, когато евреинът умишлено заблуждава и по този начин елиминира своя противник. Най-долното

средство за борба – мълчаливото – е типично еврейско“... (Списание „Общество“, 1889, № 12).

За едно окончателно допълняне на представата, ще споменем думите на еврейския писател Цескел Цви Кльоцел: „На антисемитизма отговаря от еврейска страна една силна омраза спрямо всичко нееврейско; така, както ние, евреите, сме убедени, че всеки неевреин крие в дъното на душата си една частица от антисемитизъм, то и ние, евреите, питаме дълбока омраза спрямо всичко, което не е еврейско... Както дълбоко в душата на един християнин понятието „евреин“ е свързано с особени представи и душевно съдържание, така и за един евреин всеки християнин представлява един „гой“, което не означава нищо обидно, но е знак за различаването му от евреите... Нищо не ми е толкова живо в представата, колкото обстоятелството, че единствено тази омраза ни споява и поддържа единни.

Аз мисля, че би могло да се докаже, че сред еврейството съществува едно движение, което е отражение на антисемитизма и че то представлява нещо свършено и усъвършенстващо се, отколкото всичко останало. Него наричам аз „голямата еврейска омраза“... (Списание „Янус“, 1912, № 2),

В ГЕРМАНИЯ ПРЕДИ 1933 ГОДИНА

Целта на това изложение не е да се изтъкне еврейският въпрос до вземането на властта от Адолф Хитлер. Много по-важно е да се опишат съществените основи на еврейския въпрос и да се обясни, защо поведената от националсоциалистите борба срещу еврейството даде отглас и намери одобрението на целия народ. Това, което се извърши след 1933 г. за разрешаването на еврейския въпрос, беше една *логическа последица* на поставената цел. Еврейството се облъчваше на пиедестала на своето величие през епохата на асимилацията и се чувстваше на висотата на своето щастие, като смяташе, че на него нищо не е забранено и че всичко му е позволено. Тъй като самите народи не поставяха вече прегради за еврейското влияние и германската република правеше всичко възможно, за да изравни пътя на евреите, то те извършиха една грешка, пагубна за тях самите, като дадоха ход на своите инстинкти и без всякаква задръжка се оставиха да бъдат повлечени от своята природа. При едно крайно заслепление и висша самозабрава за своето божествено предопределение, евреите започнаха да обиждат своите домакини, впускайки се без задръжка в борбата за власт и господство. Една голяма част от германския народ страдаше под ударите на безработицата, докато евреите, пропорционално на населението, плуваха в охолства и изместваха германците, навлизайки в културния и в духовния живот на народа, давайки му облика, който те носеха със себе си. И в политиката те налагаха своята воля, така че в Германия не беше вече господар германецът, а евреинът. Тези обстоятелства, които сами по себе си оправдават степента на еврейските гонения, ще бъдат подсилени със следното: при последното преброяване, според което Германия имаше общо около 62,5 мил. жители, 0,90% или 546 379 бяха евреи. Разбира се, че в случая се касае за еврейско вярващи, тъй като при тогавашните преброявания друго не се е вземало предвид. Преброяването от 1933 год. даде като резултат 499 682 евреи, към които дойдоха от Саарската област още 3 117; Австрия броеше през 1934 г. около 191 000 евреи, тъй че за цяла Германия (без Судетите) се образува една група от 700 000 евреи – това са над 1% от общото население. Винаги трябва да вземем предвид тази численост, за да разберем следващото.

По-точни изследвания са ни дали следните резултати относно числеността ни евреите:

Стара Германия (1933)

юдейска религия	500 000
друга религия	50 000
половин евреи	200 000
четвърт евреи	100 000
	850 000

Австрия (1938)

с еврейска религия 200 000

други евреи 400 000

Общата цифра за голяма Германия е била, по времето на поемането на властта, около 1 1/2 милиона евреи и от еврейски произход, а към 1936 година все пак около 1 милион.

Голямата част от това еврейство населяваше големите градове. Напр. Виена броеше 9,5%, Франкфурт на Майн 6,3%, Бойтен 5,2%. Бреслау 4,8%. 71% от евреите живеяха в градове с население над 100 000 жители, когато съотношението с нееврейското население беше 30%. Виена беше дала приют на 92% от всички евреи в по-раншна Австрия.

Увеличеното нарастване на евреите в големите градове най-добре проличава от данните за града Берлин. От 1871 до 1910 год. еврейското население се увеличило от 36 000 на 90 000. Народното преброяване даде от 4 милиона население кръгло 172 000 евреи и то данни за 1925 год. От всичките тези евреи 25% бяха чужди поданици, които навлязоха предимно в Берлин след 1919 г. Евреите идваха откъм изтока, от Силезия, живеяха прикрити и се скриваха от всеки опит да бъдат статистически обхванати. Отделните ведомства търпяха евреите и ги регистрираха нормално като граждани, още по-вече, че меродавният докладчик по този въпрос във вътрешното министерство беше също евреин!

Расовото доразяждане на германския народ се извършваше постепенно, но сигурно. През 1926 година в Берлин на 100 чисти еврейски брака се падаха, 64 смесени. В Германия бяха регистрирани: при 100 еврейски брака, 50 смесени; това означава, че на два еврейски брака, единият е бил смесен.

Обстоятелството, че еврейството се настаняваше предимно в градовете, намира отличен израз в статистическите данни, които ни стоят всякога на разположение. В земеделието не можем да открием почти нито един евреин. От 100 евреи в Прусия само 1,7% са имали като занятие обработването на земята, 25,8% са били ангажирани в индустрията и 58,8% са се занимавали с търговия и транспорт. Съответните числа за цялото население са следните: 29,5%, 40,9%, 17,1%. Търговията с кожи, конфекцията и универсалните магазини са били изключително в техни ръце. Относно свободните професии евреите показват едно особено влечение към правото и медицината. От всичко 50 000 германски лекари през 1932 г., 6 488 са били евреи, това са 13%. В Берлин процентът на практикуващите лекари евреи е бил много по-голям – 42%, а пък при общественото подпомагане – към 52%. От признатите в цяла Прусия през 1933 година всичко 11 795 адвокати, 3 350 са били евреи или 30%; от всичко 6 236

нотариуси 2 051 или 33% са били евреи. Съответните проценти за Берлин са 48, респективно 56%.

Картината в германските университети не различаваше много от гореописаната. Една статистика за професорите евреи във висшите училища в Берлин ни дава следните сведения: в медицинския факултет 43%, в юридическия 34%, във философския 31%. За университета в Бреслау притежаваме следните данни: 43, 26 и 25%; за университета във Франкфурт на Майн: 28, 33 и 32%.

Относно търговията еврейният д-р Алфред Маркус ни дава в книгата си „Стопанската криза сред германските евреи“, Берлин 1931, следните ценни данни: 57,3% от металната търговия се е намирала в еврейски ръце. 41% от търговията със стари метали, 22,7% от търговията с жита, 39,4% от търговията с текстилни произведения и то на едро 60,9% от търговията с дамска конфекция. Между книжарите и издателите намираме също едно голямо число евреи, като си представяме и ролята, която са изиграли те чрез еврейското влияние по линията на книжнината.

В Дойче Банк и Дисконто Гезелшафт, през 1929 година, двамата председатели на контролния съвет и 4 от 12 члена на управителния съвет бяха евреи. В Народната банка в Дармщадт председателят на контролния съвет и неговите двама подгласници бяха евреи, наред с тях и трима от всичкото петимата членове с неограничена отговорност; в Дойче Банк откриваме като евреи председателя на контролния съвет и двамата му подгласници, след това трима от всичкото 7 членове на управителния съвет; в берлинското търговско дружество и тримата собственици бяха евреи. Големите частни банки бяха също в еврейски ръце.

Влиянието на тези еврейски банкери върху развитието на германското стопанство беше извънредно голямо. Например еврейният Якоб Голдшмид е имал, през 1930 година, 115 места като член на контролния съвет; след него е идвал, на второ място, Луис Хаген с 62 места; на трето място е идвал един адвокат неевреин; следните четирима са били пак еврейски банкери с общо 166 места в контролните съвети на разни дружества. След тях са идвали множество евреи и пак евреи. Чрез многобройни места, като членове на контролните съвети, евреите са печелили извънредно много пари, без да дават насрещния труд, още повече, че от това място те са могли да контролират германската индустрия дотолкова, доколкото не са участвали непосредствено в нея.

А. Е. Г. електрическото дружество беше създадено от Емил Ратенау, бащата на Валтер Ратенау, по-късно външен министър при ваймарската конституция, и беше подчинено след войната на двама евреи. В металната индустрия заемаше първо място индустриалната банка във Франкфурт, чийто председател беше

евреинът Мертон. В електрическата индустрия и по-специално тази за производството на електрически крушки, където предприятието на заводите Осрам се е налагало над другите, е господствал също един еврейин – Майнхард. Най-големите немски гумени заводи Континентал, в Хановер и Калмон, в Хамбург, бяха еврейски създания и бяха ръководени от евреи. В химическата индустрия фабрикантите от Франкфурт Ганс-Вайнберг (заводите Казела) изиграха също решаваща роля. Пазарът на желязо се контролираше от евреина Отмар Щраус. В калиевата индустрия влиянието на евреина Хуго Херцфелд беше извънредно голямо. Паул Зилберберг господстваше над рейнските каменовъглени залежи, специално кафявите въглища, а братята Печек решаваха самостоятелно и независимо ред въпроси на индустрията, чрез монополното положение, което заемаха в Средна Германия по отношение на кафявите въглища.

Индустриалните и търговски камари също стояха под еврейско влияние. Например, Берлинската търговска и индустриална камара е броила, от всичко 98 члена на президиума през 1931 година, 50 евреи. От всичко 209 съдии на камарата 131 са били евреи. Ръководството на камарата имаше за председател евреин, като 3 от петимата членове на съвета са били също евреи. От всичко 70-те членове на управителния съвет на борсата, 45 са били евреи; в комисията по сроковете, 15 от всичко 18 члена, при борсата за метали 10 от всичко 12 члена, при стоковата борса 12 от всичко 16 члена на управителния съвет са били евреи. През 1930 година бяха, от всичкото 1 474 посетители на фондовата борба, около 1 200 души евреи, на стоковата борса – от всичко 98, 80 евреи. В Германската Райхсбанк участваха през 1925 г. и 1929 година в генералния съвет, от всичко шестима души, 4 евреи. Централният комитет, който се състои от трима души, обхващаше трима евреи.

Какво значение имат приведените цифри? – Едно три пъти по-голямо участие на евреите в ръководните места, в едно съотношение с неевреите 48% към 16%. Докато 46,9% от упражняващите някакъв занаят работници само 8,4% от тях бяха евреи – това е само една шеста! Абсолютните цифри в Прусия са следните: всичко 8,9 милиона работници неевреи, спрямо 16 000 евреи. Да не забравим да отбележим, че и тук ръководните места са били заемани от евреи. По този начин, средният приход на евреина е бил далече по-голям от този на неевреина. Гореспоменатият д-р Маркус го изчислява на около три пъти повече.

Евреите, обаче, не се задоволяваха само с това да прибират огромните печалби, които са реализирали, а са се стремили да печелят все повече и повече. По този начин те прибъгваха и си служиха със средства, които бяха наказуеми от углавния закон, но евреите, използвайки някои празноти на закона, съумяваха да се прикрият. Вярното народно чувство за честност считаше винаги техните постъпки за еврейска корупция.

Още през първата световна война евреите започнаха с големи далавери. Стопанските предприятия, които доставяха за въоръжението сурови материали, изпаднаха едно по едно в еврейски ръце. През времето на инфлацията до 1923 г. най-отвратителните типове от източните евреи можаха да трупат богатства. Все пак, това беше едно неотговорно време, през което не може да се въздигне в решаващо значение дадено поведение. Корупцията се състоеше в това, че политика и гешефти се преплитаха по най-долен начин. Достатъчно е да се споменат имената на петимата братя Скларц, на тримата братя Бармат, които са се преселили от Киев, на Иван Барух, Александър Кутискер, Михаил Холцман, тримата братя Аларек, които са имигрирали от Румъния, както и братята Ротер, за да се допълни картината. Чрез братята Бармат беше поставен по-раншният канцлер Бауер на такива изпитания, че трябваше да бъде изключен от социалдемократическата партия. Заради братята Скларек се изложи кметът на Берлин Бьос, който беше представител на демократическата партия. Евреинът генералдиректор Каценеленбоген докара своето предприятие, големият концерн Шултхайс-Паценхофер пред прага на банкрута. Една част от спечелените пари от спекулации той вложи за поддържането на болшевишката сцена *Пискатор*. Освен Каценеленбоген, всички останали евреи-мошеници бяха преселници от изток, които през времето на световната война, или след нея, бяха имигрирали в Германия.

Една голяма част от народните представители неевреи с марксистки убеждения бяха увлечени от умелите хватки на евреите в техните корупции. Пруският държавен секретар и пазител на обществения ред, евреинът д-р Вайсман, се опита да подкупи в процеса Скларек самия прокурор. Вайсман и директорът на полицията в Берлин д-р Бернхард Вайс са били доста известни като комарджии, самият Вайс не един път е бивал изненадан в комарджийски клубове. Срещу него е водил години наред голяма борба водачът на национал-социалистите в Берлин д-р Гьобелс; той наричаше Вайс на кратко „Изидор“, и той сполучи да втълпи на берлинчаните с една дума онова, което беше необходимо за случая.

Националсоциализмът Смята, че евреите са виновни за поражението през миналата синовна война, в 1918 година, тъй като те бяха създателите на марксизма и те влияеха на всички останали партии с марксистки убеждения. *Карл Маркс* се нарича с истинското си име Мордохай; неговият баща беше адвокат Хиршел Маркс, който е бил женен за холандската еврейка Хенриета Пресбург. Нейните родители пък са били години наред равини в Унгария. Карл Маркс е бил чувствително повлиян в своите убеждения от Мозес Хесц, когото еврейския речник нарича „бащата на модерния социализъм, комунистически равин“. Един съвременник на Маркс е бил Фердинанд Ласал. Той е бил син на един търговец на коприни в Бреслау. Маркс и Ласал, до голяма степен са черпили материал за своите стопански концепции от английската стопанска система на

евреина Давид Рикардо. От 1890 до 1911 г. берлинският търговец-конфекционер Паул Зингер беше постоянен председател на социал-демократическата партия; след него дойде евреинът Хуго Хазе. Зингер сложи също началото на вестника „Форвертс“, партийен орган. Почти всички теоретици на марксизма, без изключение, бяха евреи: Едуард Бернщайн, Рудолф Хилфердинг (1928/29 г. финансов министър на Райха), Адолф Браун, Яков Щерн, Симон Каценщайн. Редакторите на „Форвертс“ бяха почти без изключение евреи; само през 1929 година имаше един неевреин. Много близко до тази картина беше и положението при по-късното „Червено знаме“, на което главна редакторка беше Роза Люксембург и Карл Либкнехт, който беше два пъти женен за еврейка. Еврейското участие в камарата, от страна на социалдемократите беше в 1924 година 22%, това на комунистите 15%. Пробивът на германския фронт през първата световна война беше подготвен и проведен от евреите. На чело на тази разлагаща дейност стоеше Роза Люксембург, която създаде през 1918 година съюза на „Спартак“. В Мюнхен Курт Айснер призоваваше народа към неподчинение, към бунт и стачки. Радикалът Оскар Коен получи през 1918 година от съветския посланик, евреина Йофе, 4 милиона златни гулдена, за да революционизира Германия. Народният представител Хуго Хазе беше подбудителят за моряшките изстъпления и бунт в Кил, който даде сигнала за общия бунт. Главният редактор на „Форвертс“, Фридрих Щампфер (евреин от Бърно) писа на 20 октомври 1918 г. незабравимите и чудовищни думи: „Германия трябва – това е нашата твърда воля като социалисти – да заличи завинаги своите бойни знамена, преди за сетен път да ги върне назад в отечеството покрити със слава“. От всичко шестимата народни пълномощници след катастрофата, двама бяха евреи. В Прусия Паул Хирш стана министър-председател, в Мюнхен споменатият Курт Айснер. След това, следващата диктатура на Съвета беше изключително еврейска диктатура: Ландауер, Левине, Толер, Мюзам. В първото правителство, което се образува, осланяйки се на парламента след 1919 год., участваха 5 евреи. Ваймарската конституция беше изработена от евреина Хуго Пройс. Валтер Ратенау стана външен министър; следващият министър на външните работи беше Шреземан, който беше женен за еврейка и беше голям масон.

Не трябва да изпускаме предвид многото евреи, които допринесоха извънредно много в опита си да се болшевизира Германия преди 1933 г.: на първо място Ханс Кипенбергер, шеф на терора и шпионажа на комунистическата партия; Ханс Нойман, син на един богат берлински търговец, член на централния комитет и творец на лозунга: „Сразявайте фашистите където и да ги срещнете“! В световната преса той си спечели името „Масовият убиец от Кантон“, където той беше подбудител за голямото комунистическо въстание през 1927 год. Вили Мюнценберг, пък минаваше за „червения крал на вестниците“.

Ще споменем само още два скандала, които достатъчно добре ще илюстрират неблагодарността на евреите спрямо държавата, която толкова добре ги прие, като им отвори широко вратите към властта, благосъстоянието и високото обществено положение. Единият скандал беше предизвикан от Теодор Лединг, който в 1925 г., когато фелдмаршал фон Хинденбург беше избран за президент на Райха, се осмели да публикува в един чужд вестник една своя статия, която беше изпълнена с омраза и неприязън. Трябва да имаме предвид, че ако във Франция маршал Фош, в Англия Нелсън или Китченер, в Америка Вашингтон биха били сринати със земята, германската академическа младеж би се възмутила от една подобна постъпка, а какво остава за поведението на Лединг, който, вместо да се покае, продължаваше да бълва огън и жупел. Кой дух въплътяваше този гимназиален учител – той преподаваше философия при същата катедра на висшето техническо училище в Хановер – е достатъчно изтъкнато в неговите „Спомени от войната“, които той публикува през 1925 год. в еврейския „Прагер Тагеблат“. Там е казано дословно следното:

„На мен ми се удаде да манкирам. През четирите години война аз трябваше винаги да се представям за преглед, а прегледите ставаха все по-строги и трябваше да употребявам все нови хитрости, за да се измъквам от казармата“. На какво да се чудим повече – на цинизма иди глупостта на това признание?

„Героят на втория инцидент се нарича Емил Юлиус Гумбел, доцент при университета в Хайделберг и голям пацифист. Същият беше изказал не един път в публично четени лекции във Франция, през 1924 година, че Германия е виновната за войната. В една своя брошура той се опита да издаде някои германски стъпки срещу наложеното от Версай обезоръжаване на Германия. На времето си, заради тази своя постъпка, той беше обвинен в предателство, като се създаде и един процес срещу него. В 1924 година той си позволи да каже публично в Хайделберг, че германските войници от световната война „са паднали в полето на безчестието“; по-късно той усили своя израз с обяснението: „че паметникът на незнайния войн от световната война е за мен само един голям морков“. При все това, той успя, благодарение на много застъпничества, да се задържи на своята катедра до 1933 година. Би ли могло да се смята за възможно, че един френски академик ще поругае с подобни изрази паметника на незнайния войн? Можем ли да сметем за изненада и чудо, когато един ден чашата прелее? Нима се вършеха чудеса, когато единствено партията на национал-социалистите откри борбата срещу такива провалени типове и крачка по крачка завладяваше германския народ?

Способността и склонността на евреина към журнализма се прояви и в Германия, както преди войната, така и след войната. Световно известните берлински книгоиздателства Улщайн и Моссе бяха еврейски предприятия. Печатаните от тях вестници бяха изключително редактирани от евреи. Главен

редактор на „Фоссише Цайтунг“ беше Георг Бернхард. Същият беше и председател на сдружението на германската преса. Главен редактор на „Берлинер Тагеблат“ беше също един евреин – Теодор Волф. И двамата биха могли да се състезават в своето безчестие; тъй като кирливите им дрехи бяха изпрани пред очите на обществото, то нееврейското обществено мнение узна кой е списвал немските вестници. (Алфред Розенберг е изтъквал години наред тази тиня, ср. неговата книга „Блатото“).

Един способен журналист беше и Максимилиан Харден (собствено Витковски), който към края на миналото столетие редактираше вестника „Ди Цукунфт“ и засягаше в положителния смисъл на думата хора от свитата на кайзера. Това той го правеше не като плод на свои политически убеждения, но единствено заради самолюбието си и заради желанието си да бъде признат. По време на световната война той беше най-големият анексионист в Германия, като много бързо измени своя светоглед и удари Германия откъм гърба, след загубването на войната. Един историк-демократ напълно заслужено го нарече, навремето си: „Юдата на германския народ“.

Като последно и то значително доказателство за необходимостта от разрешаване на еврейския въпрос е обстоятелството, че и немската култура беше поеврейчена. Мориц Голдщайн засегна нещата преди световната война (1912 г. „Пазител на изкуството“) право в сърцето, като каза: „Ние, евреите, управляваме духовния бит на един народ, който ни отрича правото и способностите за това“. – Никой не би оспорил сериозно силата на еврейството в печата и то специално критиката по всички въпроси, която в голямата си част беше в ръцете на евреи. Същите господстват в редакциите на най-големите вестници в главните градове и притежават, така да се изразим, монополното право за това.

Добре е известно еврейското загнезждане и в театъра. Почти всички директори на берлинските театри са били евреи, една голяма част от артистите, ако не най-голямата, са били също евреи. Днес евреите още приказват, че е немислим един културен живот в Берлин, било за усъвършенстване на театъра, или за издигане на музикалния свят, без еврейската публика и еврейската помощ“.

Ако това беше картината на културния живот на Германия през 1912 година, можем да си представим какво стана с поеврейчването след световната война. Театърът в Прусия се ръководеше от евреина Зеелинг, адвокат, който беше на служба в министерството на просветата. Музикалният живот беше в ръцете на евреина Лео Кестенберг, а референтите по печата бяха кой от кой все по-чисти евреи. Начело стоеше, над всички, държавният секретар Вайсман.

В странство се предлагаха като „немска литература“ до преди 1933 година творби само на евреи. Например *Емил Лудвиг* (*Кое*) беше големият немски писател, чиито творби се превеждаха на всички езици. Якоб Васерман, Стефан и Арнолд Цвайг, Лион Фойхтвангер (днес в Москва) и много други. Густав Малер, Арнолд Шьонберг, както и Франц Шрекер заместиха Бетховен и Вагнер, тъй като еврейските диригенти предпочитаха тези композитори. Относно театъра имаме една незабравима картина под перото на Арнолд Цвайг: „Евреи на немската сцена“ (1928 г.) С едно неподражаемо откровение авторът ни описва как се е стигнало до завладяването на театъра от евреите. „Те идват от някъде си и носят пари“ – мисълта ми се свързва с братята Ротер, както и много други. „Тези нови пришълци обърнаха театъра в едно търговско предприятие, и той загуби всякакво художествено съдържание. „Леополд Йеснер докара берлинския народен театър със своите инсценирания до голям упадък, след като превръщаше Шекспировите драми и Шилеровите творби в ревюта. Фердинанд Брукнер, по собствено име Теодор Таджер, роден в София, изпя; една благодарствена песен за „Разбойниците“. Ще бъде много отегчително да изброяваме тук още много и много имена; голямата част от тях беше забравена още през 1933 година.

Другата страна на театралния живот е също великолепно окачествена от Цвайг, като една „търговия с роби“: без агентите беше напразно да се подпише един ангажимент. „Международното сътрудничество на агентите се преплита по свойствен начин с международните движения и преселвания на източните евреи. Спомените на почти всички артисти са изпълнени с униженията, на които са били подлагани през времето на тяхната работа. Картината се закръглява, като се каже, че те са се намирали всред един „пазар на роби“. При някои агенти пътят към кариерата е водил през леглото на насилника“.

Наред с поеврейчената оперета, се разпространи твърде бързо и широко ревюто. Всички директори на берлинските ревюта бяха, без изключение, евреи. Тяхната програма не беше нищо друго, освен порнография, представена на сцената. Това се обяснява с половия нагон на евреина, който не може да бъде доволен, влечение към една етика, която се различава в основите си от тази на европейците. Тъй наречените „Сексуални изследвания“, които са били вършени единствено от евреи, са имали единствената цел да разхлабят връзката на верността в семейството, да узаконят и освободят от наказания абортите и педерастията, откривайки пътя към един „нов морал“, морал, който е присъщ на болшевиките. Освен театъра, и филмът се намираше изключително в еврейски ръце. През 1931, от всичко 76 филмови дружества 41 (61%) бяха еврейски; от 28 фирми за разпространение на филми, 24 (86%) бяха еврейски. От всичко 144 сценария, 119 (82%) бяха написани от евреи. Режисурата е била в 77 филма или 55% в еврейски ръце. Подобна беше картината и с големите артисти. Много от филмите дразнеха най-долните човешки инстинкти, други

карикатуряха армията, а трети бяха прожектирани единствено заради комунистическата си тенденция.

Много такива филми бяха докарвани от Русия, чрез еврейските предприятия. Нека само един от стотиците примери ни илюстрира нахалството на евреите.

Валтер Меринг ни описва в „Търговеца от Берлин“ (прожектиран през 1929 г.) издигането на един евреин, преселил се от изтока, на име Кафтан, който бързо сполучва да подчини Берлин. Кафтан беше представен от един руски евреин и то игран по един чисто еврейски маниер, тъй че и еврейският жаргон напълно е подходдал за еврейската публика. Кулминационната точка на този филм представлява картината, когато метачите, чистейки улиците, смятат в боклука една военна каска и – трупа на един загинал войник – докато през това време един хор пее: „Боклук! Махнете от тука!“

Представете си, че подобни картини можеха без пречки да се представят в столицата на Райха! Когато национални среди изказаха възмущението си от това, то издателството С. Фишер, също еврейско, отговори, че се касае сигурно до едно недоразумение; относно трупа, касаело се за един убит през време на въстанието привърженик на националното движение Щалхелм. Всеки коментар за случая е излишен.

Критикът на „Берлинер Тагеблат“, евреинът Алфред Кер писа, по случай първото представление, следното: „Той (Меринг) има една великолепна омраза“.

Кер беше племенник на евреина Вайсман, държавен секретар. И няма да бъде излишно, като се спомене още веднъж за тази „голяма омраза“!

В ЕВРОПА

50 - През 1937 година се пресмята общото число на евреите с израилтянска вяра в света – на 17 милиона човека. Над 10 милиона, или три пети от всички евреи, са населявали Европа; половината от тях са живели в Съветска Русия, в границите ѝ от 1940/41 г. Над пет милиона евреи са се намирали по това време в Америка, което прави около една трета от всички евреи в света. Азия е броила близо един милион (5,5%), Африка 670 000, една незначителна част от тях е населявала Австралия.

Числеността на евреите в Европа и Америка се е менила в зависимост от ред обстоятелства. През различните години е имало, на двата континента, следните еврейски маси (изразени в проценти към общия брой на евреите в света):

	<u>1825 г.</u>	<u>1880 г.</u>	<u>1900 г.</u>	<u>1937 г.</u>
Европа	83,2	88,4	82,1	60,4
Америка	0,03	3,3	11,0	30,0

Само през времето от 1912 до 1937 година са се преселили в Америка над 1,5 милиона евреи, въпреки големите пречки за имигрирането, както за имигрирането в Съединените щати, така и в другите американски държави. Лъвската част, обаче, принадлежи и тук на Съединените щати, където са намерили покрив повече от една четвърт от броя на световното еврейство.

През 1937 год. евреите са представлявали 0,88% от всички хора на земята, 1,95% от населението на Европа, 1,92% от населението на Америка и 3,5% от това на Съединените щати.

От всичко 10 270 000 европейски евреи, повечето от 8 милиона, това значи близо половината от евреите в света, са живели между Балтийско море и Черно море, в един четириъгълник, който има своите точки в Ленинград, Рига, Виена и Ростов.

Това източно еврейство, което е в голямата си част най-гъсто населявало Полша, а именно, там евреите са били 9,6% от населението, е представлявало неизчерпаемия извор за продължение на рода, както и за нови сили на световното еврейство.

Има и една втора еврейска линия, която започва от запад, а именно, от Англия, протича през Германия, долината на Рейн, и има като невралгични точки Лондон, Амстердам, Антверпен, Франкфурт на Майн, Нюрнберг и Цюрих.

Също и по бреговете на Средиземно море се забелязва една ивица, която е гъсто населена с евреи, особено от Цариград през Сирия към Палестина (Хайфа и Тел-Авив); от там тя води до древните градове Кайро, Александрия, Триполис, Тунис, Гибралтар. Евреите съставляват 6,6% от населението на Марсилия, Милано, Солун. Това е зоната на еврейската група от класата на сефардите. И европейското еврейство го намираме изключително в големите градове, както беше случаят и с Германия. В Лондон, напр., живеят 69% от всички евреи в Англия, Копенхаген включва 92 % от евреите в Дания, и Стокхолм с 43% от евреите на Швеция. Следната таблица ни дава сведения за 18 най-големи града в света, където живеят във всеки един повече от 100 000 евреи (данни от 1937 г.):

Градовете с най-много евреи	численост на евреите	% от общото население в града	% от всички евреи
Ню Йорк	2 500 000	22,9	14,7
Варшава	353 000	29,9	2,1
Чикаго	325 000	9,6	1,9
Филадельфия	275 000	14,1	1,6
Лондон	234 000	2,7	1,4
Будапеща	232 000	16,3	1,4
Лъвов	202 000	33,5	1,2
Виена	178 000	9,5	1,0
Париж	175 000	6,2	1,0
Берлин	161 000	3,8	0,9
Одеса	153 000	36,3	0,9
Тел-Авив	149 000	99,3	0,9
Киев	140 000	27,2	0,8
Буенос Айрес	135 000	6,0	0,8
Москва	132 000	6,1	0,7
Рио де Жанейро	100 000	5,9	0,6
Кливланд	100 000	11,1	0,6
Лемберг	100 000	31,9	0,6

В тези градове са събрани всичко 5 640 000 евреи, – това са около една трета част от световното еврейство.

Държави като скандинавските, Холандия и Белгия, Италия, Испания и Португалия показват, в сравнение с държавите, където са заселени източните народи, само един малък процент от евреи.

Еврейският въпрос не е масов проблем. При все това и в тези страни намираме проявено еврейското влияние. Да вземем за пример Норвегия. Макар

че там са живеели през 1930 год. само 0,1% евреи от цялото население, беше достатъчен само един евреин и той се откри в личността на Карл Йоаким Хамбро, за да осигури за евреите едно влияние, което трудно би могло и да се помисли. Хамбро беше председател на парламента, представител на Норвегия в Обществото на народите, по-късно председател на същото ОН, председател на световния съюз на норвежците, председател на норвежката осведомителна агенция и редактор на много от големите вестници в Норвегия. Той е заемал едно ключово място в норвежката политика.

Когато Франция почувства, по времето на еврейската емиграция след 1913 г., че един голям поток от евреи се съсредоточава в Париж и там изникна еврейският въпрос, който беше едно ново осветление. Според Луи Фердинанд Челин, в Париж имаше

преди	1789	500	евреи
през	1800	4 000	„
„	1830	10 000	„
„	1848	18 000	„
„	1870	30 000	„
„	1914	90 000	„
„	1936	400 000	„

Числото на евреите в Париж през 1936 год. колкото и да е надут (по-горе посочихме 175 000 евреи), остава все пак достатъчно, за да наводни френската столица.

За да се доближим до същината на еврейския въпрос в Европа, трябва неминуемо да споменем за историята на фамилията Ротшилд, която е свързана с еврейския въпрос и не е бивала досега достатъчно осветлявана. Старият Амшел Ротшилд е имал пет сина (1743–1812 г.): Амшел най-старият (1773–1855) остава във Франкфурт, Саломон (1774–1855) заминава за Виена, Натан (1777–1836) се преселва в Лондон, Калман в Неапол (1788–1855) и Джеймс (1791–1868) отива в Париж. Тъй като мнозина от семейството Ротшилдови се изпожениха помежду си, то за да се анализира само родството помежду им, ще бъде необходимо много време, но пък ще се поясни преплетеността на отношенията им.

Тази преплетеност на отношенията отговаря много добре на неяснотите в търговските спекулации и връзките им с политическите ходове. От 1815 до 1850 г. Ротшилдови изградиха системата за кредитирането на европейските държави; за дейността им по-късно обществото научава извънредно малко. Като съпоставим, обаче, някои дати от техния семеен живот, ще прозрем тяхното значение. От Неапол синът на Калман, Карл Майер (1828–1886) се връща обратно във Франкфурт, става през 1867 год. член на Райхстага, а през 1870 година той е

единственият непокръстен член на пруския двор. В Лондон, Натан пристига през 1798 г. и в 1804 г. е вече натурализиран. Той е имал четирима сина и три дъщери. Неговият най-възрастен син Лионел Натан (1808 – 1879 г.) е бил избран четири пъти за член на парламента през времето от 1847 год. до 1857 г., но поради това че е трябвало да положи клетва по християнски, той не е встъпил в длъжност. Формулката беше изменена през 1858 г. и Ротшилд стана първият еврейски член на парламента и то непокръстен. Неговият син Натан Майер (1840– 1915) е учил в Кембридж, заедно с Едуард VII, с когото е бил през целия си живот в интимни отношения. През 1865 г. същият става член на долната камара, като представител на либералите, а през 1885 г. той е първият непокръстен лорд и член на горната камара. По-късно, същият става управител на английската народна банка. Неговият най-възрастен син Лионел Валтер, вторият лорд от Ротшилд, член на парламента от 1890 до 1910, беше представител при прочутата декларация на Балфур за създаването на една еврейска държава. Неговият втори син Натанаил Шарл (1877–1923) остави един син, който днес е третият лорд от Ротшилд. Касае се за Натанаил Майер Виктор (същият е роден в 1910 г.). Той е женен за една англичанка, която премина в израилтянската религия.

Париж: единият брат на Лионел, Натанаил е имал един син на име Джеймс Едуард, който става, „френсин“, banker в Париж, председател на съюза на евреите-учени; неговият син, роден през 1872 год., на име Хенри е писал драми, под името Андре Паскал; за тяхното поставяне той спечели, през 1929 г., театъра Пигал. През 1940 г. той беше изселен. Парижкят Джеймс е имал четирима сина: 1. Алфонс, най-възрастният (1827–1901) се натурализира като французин през 1848 г. От 1855 г. беше управител на френската народна банка, а през 1869 г. председател на северното железопътно дружество. В 1871 г. го виждаме вече председател на един банков синдикат. Неговият син Едуард (род. 1868 г.) стана през 1905 управител на френската народна банка, беше кавалер на почетния легион. И той беше изгонен през 1940 г. 2. Густав (1829–1911) имаше един син Роберт (род. 1880), кавалер на почетния легион, председател на еврейската консистория, а от 1933 година нататък, председател на съюза на емигрантите-евреи, на които е оказвал необходимата помощ, след изгонването им от Германия. 3. Саломон (1835–1864) имаше дъщеря Алина (1865–1909) която се ожени през 1887 за Едуард Алберт Сассон (1856–1912). От 1900 год. насам той беше член на долната камара, като представител на консервативната партия. 4. Едмонд (1845–1934) познат като голям ционист; същият създаде през 1925 г. Palestine Jewish Colonization Agency (Pica) и остана до 1929 г. председател на същата. Неговият по-стар син Джеймс Арманд (род. 1878) стана пак „англичанин“. В 1929 год. той беше, като представител на либералите, член на долната камара. По-младият син, Мориц (роден 1881) стана френски депутат, а през 1929 г. и сенатор; през 1940 беше принуден да се изсели.

Чрез тези малки данни, които дадохме за историята на Ротшилдови, се хвърля достатъчно светлина върху, бих казал, европейската история; след като, в бъдеще, се опише историята на Ротшилдовата фамилия, сигурно ще се пояснят много неща от политическия живот, които до сега са останали загадъчни. Сполучи се, при влизането на германските войски в Париж през 1940 г., да се сложи ръка върху архива на Ротшилдовци; същият архив се предаде, чрез Партията, на института за изследване на еврейския въпрос във Франкфурт на Майн. Архивът пристигна точно в града, от който Ротшилдови започнаха преди век и половина своя завоевателен поход в Европа. В триъгълника Париж-Берлин-Лондон, живееше покръстеното и асимилирано еврейство. Малко след това дойдоха неограничените възможности на Съединените щати, които се явиха като комета на небосклона. В Румъния е добре познато името *Кремио* – създателят на Alliance Israelite Universal (1860) – чийто архив сега също се намира във Франкфурт – и който се показва на обществото едва две седмици след като младият княз и по-късен крал Карол I, встъпи на престола. Това стана през 1866 г. Същият предложи един заем от 25 милиона франка, но при условие правителството да се задължи да признае в новата конституция и политически права на евреите. Румънският народ беше, обаче, против тази идея и тя се провали. Еврейската финансова мощ отваряше навсякъде широко вратите за евреите и предизвикваше в столичните градове на големите държави интервенции в полза на румънските евреи. Кремио се скри зад Наполеон III. В Англия Дизраели беше техният защитник, подпомаган от Францис Голдшмит, член на камарата и от Моис Монтифиор. В унгарския парламент се подвизаваше Мориц Варзан, а в австрийския – Игнац Куранда, в Германия евреите биваха защитавани от Мориц Лазарус, Бертолд Ауербах и Якоб Бернайс, които имаха влияние над княза, по-късния кайзер Фридрих, а Герсон фон Блайхредер влияеше на княз Бисмарк.

През 1867 год. самият Наполеон протестира, а в 1872 г. долната камара застави тогавашното правителство да вземе строги мерки спрямо Румъния. В 1902 година в полза на евреите се намесват и Съединените щати. На Берлинския конгрес през 1878 година лорд Дизраели успя да наложи едно пълно еврейско разбиране, относно положението в Румъния. При все това, еврейският въпрос беше намерил само едно формално разрешение – след като евреите се убедиха, на конференциите в Париж през 1919, че е дошъл моментът да се уреди и този въпрос по окончателен начин, те откриха в Уйлсън един голям застъпник на техните идеи, който заяви на 28 октомври 1918 година, че „само тогава е възможен един вечен мир, когато и по еврейския въпрос се вземе едно сносно решение“. По подобен начин се беше изразило, скоро преди това, и английското министерство на външните работи, а именно, „че английското правителство има най-горещи симпатии към идеята за еманципацията на евреите в Източна и Югоизточна Европа и че то е готово да извърши всичко, което е по силите му, за да се стигне до едно справедливо разрешение на еврейския въпрос в тази част на

континента. През време на преговорите за сключването на мирните договори през 1919 година, еврейските статии изиграха решаващо значение при разрешаването на малцинствените въпроси. Ако ги осветлим добре, ще разберем, че в голямата си част имат за цел да осигурят правата на евреите в Източна Европа, предпазвайки ги от лошо третиране.

* *

*

Тук не можем да цитираме много имена на евреи, които са се опитвали да упражнят еврейското влияние и във Франция. През 1886 година беше публикувана книгата на Едуард Дрюмон „La France Juive“ (Еврейска Франция), една книга, която наистина заинтригува обществото. Дойде времето и на скандала Драйфус. Драйфус, който беше един еврейски капитан от френската армия, беше обвинен в предателство и през 1894 година осъден, но през 1906 година беше амнистиран. От един шпионски процес в защита на един френски гражданин с еврейско вероизповедание, се стигна до един такъв голям скандал, че Франция, може би, стоеше пред прага на гражданската война. Евреите от цял свят участваха в помощ на Драйфус, цялата световна преса кълтеше: „Драйфус трябва да се изкара невинен, на всяка цена!“ „Той казваше, че неговата раса ще си отмъсти на моята“, ни разказва един офицер, свидетел по делото. Но тук не се касаеше за съдбата на малкия евреин от Елзас, Алфред Драйфус, а за борба на еврейските сили над останалите политически групи. И тук мощта на евреите се показва като по-голяма.

От най-близката история, нека споменем имената на *Леон Блум*, на *Макс Дормю*, министър на вътрешните работи, на *Жан Зей*, който стана министър на просветата като представител на „Народния фронт“.

Еврейското влияние сред стопанството е достатъчно обосновано, като напомним за Ситроен, Блох и др. Културното влияние се ръководеше от Хенри Бернщайн и Тристан Бернщайн, докато композиторите Майербеер и Мило се подвизаваха сред музикалния свят, а пък Анри Бергсон ковеше нова философска концепция. За журнализма е достатъчно познато името на Пертинакс, за да не се впускаме в подробности.

На мястото на „Алианса“, който достигна своята кулминационна точка през 19 столетие, се създаде през 1926 година „Международната лига за борба срещу антисемитите“, чийто председатели Бернард Лекаш се стараяше да достигне Кремлю. Лекаш е роден в Одеса, не във Франция, но стана през 1905 год. френски гражданин. Новата лига имаше за свои членове евреи и неевреи и може да се каже, че и тя има своя дял за откриването на новата световна война. На техния конгрес през 1938 г., месец ноември, нейният председател Лекаш каза следното:

„Мюнхенското споразумение означава едно уголемяване и увеличаване силата на нашия смъртен враг. Споразумението в Мюнхен е едно престъпление спрямо цялото човечество“. Лекаш назова Германия враг № 1.

Становището на Англия по еврейския въпрос се характеризира достатъчно добре с издигането на рода Ротшилд. Всички Ротшилдови бяха непокръстени, даже и всички дъщери, мнозина, от които се ожениха за членове на английската аристокрация и успяваха навсякъде в живота. При все че Англия въведе еманципацията на евреите много по-късно от Германия и тази крачка не беше обусловена нито от сантименталност, нито от жажда за духовната революция. Тази държава на консерваторите търпеше много преди това евреи на най-отговорни държавни постове. Причините за това са много дълбоки: чрез кръвното съприкосновение на английски и еврейски фамилии се стигна, много време преди правното признаване и изравняване пред законите в страната, до едно изравняване в съзнанието на обществото. Еврейските ръководни кръгове са днес почти всички в роднински връзки с еврейски фамилии. Мнозина половин и четвърт евреи са членове на горната камара (това е трудно да се докаже, поради промяната в имената, което е английска традиция при случаите на повишения в по-горна степен). Отива се даже толкова далеч, че някои поставят на мястото на Англия понятието Израел и са горди да признаят своето родство, или пък да печелят капитал от своите прадеди. В цифрено отношение те не са се увеличили: през 1930 година те са били 300 000 (0,6% от населението), от тях 85% са живели в Лондон, Манчестър, Лийдс, Глазгоу и Ливърпул. Само емиграцията през следващите 10 години покачи тяхното число.

За еманципацията решаваща роля изигра фамилията на Дизраели. Прадядото на по-късния министър-председател беше дошъл от Италия. В личността на Вениамин Дизраели (1804 - 1881) евреите от групата на сефардите достигнаха своята кулминационна точка. През 1817 година се извърши покръстването на същата фамилия. Кариерата на Дизраели, като писател и политик, е еднакво блестяща. През 1868 г. той става лидер на консервативната партия и за пръв път министър-председател. През 1876 г. той беше удостоен с титлата „оф Биконсфилд“. Дизраели спомогна извънредно много за изменението на клетвата, която се полага, когато някой стане член на долната камара и която промяна улесни влизането на Ротшилд през 1858 г. Неговите романи са написани с едно необичайно откровение; почти всички засягат еврейския въпрос. Например, той казва в „Танкрет“, че англичаните са възприели всичко хубаво от евреите и че само от евреите Англия очаква своето величие. Еврейският империализъм, проявен в творбите на Дизраели, беше осъществим единствено заради неговата блестяща политическа кариера и заради позицията, която той си беше извоювал като английски империалист. Като такъв той се записва в страниците на историята, макар че най-новата история би възприела едно малко по-друго становище. „Ендюмион“, неговият последен

роман, съдържа оная знаменита мисъл, че „расовият принцип е ключът към историята“. Тази мисъл често е била схващана много неясно, понеже неговите тълкуватели не винаги са разбирали расовия въпрос. Голяма грешка правим, когато говорим за „латинска раса“. Език и вероизповедание не правят расата; само един фактор определя расата: това е кръвта. Евреите са оказали „много голямо влияние върху световния бит“. Никоя друга раса не притежава толкова голяма издръжливост и способност, като еврейската, в областта на организацията. Чрез тези си способности евреите са спечелили завиден кредит и обществено положение. След това те навсякъде се наложиха със своите прояви. „Те отдавна възприеха нашите тайни дипломатически прийоми, а след 25 години те публично ще претендират за своето право на управление.“

Моис Монтефиоре, за когото вече споменахме, през 1835–1870 година беше председател на „Board of Deputies of British Jews“ – едно от командните места на световното еврейство. Той и Кремио бяха първите евреи, които оформиха правата на световното еврейство. Същите се намесваха в други държави, когато се касаеше за евреи. Монтефиоре придоби благородническо звание през 1846 година, точно пет години след Изак Лион Голдшмид, който беше извънредно близко до кралица Виктория. Неговият син Францис Голдшмид стана през 1860 г. член на парламента, а по-късно финансов съветник на кралицата. Един член от същата фамилия стана офицер и адютант на Едуард VII; един друг член, Осмонд Елим Авигдор Голдшмид, през 1926–1933 година беше председател на гореспоменатия съюз, а след това стана ръководител на помощната акция в полза на еврейската емиграция от Германия. Между приятелите на Едуард VII се е числил и Ернест Йосиф Касел, роден в Кьолн (значи един „германски“ евреин), който чрез евреина Алберт Балин, главен директор на Хапак и довереник на кайзер Вилхелм, изпрати едно английско флотско предложение.

Ще споменем още някои фамилии, чиито синове са се отличили особено много в политическото поле. Фамилията Сасоон идва от Ориента. През 1832 г. тя се подвизава в Бомбай и търгува успешно с опиум, чрез която търговия спечелва извънредно много пари. През 1872 година тя вече се числи към английската аристокрация. Едуард Адберт Сасоон се оженва, както вече споменахме, за Алине Ротшилд.

Нейният син Филип Сасоон (1888 – 1939) стана през 1912 г. член на парламента, а през световната война най-напред частен секретар на генералисимуса Хайг, след това на Лойд Джорж от 1924 до 1929 г., а от 1931 до 1937 г. държавен секретар за въздухоплаването. Неговият дворец беше, в последните му години, най-голямото свърталище на политическия елит на Лондон.

Маркус Самуил е роден в Whitechapel, най-нечистият квартал в целия Лондон. Неговият баща се е занимавал с дребна търговия. Кариерата на Самуил е повече от фантастична. Той първо си спечелва една флота от петролоносачи, която оставя на разположение на холандския крал на петрола – Детердинг, който, благодарение на това, спечели конкурса срещу Рокфелер. От дружеството на Deterding Royal Dutishe се образува Royal Dutishe Shell, а през 1924 година той става от Маркус Самуил – Viscount Bearstedt of Madistone – Висконт Берщет оф Майдстон. От едно друго коляно на същата фамилия Монтагю Самуел (1832–1911) става член на горната камара като лорд Свайтлинг – Swaithling. Един син на Edwin Samuel Montagu (1879–1924) се отдава на политика и става през 1917–1922 година министър на муниципалитетите, след това министър на Индия. От едно трето коляно произхожда лорд Herbert Louis Samuel (род. 1889), който през 1916 год. става министър на вътрешните работи, а от 1921 до 1925 вицекрал на Палестина. Синът на Едуин Самуил – Самуил (род. през 1898) беше в Палестина още през 1917 год. и стана през 1934 година комисар по изселването в Палестина.

Лудвиг Монд, роден в 1839 г. в Касел (Германия), остави след своята смърт през 1909 г. най-големите заводи за алкали в света. Неговият син Алберт Мориц Монд (1868–1930) носеше, от 1928 г. насам, титлата: Лорд Meldeff. Той беше и ръководителят на „Imperial Chemical Industries“ – един химически концерн от най-голяма величина. През 1916 год. до 1921 той става министър, макар че по това време не е владеел добре френския език. Той беше един от водачите на ционизма и е получил политическите предпоставки за Балфуровата декларация. Неговият син Хенри (род. 1898) от 1929 е бил член на парламента. Своето време той разпределя за изпълнение длъжностите си като директор и деятел за ционизма, за който се застъпва със същото увлечение като своя баща. В тази си борба той бива подкрепян от зетя си Ридинг.

Родът на Исаците, който е емигрирал от Германия в Whitechapel, Лондон, Rufus Daniel Isaacs (1860 – 1935) е познат като адвокат, през 1910 той става дворецов адвокат, през 1913 г. председател на висшия касационен съд и като такъв, става през 1914 лорд Reading of Evleigh; през 1915 година го виждаме председател на англо-френската комисия по сключването на необходимия заем в Америка: през 1916 г. вече е виконт; през 1917 два пъти извънреден пратеник в Съединените щати: там той води преговорите, които най-после докараха американската намеса във войната. Към края на 1917, като втори еврейин след Дизраели, той беше произведен в Earl of Reading. През 1921 г. до 1926 го виждаме вицекрал на Индия и като такъв въздигнат в Marquess of Reading, най-висшата степен на аристокрацията, до която е стигнал въобще един еврейин. През 1931 той става министър на външните работи. Неговият син е отявлен ционист.

Лесли Хоар Белиша, чийто произход е от Мароко, беше първо министър на транспорта, а от 28 май 1937 г. до 5 януари 1940 – военен министър.

По-горе споменахме някой от еврейските организации – нека тук ги разгледаме малко по-подробно.

„Board of Deputies of British Jews“ беше създадена през 1760. Според устава на това дружество, което е част от синагогиалните съюзи, то има за цел „да разпростира своето влияние и възможности в полза на еврейските общини и отделни евреи в чужди страни“ „Anglo-Jewish Association“, е създаден в 1871 и е трябвало да вземе под своя закрила евреите, живеещи в Ориента. Този съюз е трябвало да прикрива дейността на първия. Двата съюза заедно образуват „Jewish Foreign Committee“ (обща комисия по външните работи). С право можем да назовем този съюз: външното министерство на евреите, което е стояло в тесни връзки с Форин Офис. Тъй като Board е отричал ционизма в неговите характерни прояви за евреите от изтока, което пък довежда до една борба, която изтъква начело Sir Stuart Montagu Samuel. Като противник на това еврейско течение, Натан Ротшилд създава през 1917 г. „League of British Jews – „един съюз на английски граждани с израилтянска вяра“ – за да оправдае предложението, че „евреите представляват една особена политическа нация“. Не е ли това само една игра със сменени роли?...

За „Jewish Agency“ ще споменем в нашето изложение върху Палестина.

Кралският съвет броеше в 1914 г., между всичко 12 члена: лорд Ротшилд, лорд Ридинг, Алфред Монд, Херберт Самуил, Едгард Шпайер, Едвин Самуил-Монтегю. По време на световната война той имаше следния състав: Председател: Lord Kurzon (женен за еврейка) E. S. Montagu, Sir Alfred Mond, Sir Trusch Canel, Sir Herbert Samuel, Lord Reading, Sir Edgar Speye, Lord Rotshild, Sir M. Nathan.

*
* *

Числото на евреите в Югоизточна Европа:

Гърция	78 000	(1938)	1,2%	от населението
България	51 000	(1934)	0,8%	„
(бивша) Югославия	77 000	(1930)	0,5%	„
Румъния	757 000	(1930)	4,0%	„
Унгария	445 000	(1930)	5,1%	„
Горна Унгария	80 000	(1938)		„
Карпатите	70 000	(1939)		„
Словакия	90 000	(1938)	3%	„

Само тези цифри правят 1 650 000 евреи. При едно население от 60 милиона човека, това прави 2,8%. Ако към статистиката прибавим покръстените евреи, то

общото число на евреите в Европа ще се увеличи на 2 милиона (3,3%). Цифрата, която бихме определили като най-голяма, е 2,6 милиона евреи, т. е. 4,3%.

Прави особено впечатление, когато съпоставим тези цифри със съответния процент на професиите, от което ще проличи, че евреите не се занимават със земеделие, в занаятите ги намираме много малко, а в търговията те са в стихията си. Участието им в търговията е 10-20-30 пъти по-голямо, отколкото отговаря в съотношение към другото население. Загнездването започва от малкия търговец в текстила или кожите, преминава през персонала в банките и търговските фирми, който в голямата си част е еврейски и стига до ангросиста, до банкера или големия индустриалец, както и до чифликчията, притежател на огромни земи. Последното, като земеделие, може да се каже, че е и забавно занятие. Там, където има физически труд, евреинът липсва и обратното. При все това имаме, специално в Югоизточна Европа, местности, в които пътуващият не вижда друго освен евреи – така е например в градовете на Горна Унгария, или пък в Северна Молдова. Но все пак и най-горещите привърженици на идеята за асимилацията никога не биха могли да изкажат мисълта, че благодарение на придошлите евреи, се е стигнало до едно издигане на страната, която ги е приела.

Евреите навсякъде са се показвали паразити, използвайки идеята за асимилацията – например случаят с Унгария през 19-то столетие. До това време съществуващото немско гражданство се слива с маджарското, като на чело на занаятчиите и търговците германци заставаха придошли откъм север евреи. През течение на следващите години Унгария получи една чужда средна класа, подобно на Румъния, в която държавните постове се запазват за румънци, а що се отнася до обикновените професии, то маджари и румънци не проявяват никакво влечение към тях. Малцина бяха тези, които имаха историческото проникновение и се опитваха да плуват срещу течението; между тях на първо място беше Szechenyi, със своите пластични примери. „Ако аз излея едно шише мастило в едно голямо езеро, то водата няма да се развали от тона. Ако, обаче, аз изсипя едно шише мастило в унгарската супа, не ще мога вече да я ям“. От него произлиза и следното изречение: „Ако ние еманципираме евреите, то кой ще еманципира нас от тях?“ Числото на евреите в Унгария се беше покачило, по времето на първата световна война, на 1 милион човека. Само Будапеща броеше 216 000 (23,6%) евреи. Еврейският „речник“ наброява 307 благородни фамилии, като най-старата от тях датира още от 1863. През 1874 започна производството в баронски ранг на 26 еврейски фамилии. Тези среди, както и евреи с благородно звание, държаха към края на миналото столетие цялото унгарско стопанство в ръцете си. Евреите финансисти подпомагаха политическите лидери, като искаха насреща политическа равностойност. Във времето 1867 – 1918 Унгария имаше най-малко 70 евреи народни представители, а през 1875 г. първият държавен секретар беше евреин; през 1900 год. един покръстен евреин стана министър, а именно, Honvéd; след него и други евреи

ставаха министри. Евреите връхлетяха върху изкуството, литературата и навлязоха в научния свят, като взеха връх. Интелектуалните професии бяха наводнени от евреи. Десетки години наред, почти всеки втори лекар беше евреин. Пресата беше напълно изпаднала в еврейски ръце. Възприемането на маджарски имена беше едно великолепно прикритие. Кой знаеше, например, че поетът Франц Молнар се казва всъщност Нойман? Ами киноартистката Франциска Гаал не се ли казва Зилбершпиц? Оперетната певица Гита Алпар беше всъщност Регина Клопфер. Наскоро починалият професор от Сорбоната Виктор Баш не беше ли бивш председател на прочутата лига за правата на човека, също евреин. Ами неговият брат, който живее в Будапеща, композиторът Ернст Ленуй?

Унгарският антисемитизъм даде през 80-те години на миналото столетие своите първи плодове. Имената Istôczu и Simonуi си извоюваха наистина почетно място. За румънската съпротива срещу еманципацията вече споменахме. Румъния не познава една асимилация така, както тя се разви в Унгария. Наистина, тогава румънците нямаха за цел и не преплитаха съзнателно в еврейския въпрос расови моменти, но все пак третираха евреите като чужденци и считаха, че евреите не могат да бъдат пълноправни граждани. Мъже като Kogalniceanu, Eminescu и Cuza, както и още до сега живеят патриарх на антисемитизма, поставиха на евреите много изисквания. Еманципацията на евреите в другите югоизточни страни може да се счете, че датира от 1878 година. Както на Румъния, така и на Сърбия, Черна Гора и България, западните сили признаха суверенитета, обаче с условие: да се приеме принципът на равенството пред законите. В тези три държави евреите не могат да се оплачат, че са били гонени или поставяни на тежки изпитания.

През господството на Бела Кун самото еврейство се демаскира. Излезе наяве, че всички онези лица, които през времето на асимилацията, като че ли трябваше да докарат благоденствие на унгарския народ, го тикнаха в пропастта, чрез болшеvizъма. Техният залез означаваше прехвърлянето им към болшеvizма. Френските писатели Жан и Жером Таро назоваха унгарската република през 1919 год. „Quand Israël est roi“ („Когато Израел царува“). След провалянето на болшеvizма, животът много бързо се възвърна пак към стария си път. Мерките на движението, което работеше срещу болшевиките, потънаха в земята. Остана само нумерус клаузуз и то за университетите. С него често се занимаваше Обществото на народите в Женева, тъй като международното еврейство не можеше да търпи това положение.

В Румъния евреите сполучиха първо да завладеят пресата и литературата – изразът „Sarinder Bene“, понятие създадено от букурещката улица, стана изразител на еврейското поражение в страната, както във външната, така и във вътрешната политика. До колко голяма беше силата на евреите бихме си

представили, като вземем предвид банковата къща Марморош и Бланк. Връзките на банката с всички политически партии отвориха широки врати за призвани евреи, но задължиха банката до такава степен, че тя се намери през 1931 година пред фалит.

В България и бивша Югославия случаите не бяха толкова скандални. Но и тук не може да се отрече стопанската сила на евреите. В България, например, университетският професор Йосиф Фаденхехт стана министър на правосъдието и няколко пъти беше народен представител. Въобще еврейството можеше, през последните 15 години, да разпространи, необезпокоявано от никого, своите пипала сред Югоизтока. Радвайки се на равноправие и прикрито от клаузите на договора във Версай и Ньой, то не беше изложено на големи рискове; напротив, евреите съумяха да използват времето най-рационално и натрупаха пари; така например, мотивите към законодателните мерки в Унгария свидетелстват достатъчно, че въпреки стопанската криза, евреите са увеличили своите капитали и то над една четвърт от националния доход на Унгария. Никой не се осмеляваше да ги докосне и там, където се случваше нещо подобно, непредпазливите получаваха един хубав урок от световното еврейство.

И тази еврейска идилия в Югоизтока се промени след 1933. Еврейството в целия свят беше поставено в тревога, след като един народ в сърцето на Европа издигна глас срещу еврейското чужденство. Вълните скоро заляха и Югоизтока. Еврейски емигранти идваха от Райха и пълнеха кафенетата на столиците. Това, заедно с прословутото еврейско нахалство, допринесе твърде много еврейският въпрос да се подхване по-здраво. Горещият еврейски въпрос стана, за страните на Югоизтока, благодарение на националсоциалистическата революция, един възпламенен факел.

АМЕРИКА – ВЛАДЯНА ОТ ЕВРЕИ

През 1909 година в Америка излезе пиесата на Израел Цангвил: „Дер Шмелцтигел“– Звеното. На ционисткия конгрес през 1903 година Цангвил защити плана Уганда. Сега той прокламира американския идеал: „Да бъде звеното на всички човеци, на всички народни раси!“ През 1925 година беше публикувана неговата книга: „Днес и винаги“, в която той пророкуваше едно облачно бъдеще за Европа. „Пътят на страданията“, който евреите в Европа изминаха, ще бъде възвърнат за цяла Европа (1925 г.) Цангвил нарисова една страшна картина, която очакваше Европа, съобразно със схващането за отмъщението в древното минало. Картината беше пълна с масови убийства, кръв и безчестия над жени.

Според „Шмелцтигел“: се смята, че числото на евреите в Съедините щати през 1818 година не е било над 3 000. Към 1880 то се покачва на 230 000, а през 1900 година се увеличава на 530 000. През 1937 год. Съединените щати вече брояха 4,5 милиона евреи. С това Съединените щати станаха първата по ред държава с най-голямо еврейско население. 3,5% от населението на Съединените щати беше еврейско. Ню Йорк, със своите 2,5 милиона евреи, зае първото място. Всеки четвърти жител на този голям град е евреин. В квартала Brooklyn всеки трети човек, а в Bronx всеки втори е евреин. 15% от световното еврейство е събрано в Съединените щати и образува една компактна маса, която беше досега невиджана никъде.

Увеличението числото на евреите беше предизвикано от емигрирането на големи еврейски маси от източно-еврейската група. От 1880 година до 1935 год. Се извърши голямото преселение на източните евреи и то към 3,5 милиона души, по следния начин:

От Русия за Съединените щати	2 290 000	евреи
От Галиция, Буковина (след войната и от Карпатите)	450 000	„
От Полша (след войната)	475 000	„
От Румъния	185 000	„
От Литва и Латвия (след войната)	30 000	„
	3 430 000	евреи

Като прибавим към това и нелегалното емигриране, числото се покачва най-малко на 3,5 милиона души. Лъвският пай даде Русия.

Изселиха се	общо	от тях за САЩ
1880–1896	620 000	498 000

1897–1904	498 000	381 000
1905–1919	1 080 000	819 000
1920–1930	87 000	51 000
1880–1930	2 285 000	1 749 000

Също и от другите страни се отправя един поток от евреи, преди още да се издадат законодателните мерки, които засегнаха изселващите се в Съединените щати. Например, само от Галиция през периода от 1910 до 1914 година емигрираха, от всичко 288 000 изселници, 200 000 в Съединените щати. От Полша през 1918–1935 год. – от всичко 475 000 – 235 000 в Щатите.

Житейският път на един такъв еврейин е чудесно описан от Бъд Шулберг, в неговия роман „Защо Сами бяга“, който беше публикуван в списание „Берлинер Илюстрирте“ през 1941/42 година. Правенето кариера чрез изтичане на всичко останало и безскрупулно поведение. Вливане в американския живот, култура и филм. Евреите дойдоха в една държава, която не искаше от тях колонизаторска и мисионерска дейност. Колонизаторският период на Америка беше приключен и започна американският период на издигане индустрията, търговията, пътищата, банковото дело, въобще на цялото стопанство. Борбата за долари също се развихри. В един такъв свят е обяснимо защо евреите можаха така бързо да се внедрят и да се издигнат. Те носеха със себе си всички расови особености, които при конкретна обстановка, им способстваха за тяхното издигане. За отбелязване е, че и американизмът възприе известни еврейски черти, може би под влиянието на голямата европейска емиграция. Това, от своя страна, създаде една добра постеля за идните поколения. И така борбата продължи за пълното овладяване на Америка.

Наред с чистите евреи от източната европейска група, се преселиха и такива, например от Галиция, които, отначало заселени в Унгарските Карпати, напредваха към Будапеща и Виена, а от там в Средна Европа. От тук те се решиха на рискованата стъпка към Америка. По тези причини, в периода 1880–1910 емигриралите в Съединените щати се изчисляват на 3 милиона.

За да си представим последиците от това еврейско нашествие, достатъчно е да обрисуваме картината на Ню-Йорк. Губернаторът на щата Ню-Йорк е Х. Леман, един ортодоксален еврейин и сподвижник на Рузвелт. Кмет на града е Фиорело Лагуардия, половин еврейин, който публично е изявявал своята еврейска принадлежност. Управлението на щата и на града е почти изцяло в еврейски ръце – далеч над процента на численото им съотношение към останалото население – което обстоятелство им осигурява пълното господство във всички прояви на обществения живот. Служебни надписи по улиците са написани на еврейски и английски. Огромни рекламни табла са написани на двата езика, както и пътеводителите по шосетата. Еврейският език е признат като втори език

и употребяем в ежедневието. Един от радиопредавателите не познава друг език, освен еврейския.

Общественото мнение се изразява в печата. Много преди първата световна война беше закупен най-големият ню-йоркски вестник „Ню-Йорк Таймс“ от „германския“ евреин Адолф Окс, чиято цена беше дъщерята на един от ню-йоркските равнини. От този момент нататък почти всички вестници преминават в еврейски ръце. И „царят на вестниците“ Хърст трябваше да се убеди в това, след като започна да плува срещу течението. През 1934 година той беше приет от Фюрера. Организираният срещу него бойкот предизвика спирането на неговия нюйоркски вестник и някои от провинциалните му вестници. Списанията с голям тираж Fortune, Time, Sife, Story и т. н., се намират също в еврейски ръце. Същото положение намираме и в радиото, театъра, филма. Имената на банките Кун, Лъоб&Со, Морган, Шпайер, Варбург, Леман, Волф Шиф, Щраус, Щерен и др. говорят достатъчно сами по себе си. Дали ще се касае за въпроси, засягащи индустрията, или до такива по криминалното дело, или пък засягащи работническите движения – не можеше да бъдат разрешени, без да участва поне един евреин. Сидни Хилман, радикалният водач на занаятчиите, е роден в Яш (Румъния). Водачът на комунистите в Америка е изнамерил думите „Комунизмът е американизмът на 20-то столетие.“

В Ню-Йорк имат седалището си почти всички еврейски организации. Например – „American Jewish Joint Consultative Council“ (Американско-еврейски съвет) създаден през 1933 година, разполагащ с огромни средства. Същият присъедини към себе си, доста еврейски съюзи като напр. „American Jewish Committee“ (създаден през 1904 г.) и „American Jewish Congress“ (създаден през 1917 г.) Този съвет беше председателстван години наред от съдията Брандайс, а днес от равина Стефан Вайс, който стана особено прочут със своите изстъпления срещу Германия. Забележителни са следните негови думи: „Аз бях евреин, преди да стана американец. Аз бях през всичките си 64 години американец, но съм евреин от 4 000 години насам“ думи, изказани в Кливланд, през юни 1938).

Няма съмнение, че всяка еврейска групировка, или съюз, е имала своето местожителство в Америка, като постепенно то се е измествало към Съединените щати. Трябва да се спомене още и ложата на B'nai B'rith (основана през 1843), която от своя страна се подразделя на 600 отделни ложи; две трети от тях се намират в Америка, остатъкът е пръснат по всички държави на Европа. Ложата вижда своята задача в цензурата на печата, вестниците, списанията, филмите, учебниците и т. н., за да не би да се стигне до противоеврейски проявления. При прожектирането на християнския филм „Царя на царете“, ложата поиска промени и по-късно се произнесе по следния начин: „След като стана ясно за представителите на ложата, че филмът не може да бъде спряен, то тя наблегна на следните два момента: първо, самият филм да не бъде прожектиран в онези

европейски държави, в които антисемитизмът може лесно да бъде събуден; второ, известни сцени, специално за останалите страни да бъдат така променени, че да се измени коренно съдържанието им". Това означаваше един от най-големите успехи, които бяха регистрирани в полза на световното еврейство.

В борбата срещу антисемитизма, съобразно с дейността на лигата в Париж, се образува „The Non Sectarian Anti-Nazi League to Champion Human Right, през 1933 година (уж, за да се бори за човешки права!) Същата лига трябваше да проведе един вид кръстоносен поход. Задача на лигата беше да бойкотира дейността на Третия Райх. Към нея се присъединиха, със същата цел, и някои професионални съюзи от други държави. За председател на лигата беше избран ню-йоркският адвокат Самуил Унтермайер.

С това ние навлязохме в сферата на политическото влияние на евреите в Съединените щати, което влияние се е проявявало тайно (чрез *масонството*), или пък борбата е била открита в полза на еврейството. Чрез това еврейско влияние, Америка беше тикната в първата световна война, а още повече вината за участието на Америка в днешната война се дължи пак на евреите.

Вече споменахме името Брандайс. Същият Луис Дембиц Брандайс беше назначен от Уйлсън през 1916 година за член на висшия касационен съд в Съединените щати и се оттегли едва през 1939 год., поради престарялост. Каквото означаваше Брандайс за Уйлсън, такова е значението на проф. Феликс Франкфуртер за Рузвелт. Франкфуртер е, от 1938 година насам, член на висшия федерален съд на Съединените щати (като заместник на починалия евреин Кардоцо). Франкфуртер е роден през 1882 година във Виена и се е преселил през 1894 г. в Ню-Йорк. През 1906 г. той напуснал Харвардския университет, в който се връща през 1914 година, но вече като професор. В промеждутъка той усвои политиканството и държавното управление, като стигна до убеждението, че американското чиновничество, в своята организация, не е достатъчно. Той следва британската гражданска служба, при което следване беше подпомаган от евреина проф. Харолд Ласки. Ласки е син на дългогодишния председател на Board of Deputies; самият той е един отявлен ционист и е работил заедно с Брандайс, като професор по смяната на населението в Америка. През 1930 година Ласки беше даже назначен за доверено лице на евреите пред английското правителство. Когато Ернст Бевин, мощният водач на съюз на транспортъорите, който не е евреин, стана министър на труда в кабинета на Чърчил, удари часът и за Ласки. Ласки в Лондон и Франкфуртер в Ню-Йорк работеха ръка за ръка.

Франкфуртер виждаше главната си задача във възпитаването на един кръг от ученици. С Рузвелт той се запозна чрез Брандайс. Още преди 1933 година, преди Рузвелт да стане президент, той се нуждаеше от сподвижници. Неговите желания бяха най-напред осъществени от Самуил Роземан, един съдия и личен

приятел на Рузвелт и от професорите от Колумбийския университет, които спомагаха на пропагандните предизборни речи. По същия път вървеше по-късно и Франкфуртер, който създаде един легион от евреи-интелектуалци и ги постави на разположение на председателя.

През 1941 год. Джон Уйнант беше назначен за посланик на Съединените щати в Англия; същият, като председател на международното бюро на труда, стоеше в тясно сътрудничество в Женева с Бевин и Ласки. На него беше определен за постоянен съветник Бен Коен, един нов член на Рузвелтовия „интелектуален“ тръст, както наричаха Франкфуртовата колекция.

Ако тук споменахме имената на някои университети, то трябва да имаме предвид, че американските университети се различават от европейските. В Европа университетите са държавни и в тях се култивира чистата наука; в Америка университетите са до голяма степен зависими от частни средства, от банки и фондации, които раздават стипендии, за да осигурят една възпитавана в техния дух академическа младеж. Например в Харвардския университет голямо влияние има банката Морган, в Колумбийския университет – Ню-Йорската национална банка, която е също част от групата на Моргановата банка. От всичките 659 меценати на 27 най-важни университети, 254 са банкери, докато остатъкът се състои от членове на индустрията, на търговията и т. н. Същите, безспорно, са упражнявали една невидима цензура върху професорското тяло и материала на преподаването. През първата световна война американските професори изиграха една особена роля за влизането на Америка във войната, както и сега, защото те винаги са били оръдия на капитала. Колкото и голям да е бил кръгът на Франкфуртер и неговите заслуги към председателя на републиката, все пак не можем да припишем на този еврейин всичките заслуги. Вторият съветник еврейин, който също е имал огромно влияние, е Бернар Манн Барух, роден през 1870 год. Той беше познат още през първата световна война като banker и борсов спекулант, с който занаят той спечели огромни богатства. Той работеше също и за големите медни заводи Гугенхайм и Левенсон. В 1915 година той беше привлечен от Рузвелт към неговия личен щаб от сътрудници, а през 1917 год. беше назначен за председател на една комисия, която имаше за задача да закупи военен материал за Съглашението. През 1918 година той създаде американското бюро за индустрия (War Industries Board). Същото имаше за цел да надзирава цялата американска индустрия. Той беше един от подбудителите на Уйлсън; същият участва в мирната конференция във Версай и беше единственият, който заседаваше заедно с „прочутите четирима“ при изработването на парижките мирни договори. Към американската мирна делегация се числяха 117 евреи, което обстоятелство и Хенри Форд, в своята книга „Интернационалният еврейин“, изтъкна с достатъчно светлина. По-късно, по еврейско давление, той беше принуден да опровергае направената констатация.

Барух беше по-късно изправен пред една следствена комисия, председателствана от В. Грахам, за да даде обяснения във връзка с повдигнатото обвинение срещу него, а именно, че, благодарение на погрешно урегулиране на цените, той е ощетил американската държава с повече от стотици милиона лева. Комисията на Грахам установи, че Барух е използвал служебното си положение за натрупване на големи богатства. Когато преди известно време Рузвелт повика наново Барух, комисията на Грахам беше отдавна забравена.

Барух беше изпратен, непосредствено след Мюнхенската спогодба, в Лондон, за да установи непосредствен контакт с Чърчил. Няколкото мисли, крайно необходими, за да се поведе една голяма кампания за участие във войната, бяха веднага скицирани. С няколкото слова трябваше да бъдат сразени миролюбивите и да се използва обстановката за подготвяне участието на Съединените щати и на Англия във войната. През онова тревожно време се извърши и убийството на германския легационен секретар в Париж фон Рат от евреина Хершел Грюншпан. В Германия се стигна до много строги мерки срещу евреите. Това положение се използва от Рузвелтовата клика за едно по-остро предизвикване и дразнене в полза на войната. През средата на декември беше отзован посланикът на Съединените щати от Берлин. Германия отговори по същия начин. През средата на м. декември 1938 год. министърът на вътрешните работи в Съединените щати Икс държа една реч, която беше изпълнена с хули срещу Германия. От тук нататък нещата се изостряха, движейки се по своя логически път, до 8 декември, когато Япония, а два дена по-късно и Германия и Италия, обявиха война на Рузвелт и на неговите евреи, които в същност подготвиха и самата война. Би могло – за да се разбере доколко американското правителство плува във водите на евреите – да се споменат имената на еврейски министри като например финансовия министър Хенри Моргантау. И сред дипломатическия свят намираме много евреи. Така например с особено удоволствие бяха изпращани евреи, като американски посланици в Турция.

Ето списъкът им:

1887 – 89 – Oskar Straufs

1889 – 92 – Salomon Hirus

1898 – 1900 – Oskar Straufs (за втори път)

1900 – 1909 – Lihman

1909 – 1911 – Oskar Straufs (за трети път)

1913 – 1916 – Morgenthau

1916 – 1917 – Abraham Elkus (един висш равин!)

1942 – Steinhardt.

И днешният се нарича Щайнхардт. Тъй като тези имена всеки може да ги прочете в която и да е дипломатическа история, ние се въздържаме от подобно повтаряне. По-важното е да се знае, защо са били изпращани почти винаги евреи?

Въпросът е във връзка със самото развитие на Америка още по времето на нейното създаване и претопяването на евреите с местното население. Докато еврейството съзнателно си постави за цел да асимилира Америка, тя самата възприе много еврейски навици и прийоми, без да ги осъзнае и до днес като такива. Еврейството намери в Америка, благодарение на едно особено историческо развитие, блестяща почва за работа. Без всякакви морални задръжки, евреите използваха хаоса, в който се намираше американското стопанство, общество и държава, за свои лични цели. Омразата срещу расизма и надигащата се вълна в Европа по този въпрос, спомогнаха американския народ да се инжектира по тази линия, особено след 1935 година, когато стана осезаема духовната революция на Европа, която, пренесена на американска плоскост, действаше като експлозив. С това си обясняваме болезнения страх от националсоциализма и от фашизма, които докараха американския народ до една пасивна съпротива, отдавайки се всецяло на евреите. Това е същият американец, който, макар формално да признава равнопоставеността на негъра, не го е удостоил с обществено признание, обаче счита евреина не като свой расов противник, а го признава още и за „бял“. Добри познавачи на Америка са на мнение, че и там въжето ще се обтегне извънредно много и ще се скъса. Умните евреи вземат насрещни мерки, тъй като чувстват идващия край. Барух даде, при своето последно посещение в Лондон, изявление в смисъл, че той е вече разпределил всичките си богатства по всички страни в света, тъй като иска да бъде спокоен през последните години на своя живот. Той е предчувствал, че ще дойде момента, когато живеенето на евреите в Америка ще стане невъзможно. Кога и как ще се дойде до една такава криза – това никой не може да знае. Изглежда, че ще трябва ножът да опре до кокала, за да се присъедини и Америка към Европа, по въпроса за евреите. За сега, обаче, Америка остава обетованата земя за западната група евреи, а Ню-Йорк е мозъчният център, от който Европа бива преследвана с една сатанинска омраза.

БОЛШЕВИЗМЪТ

Достатъчно добре е известно, че

1. Болшевизмът е едно еврейско духовно построение, което е издънка на марксизма и е пропито от еврейски дух;
2. Че безброй евреи стоят по върховете на държавното ръководство и в партията.

Това ни дава основание да говорим за едно господство на евреите в Съветска Русия. Всичко това е толкова известно, че не е необходимо и ние да привеждаме доказателства за същото; в рамките на нашето изложение, национал-социализмът доказва това многократно, чрез речите, държани по време на партийния конгрес през 1936 от д-р Гьобелс и Алфред Розенберг. Червената книга на Антикоминтерна, която излезе след 22 юни 1941 година, ни поднася доказателствата, събрани на едно място. Стана известно, че временното изчезване на Литвинов и Финкелщайн от политическата сцена не е представлявало промяна в политиката, както някои лица изтълкуваха случая. Евреите Каганович, Мехлис, Щерн, Ярославски и Майски владеят неограничено партията, а с това и Съветския съюз. *Съпругата на Молотов*, родена Карп, произхождаща от еврейската американска банкерска фамилия Карп, си е изпълнила достатъчно добросъвестно дълга като еврейка за помрачаване на политическото положение и за изковаването на парадоксалното сътрудничество между плутократска Америка и болшевишка Русия. Политическите комисари в армията са евреи. Евреите господстват в изкуството, литературата и музиката, както и в пресата.

Ще споменем само едно малко известно обстоятелство. Съюзът между Америка и Съветска Русия не е рожба на най-новото време, а има своите корени в миналото. Американски евреи бяха финансирали революционната пропаганда през време на царския режим. Н. Wickham Steed, английски журналист, един очевидец на руската революция, беше писал в своята книга „През 30 години“ следното: „Най-главните подстрекатели на руската революция бяха евреите Якоб Варбург и други международни банкери, които преди всичко, имаха интерес от подпомагането на болшевишките функционери евреи, за да създадат условия за една еврейска експлоатация в Русия“.

Войната, която германският Райх и неговите верни съюзници водят срещу болшевизма, е в същност една война за унищожаване на евреиството, което днес управлява руския народ в Съветска Русия.

Даваме документално имената и длъжностите на някои по-важни лица от еврейски произход в С. С. С. Р.

I. ВЪВ ВЪРХОВНОТО ДЪРЖАВНО УПРАВЛЕНИЕ

Лазар Мойсеевич Каганович, зам. председател на Съвета на народните комисари. (Освен това: член на Политбюро, както и ръководител на три народни комисариата, вж. „Стопанство“).

Лев Захарович Мехлис, народен комисар за държавен контрол и заместник председател на Съвета на народните комисари. (Освен това и командир на армия I ранг).

Николай Михайлович Шверник, председател на Съвета на националностите. (Освен това: кандидат за Политбюро и секретар на Централния съвет на *съветските работнически синдикати*).

ДРУГИ ВИСШИ ПОЛИТИЧЕСКИ ДЛЪЖНОСТИ ЗАЕМАТ:

Е. Ярославски (Губелман), ръководител на Съюза на войнстващите безбожници. (Освен това: член на комисията за партийна контрола при ЦК на ВКП (Б). Ръководител на комисията по образованието при ЦК на ВКП (Б).

Лозовски, заместник комисар на външните работи. (Освен това: главен секретар на Интернационала на работническите синдикати).

Брегман, секретар на съветските работнически синдикати.

Е. Фридлянд, организатор на политическото управление на народния комисариат на съобщенията.

Н. И. Слоним, сътрудник на държавния прокурор на Ленинградската област.

Н. Наталевич, заместник председател на Висшия (върховния) съвет на Белоруската ССР.

Абрам Зиновиевич Беявски, ръководител на отделението за кадрите на ЦК на КП (Б) в Казакстан.

М. Фолф, секретар на изпълнителния комитет на КИМ (Комунистически младежки интернационал).

2. ЧЕРВЕНАТА АРМИЯ

За червената армия е характерна системата на комисарите. Само с тяхната помощ Съветите можаха, както сам Ленин веднъж призна, да победят в гражданската война. Тъй като принадлежащите към Червената армия произхождат от народните кръгове, за чието настроение съветското управление не е напълно сигурно, то запази системата на политическия надзор, макар през последните години то да отстъпи, от съображения за целесъобразност, на военните една по-голяма свобода на действие. Решителни, обаче, остават комисарите, които от август 1940 год. се наричат „заповедници“ (коменданتي) на политическата работа. Техните задачи са разнообразни: те действат като надзорници, пропагандисти и партийни пълномощници. Затова, именно, в тези области евреите са дейни в несравнимо по-голяма маса, отколкото в чуждата на характера им военна област.

Евреи като политически комисари, пропагандисти и партийни организатори:

Г. Д. Подвалний, висш политически ръководител при военно-политическата академия на Червената армия. („Красная звезда“, 12. 12. 39).

Дорфман, комисар на отделение при Харковския военен окръг. („Красная звезда“, 21. 3. 39).

Д. Мормул, висш политически ръководител в транс-кавказкия военен окръг. („Красная звезда“, 16. 3. 40).

Розенгафт, комисар на отделение. („Красная звезда“, 10. 12. 39).

Байлис, партиен организатор в Белоруския военен окръг. („Красная звезда“, 12. 12. 39).

Левин, партиен организатор в Белоруския военен окръг. („Красная звезда“, 12. 12. 39).

Ривкин, партиен организатор в Белоруския военен окръг. („Красная звезда“, 12. 12. 39).

Л. Рубинщайн, висш политически ръководител в Сибирския военен окръг. („Красная звезда“ 8. 12. 39).

Вайнщайн, партиен деятел в Московския военен окръг. („Красная звезда“, 11. 12. 39).

Шарпан, политически ръководител в Московския военен окръг. („Красная звезда“, 11. 12. 39).

В. Хайствер, висш политически ръководител в Орелския военен окръг. („Красная звезда“, 26. 2. 40).

Зилберман, комисар на едно артилерийско отделение на Орелския военен окръг. („Красная звезда“, 10. 2. 40).

Рабинович, политически ръководител в Калининския военен окръг. („Красная звезда“, 10. 2. 40).

Гуревич, управител на военното отделение на Кировския окръг в Москва. („Красная звезда“, 27. 2. 40).

Ж. Дайген, докладчик в Белоруския военен окръг. („Красная звезда“, 28. 2. 40).

Кацнелсон, пропагандист на I поделение на Червената армия. („Красная звезда“, 8. 12. 39).

Рудман, инструктор по пропагандата. („Красная звезда“, 17. 3. 40).

Като политически ръководители (без обозначение на техните длъжности) органът на Червената армия „Красная звезда“ представя по-нататък като „отличили се“ :

Йосиф (Маркович Рубинщайн; Евгени Григориевич Факторович; Айзик Менделеевич Фурман; Магид Яков Абрамович; Барух Мовшевич Хеврунин; Копел Хаимович Хайфец; Исак Владимирович Бровер; Иерахмиел Абрамович Воликсон; Давид Йосифович Гордон; Йемелиян Григориевич Гули; Матвей Мойсеевич Гуралник; Семион Григориевич Драбнин; Пиния Исайевич Партон; Пиния Лейбович Рабинович; Семион Борисович Фарбер; (10. 4. 40).

Александър Денисович Гомберг; Борис Йосифович Каплун; Израел Яковлевич Саксонов; (12. 4. 40).

Сергей Наумович Смолянски; Мордух Соломонович Чернов; Лев Ефремович Юдицки; Яков Лвович Адамовски; Семион Абрамович Берлин; (14.4.40).

Залман Аронович Генин; Александър Абрамович Кочкман; Хаим Аронович Гутцайт; Зиновий Борисович Клайнер; Мордух Зеликович Гисин; Давид

Мойсеевич Гробер; Емануил Михайлович Левин; Семион Тувиевич Шапиро; (4. 6. 40).

Яков Илич Алтшулер; Михаил Йефимович Бинум; Арон Исаакович Ланцет; Арон Григориевич Марков; Маркус Исаакович Марков; Борис Аронович Старобински; Виктор Михайлович Шацки; Пайса Рахмилевич Гроисман; Мордух-Давид Елиявич Коифман; Исаак Лвович Цетелман; Шуля Зиновиевич Векслярски; Михаил Самуилович Валиканов; Кива Давидович Пинчук; (21.5. 40).

Исаак Яковлевич Генкин; Лазар Хаимович Гринберг; Наум Соломонович Линчевски; Елия Израилевич Абушевич; Мойсей Абрамович Ицков; Зяма Давидович Коган; Давид Зелманович Столберг; Абрам Пинхусович Вишедски; Йосиф Иефимович Лифшиц. (22. 5. 40).

365 принадлежащи към Червената армия с еврейски имена получиха отличия, като участници във войната срещу Финландия:

102 офицера,

98 политически комисари, политически ръководители и принадлежащи към НКВД (39 висши служебни степени),

69 военни лекари и фелдшери, (между тях 15 жени),

33 военни инженери и техници,

1 военен юрист,

11 подофицери,

39 червеноармейци,

12 без означение на ранга.

„Правда“ 17. 1. 40;

„Красная звезда“, 20. 1. 40; 22 и 23. 3. 40; 10, 11, 12 и 14. 4. 40;

„Известия“ 16, 17 и 27. I. 40).

Повишени бяха:

Григорий Михайлович Щерн в чин генерал-полковник („Правда“ 5. 6. 40).

Александър Валентинович Кон – генерал-майор. („Правда“ 6 6. 40).

Григорий Михайлович Кобленс – генерал-майор. („Правда“ 6. 6. 40).

Лев Самуилович Березински – ген.-майор. („Правда“ 6. 6. 40).

Юдел Леонгиевич Городински – генерал-майор. („Правда“ 7. 6. 40).

Йосиф Григориевич Рубин ген. -майор. („Правда“ 10. 6. 40).

Владимир Лейбович Цетлин – генерал-майор („Правда“ 11. 6. 40).

Михаил Георгиевич Шацкилевич – генерал-майор. („Правда“ 11. 6. 40).

Лазар Иефимович Фишман – ген-майор. („Правда“ 11. 6. 40).

Яков Исаакович Броуд – генерал-майор. („Правда“ 11. 6. 40).

Михаил Лвович Горрикер – генерал-майор.

Забележка: Тъй като в третирания период, от края на 1939 год. в съветската преса не са означени (генант) никакви по-важни евреи, принадлежащи към НКВД (бившата ГПУ), отправяме за НКВД към книгите на Х. Фест („Болшеvizъм и еврейство“) и Р. Коммос („Евреите под Сталин“).

3. В СЪЮЗА НА ВОЙНСТВАЩИТЕ БЕЗБОЖНИЦИ

Негов ръководител е Е. Ярославски (Губелман).

За тяхната активна антирелигиозна дейност бяха наградени с почетна диплома:

И. Коган, съставител на книги (друкшрифтен).

И. Щрайхер, директор на антирелигиозния музей в Москва.

Е. Браунщайн, ръководител на библиотеката на Ростовската област.

И. Колберг, лектор в техникума в Смоленск.

В. Бутлер, секретар на Съюза на безбожниците в Казахстан. („Безбожник“ 1. 6, 40).

„Книжная летопис“ обяви на 21. 7. 40 год. „Очерк върху историята на ранното християнство“ от А. Рабинович и съчинението (шрифт) „Кои са тия римски папи“ ? от М. Щайнман.

Щайнман състави, освен това, „Антирелигиозния учебник“, който излезе в едно издание от 50 000 екземпляра. („Книжная летопис“ 21. 7. 40).

Сътрудници на съюзния вестник „Безбожник“ (зам. главен редактор: М. Щайнман) са: Н. Раввин (председател на Рибинския градски съвет на съюза), А. Шумятер (зам. председател на Ленинградския областен комитет на съюза), М. Шаскин, М. Лайтер, Или Елвин, И. Голдберг, З. Шпигел, Г. Щайнбрук,

А. Брахман, К. Зинелник, Е. Гелберг, В. Щерн, Вал. Браунщайн, А. Симбал, И. Ескин, А. Менс.

4. В ПОЛИТИЧЕСКАТА ПРОПАГАНДА В НОВОПРИДОБИТИТЕ ОБЛАСТИ, СЛЕД СЕПТЕМВРИ 1939 ГОД.

В новопридобитите след септември 1939 год. области, веднага след завладяването, държаха речи в изборните събрания евреи, принадлежащи към съюза на съветските писатели. В Източна Полша: Перец Маркиш, А. Кушников, (познати като евреи), Л. Квитко и И. Добрушин („Литературная газета“ 1. 3. 40), в Западна Белорусия: Ц. Акселрод и Г. Каменски („Литературная газета“ 6. 10. 40).

С. Апендорф, Г. Вебер (познати като евреи) и Н. Бомсе, сътрудници на еврейския, списван на еврейски „Преден пост“, („Литературная Газета“ 1. 9. 40) съставиха „История на 17 септември“ отнасяща се до Западна Украйна, („Литературная газета“ 8. 9. 40). И. Голдщайн написа книгата „Как полските власти потискаха селяните“ („Большевишкая печат“ № 21 939), И. Прут състави драмата „Две нощи“ върху освобождението на евреите от полското господство („Вечерная Москва“, 10. 7. 40), черновишкият поет, поетът от Черновиц – Даугер, (известен като евреин) издаде своите „Стихотворения върху новопридобитата Северна Буковина“ („Известия“ 6. 7. 40). „Издательството за изящна литература“ издаде „Новели от Буковина“ от Фелкович („Вечерная Москва“ 14. 9. 40).

В. Рискинд състави текста към филма „Берчик“, върху живота на „работниците в бивша Полша“, („Вечерная Москва“, 10. 4. и 11. 5. 40), И. Менакер беше режисьор на филма „Освобождение“ (от полското господство), „Вечерная Москва“ 15. 1. 40). В Бесарабия и Северна Буковина бяха назначени за филмовото творчество С. Коган, Ф. Щадланд, М. Коифман и А. Шафран („Кино“ 19. 7. 40).

5. В СТОПАНСТВОТО

Евреи в централните инстанции

Лазар Мойсеевич Каганович, народен комисар за горивните (отоплителните) материали на СССР, народен комисар на петролната индустрия на СССР, народен комисар на съобщенията на СССР.

Михаил Мойсеевич Каганович, народен комисар на въздухоплавателната индустрия на СССР, („Правда“ 21. 2. 41).

Юлий Мойсеевич Каганович, заместник народен комисар за външната търговия на СССР („Вечерная Москва“ 14. 6. 40).

С. Ц. Гинсбург, народен комисар на *строежите* в СССР. („Правда“ 17. I. 40).
Заместници: П. Юдин и В. Бургман („Правда“ 17.3. 40).

Майзел, народен комисар за земеделското стопанство на Таджикистанската ССР („Социалистическое земеделие“ 6. 10. 40).

Ю. С. Коган, член на колегиума на народните комисариати за средното машиностроене („Социалистическое земеделие“ 5. 6. 40).

Исаак Маркович Курган, народен комисар за леката индустрия на Белоруската ССР („Известия“ 21. 7. 40).

Наум Маркович Анжелович, народен комисар на дървената индустрия („Правда“ 31. 5. 39).

Р. Сиунчик, специалист по рибовъдство при народния комисариат по рибовъдството на Руската СФСР („Социалистическое земеделие“ 6. 6. 40).

Хайкин, ръководител в главното управление на шевната индустрия в народния комисариат за леката индустрия на РСФСР („Вечерная Москва“ 5. 4. 40).

Едля Берковна Давидсон, заместник-ръководителка в главното управление на трикотажната индустрия при народния комисариат за леката индустрия („Известия“ 21. 8. 40).

Йефим Наумович Коломейски, зам.-ръководител в главното управление на общарската индустрия при народния комисариат за леката индустрия („Известия“ 21. 8. 40).

Самуил Бенсионович Лайзерон, зам.-ръководител на главното управление за доставки при народния комисариат за леката индустрия („Известия“ 21. 8. 40).

Мойсей Генделевич Розовски, ръководител на мобилизационното отделение при народния комисариат за леката индустрия на Белоруската ССР („Известия“ 21. 8. 40).

Арон Абрамович Хайкин, ръководител в главното управление на индустрията за шевни материали при народния комисариат за леката индустрия на РСФСР. („Известия“ 21. 8. 40).

Мордух Йосифович Горелик, ръководител на отделението за приготвянето и разпределението на работните сили при народния комисариат за леката индустрия на Белоруската ССР („Известия“ 21. 8. 40).

Исаак Мойсеевич Кунин, управител на отделението за индустрия при централния комитет на КП (Б) на Съветския съюз („Известия“ 21. 8. 40).

Лазар Мойсеевич Шайнин, зам.-народен комисар на леката индустрия на СССР. („Известия“ 21.8.40).

И. Коган, зам.-председател на Наркомлес (народния комисариат за горската индустрия) („Лесная промишленост“, 12. 11. 40).

Л. Рабинович, зам.-народен комисар за земеделското стопанство на АССР. Крим („Правда“ 24. 3. 41).

Фурман, ръководител на отделението за фуражна култура при народния комисариат за земеделско стопанство на СССР („Социалистическое земеделие“ 4. 1. 40).

ЕВРЕИ НА ДРУГИ ВАЖНИ СТОПАНСКИ ДЛЪЖНОСТИ

С. Котляр, председател на централния комитет на Съюза на работниците в държавните учреждения в Центрума („Труд“ 24. 7. 40).

Е. Карпелсон, председател на централния комитет на Съюза на работниците по железопътните, пощенските и телеграфните съобщения на юг („Труд“ 24. 8. 40).

Л. Коган, инструктор при централния комитет на Съюза на работниците от кожената индустрия („Труд“ 22. 8. 40).

П. Янкин, председател на областния комитет. („Труд“ 27. 10. 40).

М. Фелдман, инструктор при централния комитет на Съюза на работниците по транспортното машиностроене („Труд“ 24. 11. 40).

Салсман, Исаак Мойсеевич, директор на фабриката „Киров“ в Ленинград.

Ландсберг, Анжел Исаакович, ръководител на отделение във фабриката „Киров“.

Суметцки, Хацкел Менделевич, ръководител на механизираното отделение на фабриката „Киров“ („Социалистическое земеделие“, 2. 6. 40).

Алтман, Мойсей Лвович, ръководител на техническото бюро на фабриката „Киров“ („Социалистическое земеделие“ 3. 6. 40).

Дунаевски, Соломон Вулфович, директор на фабриката „Красний водик“.

Варшавский, Леополд Абрамович, ръководител на отделение в електро-акустичната фабрика „Красная заря“, Ленинград.

Айзеншарф, Барух Менделеев, ръководител на отделение на фабриката „Маркс“, Ленинград.

Кузерман, ръководител на отделение на Харьковската тракторна фабрика („Комсомольская Правда“ 18.3.40).

Шабелник, зам.-ръководител на политическото отделение на машинната и тракторна станция „Улянов“ в областта Днепропетровск („Социалистическое земеделие“ 30. 6. 40).

С. Бреснер, ръководител на отделение (техническо снабдяване) на една фабрика за стругове. („Труд“ 8. 10. 40).

Векслин, Исаак Мойсеевич, групов ръководител във фабрика 327, в Ленинград.

Пейсахович, ръководител на централната лаборатория на химическата фабрика „Имбни Земашко („Правда“ 4. 4. 40).

Е. Копелевич, конструктор на фабриката „Вулкан“, Ленинград, („Социалистическое земеделие“ 13.6.40).

Л. Лифшиц, инженер на една лаборатория за сглобяване на трактори („Социалистическое земеделие“ 13. 6. 40).

М. Хиршбург, главен инженер на *земеделското управление* на Харковската област („Социалистическое земеделие“, 22. 6. 40).

Д. Бреслер, заместник председател на фабричния комитет на общарската фабрика „Имени Микоян“ в Ростов на Дон („Труд“ 2. 8. 40).

М. Генкиной, председател на фабричния комитет на московската фабрика за галалитни произведения („Труд“ 30. 8. 40).

Е. Шапиро, председател на фабричния комитет на московската автомобилна фабрика „Имени КИМ“ („Труд“ 14. 9. 40).

Гутсон, председател на фабричния комитет на въжарската фабрика в Харков („Труд“ 26. 10. 40).

Файтелсон, председател на местната комисия на източно-сибирската железница („Гудок“ 9. 3 0. 40).

Кантор, ръководител на *работилницата за поправки* при Томската железопътна линия („Гудок“ 18. 9. 40).

П. Кишман, ръководител на скотовъдното стопанство на колхоза „Имени Сталина“ („Правда“ 27. 12. 40).

Е. Гинсбург, специалист по горите в Сурош, област Орел („Лесная промишленост“ 1. 9. 40).

И. Ицков, заместник шеф на ПСО при народния комисарят за горите на СССР („Лесная промишленост“ 15. 9. 40).

Вас, Исаак Беркович, шеф-инженер на кожената фабрика „Имени Каганович“ („Труд“ 15. 3. 41).

Фишер, Абрам Яковлевич, шеф-технолог на Исевската самолетна фабрика („Комсомольская Правда“, 5. 11. 40).

Янкелевич, Берко Маркович, конструктор в самолетната фабрика № 132 („Комсомольская Правда“ 5. 11. 40).

Финкел, първи механик на тръста „Донбасхилстрой“ („Известия“ 2. 2. 41).

Бас-Дубов, Зиновий Шмеркович, конструктор в самолетната фабрика № 28 („Комсомольская Правда“, 5. 11. 40).

Розенман, Яков, инженер при Днепропетровския завод за тръби („Комсомольская Правда“ 5. 3. 40).

Галер, Наум Илич и **Кодак, Зелман Иселевич**, ръководители на отделение при I завод на самолетната индустрия (зам. ръководител на отделение: Шапиро, Наум Александрович).

Саак, Вениамин Давидович, Ратьер, Евгений Наумович, Якубович, Абрам Йосифович, техници при същия завод.

Гуревич, Хирш, майстор при същия завод („Труд“ 1. 1. 41).

Коган, Яков Максимович, ръководител на клуба при същия завод („Труд“ 1. 1. 41).

В. Гросман, председател, на „Промбанк“ (промишлена банка) на СССР („Правда“ 24. 3. 41).

Л. Трахтман и **Л. Лехтман**, инженери на фабриката „Динамо“ „Имени Кирова“ („Правда“ 22. 3. 41).

А. Шафран, ръководител на отделението за физическо възпитание и спорт при Всесъюзния централен съвет на работническите синдикати („Труд“ 7. 1. 41).

Л. Шерман, председател на съвета на Днепропетровската индустрия за шевни машини („Труд“ 15. 1. 41),

Г. Вайншенкер, стопански специалист при Главното управление на спестовните каси („Комсомольская Правда“ 12. 12. 40).

Шехтман, ръководител на мината на въглищния тръст „Челябугол“ (Известия“ 2. 2. 41)

Галперин, директор на фабриката „Комунар“ („Бумажная промишленост“, 18. 12. 40).

В. Айделщайн, директор на Малинската книжна фабрика („Бумажная промишленост“, 31. 12. 40).

Л. Ривман, директор на ленинградската фабрика за техническа хартия („Бумажная промишленост“ 31. 12. 40).

Е. Нахумович, директор на тръста „Аснефт проект“ (представител: М. Гуревич) („Труд“ 31. 12. 40).

Галкин, директор на Кондровската книжна фабрика („Бумажная промишленост“ 18. 12. 40).

Биховский, Абрам Исаакович, директор на артилерийската фабрика № 172 „Имени Молотова“ (4. 1. 41).

Коган, директор на металургичния завод „Азовская долина“ („Известия“ 4. 1. 41).

М. Байлан, ръководители на комбината за преработка на дървото (ръководители на техническия комбинат: М. Лифшиц), („Лесная промишленост“, 1. 12. 40).

Финкелщайн, председател на „Главсеваплес“ (Главно управление на северозападната горска област), („Лесная промишленост“ 8, 9. 40).

С. Гурвич, заместник-шеф на отделението за планове на „Главкарелбумпром“ (Главно управление на карелската книжна индустрия).

П. Шайтер, председател на комисията за планове при фабриката за вълнена прежда в Ленинград („Лесная промишленост“, 4. 9. 40).

Е. Флюгелман, технически ръководител на лабораторията при „Главспичпром“ (Главно управление на кибритената индустрия), („Лесная промишленост“, 20. 10. 40).

Рапопорт, главен инженер на книжната фабрика в Кондровск, („Бумажная промишленост“, 18 12.40).

Айвин, гл. инженер на москвинската книжна фабрика, („Бумажная промышленность“, 18. 12. 40).

Гинсбург, главен инженер на Дубровский комбинат.

Хацков, главен инженер на московската тапетна фабрика.

Вайсберг, главен инженер на кузнецкия завод „Имени Сталина“ („Труд“ 26. 1. 41).

Хмелникер, главен инженер при главното управление на памучната индустрия на РСФСР. („Комсомольская Правда“ 29. 1. 41).

Олевский, Мордух Зихевич, главен инженер на артилерийската фабрика № 92 („Известия“ 12.1.41).

Локтев, Лев Абрамович, шеф-конструктор на артилерийската фабрика № 8, („Труд“ 15. 3. 41).

Каганович, Мария Марковна, председателка на централния комитет на Съюза на работниците от трикотажната индустрия („Известия“, 21. 8. 40).

Каганович, Арон Мойсеевич, ръководител на тръста за общарска индустрия при народния комисариат за леката индустрия на Украинската ССР, („Известия“, 21. 8. 40).

Анаполская, Фрида Израилевна, главен инженер на фабриката „Вретено“ и секретар на комунистическата партия в Ленинград („Известия“, 21.8.40).

Рубинчик, Сорох Гилиевич, директор на общарска фабрика в Гомел („Известия“, 21. 8. 40).

Блюмкин, Давид Лев Тегелевич, технически ръководител на фабриката за четина в Гомел, („Известия“, 21. 8. 40).

Гилинов, Лев Давидович, ръководител на една чорапна фабрика в Москва, („Известия“, 21.8.40).

Гинсбург, Абрам Рафаилович, ръководител на 4-а общарска фабрика в Киев, („Известия“, 21.8.40).

Кривицки, Самуил Аронович, ръководител на една кожена фабрика във Витебск, („Известия“, 21.8.40).

Лифшиц, Иля Давидович, главен инженер на главното управление за кожени заместители при народния комисариат за леката индустрия, („Известия“, 21. 8. 40).

Пинус, Лев Йосифович, ръководител на една кожена фабрика в Минск, („Известия“, 21. 8. 40).

Рахмилович, Михаил Маркович, директор на стъкларска фабрика в областта Ворошиловград, („Известия“, 21. 8. 40).

Робинзон, Григорий Захарович, ръководител на 4-а фабрика за кожени изделия в Москва, („Известия“, 21. 8. 40).

Ритман, Исая Аронович, директор на фабриката „Парижкая комуна“, („Известия“, 21. 8. 40).

Шапин, Евгения Соломоновна, ръководителка на чорапната фабрика „Имени Коммунистический Интернационал“, („Известия“, 21. 8. 40).

Шерлина, Дина Марковна, ръководителка на шивашката работилница № 16 в Москва, („Известия“ 21.8.40).

Шапир, Хаим Салманович, директор на чорапната фабрика във Витебск, („Известия“, 21. 8. 40).

Голдман, Мендел Мойсеевич, технически ръководител на 1-вата общарска фабрика в Киев, („Известия“, 21. 8. 40).

Гласомиски, Михаил Йосифович, главен инженер на фабриката за четина в Одеса, („Известия“, 21. 8. 40).

Ламм, Бенсон Аронович, главен инженер на управлението на стъкларската индустрия при народния комисариат за леката индустрия на СССР, („Известия“, 21. 8. 40).

Нисгурески, Абрам Ичок Йосифович, директор на ръкавичната и трикотажна фабрика в Бердичев, („Известия“, 21. 8. 40).

С. Якобсон, директор на Централната контролно-техническа лаборатория при книжната фабрика „Володарски“, („Бумажная промышленность“, 2. 10. 40).

Б. Зайтлин, ръководител на Белоруския тръст на целулозната и книжна индустрия, („Бумажная промышленности“, 2. 10. 40).

А. Бронщайн, главен инженер на Съюза на украинските книжни тръстове, („Бумажная промышленности“, 16. 10. 40).

Я. Иделчик, ръководител на Ленинградското отделение на Съюза на книжната и дървената индустрии (негов предшественик беше Д. Ривкин), („Бумажная промышленности“, 13. 11. 40).

Орлов, Лев Келманович, главен инженер на обущарската фабрика в Чакалов, („Известия“, 21. 8. 40).

Секундо, Наум Давидович, директор на фабриката за обущарски стоки в Богородское, (област Горки), („Известия“, 21. 8. 40).

Слепан, Мойсей Йефимович, ръководител на опитното отделение на фабриката „Косхимит“ в Москва, („Известия“, 21. 8. 40).

Файген, Давид Натанович, технически ръководител на 7-а фабрика за кожени изделия в Харков, („Известия“, 21. 8. 40).

Ясман, Виктор Феодорович, директор на фабриката за гумени изделия № 1 в Москва, („Известия“, 21. 8. 40).

Ярмолински, Еля Беркович, главен инженер на фабриката за изкуствени кожи в Ленинград, („Известия“, 21. 8. 50).

Амрошин, Наум Яковлевич, директор на фабриката за чорапи и тъкачни произведения в Гомел, („Известия“, 21. 8. 40).

Генделман, Пайсах Илич, директор на 2-а фабрика за кожени изделия в Одеса, („Известия“, 21,8.40).

Зелнкман, Дина Еммануиловна, председателка на централния комитет на Съюза на шивашките занаятчии и работници в южните области, („Известия“, 21. 8. 40).

Любан, Мойсей Герасимович, технически ръководител на московската фабрика „Союзутил“ на народния комисариат за леката индустрия на СССР, („Известия“, 21. 8. 40).

Либензон, Абрам Михайлович, ръководител на отделение при фабриката за кожени изделия № 9 в Ростов на Дон, („Известия“, 21. 8. 40).

Луков, Вадим Исаакович, главен инженер на 8-а фабрика за обущарски изделия в Киев, („Известия“, 21. 8. 40).

Маршак Мордух Шайевич, председател на Централния комитет на Съюза на шивашките работници и занаятчии, („Известия“, 21. 8. 40).

Нихамкин, Давид Григориевич, главен инженер на завода за обуца в Симферопол, („Известия“, 21. 7. 40).

Янтовски, Исаак Абрамович, директор на фабриката за кожени изделия „Коминтерн“ в Ленинград, („Известия“, 21. 7. 40).

Следните принадлежащи към „Далстрой“ бяха, според „Известия“ от 12. 1. 41 год., отличени:

Плинер, Александър Исаакович Файгин, Вулф Хаимович	заместник-ръководители
---	------------------------

Певснер, Яков Давидович, директор на електрозавод.

Кацман, Евел Менделевич Шапиро, Арон Яковлевич Левински, Даниел Лазаревич	ръководители на отделения
---	---------------------------

Арм, Яков Менделевич, шеф-инженер на минното управление.

Михлин, Йевсей Мойсеевич, ръководител на минен район.

Щерензон, Борис Данилович, пръв механик.

Пяркман, Йосиф Давидович, ръководител на политическото отделение.

Драбкин, Евил Иделевич, заместник-ръководител на политическото отделение.

Барская, Роза Фраимовна, стопанска секретарка.

При „Далстрой“ действат още:

Рибак, Рафаил Самуилович, ръководител на рудник, („Известия“, 12. 1. 41).

Драбкин, Израил Йефимович, шеф-геолог на районното управление, („Известия“, 12. 1. 41).

6. ПОГЛЕД ВЪРХУ КУЛТУРНИЯ ЖИВОТ

а) Литература

В официалния съюз на съветските писатели еврейското влияние е силно; има даже и една специална „еврейска секция“. В последно време като членове на тая секция бяха известни следните евреи: Д. Бергелсон, А. Гурщайн, П. Маркиш, З. Галкин, И. Алтман, В. Ардов (псевдоним), Е. Фининсберг, З. Годинер, А. Кушников, М. Нотович, Н. Левин, Л. Квитко, З. Михоелс, И. Гордон, („Литературная газета“, 10. 1. 40).

През 1940 г. бяха приети, между другите, следните членове в еврейската секция: И. Айзенщок, А. Мацкин, И. Селдин, Е. Казакевич, А. Вергелис, И. Ривес, В. Хорол, Е. Грин, („Литер. газета“, 5. 2 40).

Кандидатурата на новоприеманите членове изпитваха, между другите, П. Маркиш, З. Галкин, Д. Бергелсон, И. Алтман, В. Ардов.

В секцията за драматургия, театър и филм, следните отделения, са ръководени от евреи:

Национална драматургия: И. Алтман, („Литературная газета“, 21. 1. 40).

Детска драматургия: **А. Брунщайн**, („Литературная газета“, 21. 1. 40).

Изкуство за малките: **В. Ардов**, („Литературная газета“, 21. 1. 40).

Либрета: **А. Каплан**, („Литературная газета“, 21. 1. 40).

В комисията по премирането на Максим-Горкиевата награда участват; И. Алтман, А. Гурвич, Г. Гершенсон (секретар), („Литературная газета“, 21. 1. 40).

В комисията по детските книги: Л. Касил, Г1. Файерман, (пак там, 15. 1. 40).

В секцията за критика: А. Гурвич, Ф. Левин, (пак там, 15. 1. 40).

Сътрудници на главния орган на Съюза на съветските писатели, „Литературная газета“ са: А. Гурвич, Г. Мунблит, Фрайерман, Менделсон, С.

Олендер, А. Щайн, Л. Рубинщайн, М. Гринберг, И. Алтман, И. Елсберг и др., („Литературная газета“, 10 и 21.1.40).

На 25. 4. 1940 год. Съюзът отпразнува 30-годишния писателски юбилей на един от своите най-видни членове, Давид Бергелсон. По този случай бяха издадени неговите съчинения на руски и еврейски езици, („Литературная газета“, 10. 2. и 5. 3. 40).

Ленинградското отделение на издателството „Съветски писатели“ обнародва един сборник върху Белорусия и Украйна. Съставители на този сборник бяха А. Щайн и Б. Лифшиц, („Вечерная Москва“, 22. 1. 40).

„Ново издателство на украинските писатели“ издаде един том стихотворения от Фефер на украински език, („Литературная газета“, 22. 4. 40).

По случай 80 години от рождението на грузинския поет Низами Гандсеви беше представен филмът „Фархард“. Съставител на текста към този филм беше М. Рафили („Кино“, 25. 10. 40). В 5-ия том на „Приятелството на народите“ Е. Бертелс написа един принос върху „Низами и неговото творчество“, („Вечерная Москва“, 2. 6. 40).

Татарското държавно книгоиздателство издаде една редица от творения на татарски писатели в руски превод. Преводачи бяха: С. Либкин, Д. Бродски, А. Шпирт и К. Липскеров, („Литературная газета“, 22. 6. 40).

По случай 20-годишното съществуване на Калмикската АССР, държавното литературно книгоиздателство издаде един сборник „Калмикски поети“ в руски превод. Преводачите на този сборник бяха Д. Бродски, А. Ойслендер и С. Липкин, известни членове на Съюза на съветските писатели, („Вечерная Москва“, 28. 11. 40).

Музикалният историк проф. Магид написа една книга върху „Еврейската народна балада“, която беше издадена от издателството на академията на изкуствата. Той описва в нея на руски език обстойно еврейските народни балади, които са имали успех в различни европейски страни.

Б. Олевски създаде романа „Началото на живота“, за който Съюзът на съветските писатели вдигна голям шум и който изобразява пробуждащото се самосъзнание на едно еврейско момче по време на гражданската война. Този роман беше разгледан в едно събрание на съюза, („Литературная газета“, 14. 4. 40).

В началото на 1940 година излезе един том от избрани стихотворения на Маяковски на еврейски език. Издател беше Д. Гофщайн, („Литературная газета“, 14. 4. 40).

На 14. 4. 40 г. „Литературная газета“ съобщи за излизането на романа „Семейството Машбер“ от Нистор.

В 5-ия том на „Приятелство на народите“ Шахно Епщайн писа върху еврейския класик Перец, („Вечерная Москва“, 2. 6. 40).

Държавното книгоиздателство приготви излизането на един том от избрани творби от Галкин на руски език, „Вечерная Москва“, 11. 11. 40).

В литературния преглед „Советские книжные новинки“ бяха посочени следните еврейски литератори, от които бяха излезли нови издания в първата половина на 1940 година: Л Бройтман, А. Брунщайн, И. Друкер, Фрайерман, А. Голдберг, А. Грино, Л. Канторович, Каплер, Лайбзон, И. И. Липецки, Е. Лойтер, Б. Олевски, Рубинщайн, Л. Силвер, Зиселман, М. Л. Слонимски.

През втората половина на 1940 година излязоха общо около 368 нови книги, чиито автори или съставители имат еврейски имена („Книжная летопис“ една седмична книжна хроника, според № 33 от 21. 7. 40 г. от 33 нови медицински трудове, на 12 авторите са евреи).

Преводите на чуждестранните поети и ръководствата по чужди езици имат най-вече еврейски издатели.

Върху най-голямото еврейско издателство „Емес“ се казва следното в „Болшевишкая печат“ (№ 21 от 21. 11. 40):

Книгоиздателството „Емес“ издава на еврейски език книги от всички литературни области... Във връзка с освобождението на Западна Белорусия, Западна Украйна, Бесарабия и Северна Буковина и след влизането на Литва, Латвия и Естония в Съветския съюз, за издателството се явиха нови и извънредно важни задачи за снабдяването на масата от еврейски читатели със съветски книги...

Само през последните седем години издателството е издало 1 142 книги на еврейски език.

През 1938 и 1939 година издателството отпечата около 145 книги, най-много, от които се падат по белетристика: от тях 60 през 1938 год. и 78 през 1939 год.

Към придобивките на издателството трябва да бъде прибавено и систематично прокарваното обнародване на една серия общодостъпни книги от „Библиотека за масите“, която дава възможност на читателя да се запознае с еврейската, руската и чуждестранната класическа литература...

През 1938 год. издателството издаде общо книги в 638 200 екземпляра, а през 1939 год. – 1 338 700 екземпляра...

В последно време кръгът на читателите на еврейски език е значително нараснал. Издателството „Емес“ трябва да задоволява голямото търсене на книжнина и има всички възможности за това...

Като поети биват споменавани още: Клара Блум, Рахил Баумвол („Литературная газета“ 6. 4. и 13. 4. 41), Едуард Багрицки, Х. Моргентоа („Литературная газета“, 16. 2. 41), Рахил Карн, Г. Вебер, А. Катсиска, И. Рубинщайн, Б. Шнапер („Литературная газета“, 23. 2. 41), А. Коган („Литературная газета“, 2. 3. 41), Лев Канторович („Литературная газета“, 6. 4. 41), И. Пфефер („Литературная газета“, 1. 12. 40), Сара Левина („Советское искусство“, 23. 3. 41), М. Рилски, Л. Перзомайски, Г. Яновский, Д. Гофщайн, Л. Ресник, Ф. Сито, А. Каган, А. Гонтер, Г. Полянкер, Д. Волкенщайн, („Литературная газета“, 1. 12. 40), Г. Смоляр, И. Щернберг („Литературная газета“, 20. 4. 41), М. Винер, С. Розин, Е. Финиберг („Правда“, 26. 11. 40).

Като драматурзи: В. Волкенщайн („Советское искусство“, 17. 11. 40), Б. Ямпольски („Литературная газета“, 24. 11. 40), Липман-Левин („Литературная газета“, 5. 1. 41), В. Сак („Литературная газета“ 16.2.41).

Като писатели: Б. Ивантер („Литературная газета“, 9. 3. 41), Г. Добин, М. Голман, А. Вергилис („Литературная газета“, 16. 3. 41), И. Гринберг, А. Димшиц, Л. Островер („Литературная газета“, 22. 12. 40), Б. Илеш, Винер, П. Антоколски, В. Коган („Литературная газета“, 5. 1. 41), И. Напелбаум („Литературная газета“, 17. II. 40), А. Черномордик („Советское искусство“, 5. 1. 41), Вера Инбер („Литературная газета“. 13. 4. 41), М. Алтман („Литературная газета“, 20. 4. 41), С. Шапиро („Труд“, 26. II. 40), И. Вайнкоп („Известия“, 15. 2. 41).

Като литературни историци: И. Блантер („Литературная газета“, 5. 1. 41), С. Файнберг, В. Каплун, („Литературная газета“, 13. 4. 41).

Като преводачи: В. Левик, („Литер. газета“, 13. 4. 41), Х. Херсонски, („Литер. газета“, 16. 2. 41).

б) Театър

В московския държавен еврейски театър, който играе голяма роля в художествения живот на столицата, участват, между другите и актьорите: Фридман, Зискин, Ротбаум, Минков, Финкелкраут, Крол, Алтман, Ванеш, Щайнман, Берковская, Ней, Гертнер, Тишлер, С. Фабрикант, Крайчман, Шапиро, Шмайенка, („Вечерная Москва“, 23. и 29. 12.39; „Литературная газета“, 10. 1. 40).

Художествен ръководител на театъра е С. М. Михоелс, чийто 50 рожден ден беше отпразнуван през март 1940 год., („Известия“, 16. 3. 40). Представените работи третират еврейска материя или най-малко поставят едно отношение към еврейски въпроси. Така, в началото на 1940 год. беше представена драмата „Арно Фридман“ от З. Галкин, която представя живота на едно еврейско колективно стопанство в Крим. Пак от Галкин бяха представени и еврейските драми „Зуламит“ и „Бар Кохба“, както и един превод от Шекспир на еврейски. („Вечерная Москва“, 10. 1. 40).

Театърът чества през 1940 год. 100-годишнината от рождението на своя основател Голдфаден и изнесе неговата пиеса „Свей Кунелиемл“.

Също и в Ленинградския театър има голям брой еврейски сътрудници. Между артистите, които (според „Правда“ от 2. 6. 40) бяха отличени, се намираха: Иля Йосифович Брик, Розалия Йосифовна Горская, Семион Шлемович Каплан, Александър Абрамович Крайн, Фрида Мойсеевна Розенкранц, Йосиф Александрович Ханзел, Шлема Езерович Гинсбург, Израил Лазаревич Гусин, Исаак Мойсеевич Данскер, Исаак Тувич Закс, Розалия Ароновна Миндел, Ребека Борисовна Хаскина, Борис Емануилович Хайкин, Марк Вавилович Берг, Давид Яковлевич Могилевски, Александър Михайлович Ривкин, Лев Абрамович Теслер, Йефим Мойсеевич Хаит, Борис Семионович Шафран, Исай Езерович Шерман.

В Киев се бяха прочули следните членове на Държавния академичен украински театър: Федор Степанович Лифшиц, Борис Семионович Крепел, Лев Григориевич Белоцерковски (познати като евреи), Амрам Лвович Адамов, Мориц Борисович Умански, Наум Исаакович Пруслин, („Правда“, 26. 5. 40).

По отделно са:

а) В Московския Большой театър – Щофер, художник – декоратор... („Известия“, 16. 1. 40). И. Файер, диригент („Известия“, 16. 1. 40), А. Айзешщайн, режисьор („Известия“, 16. 1. 40).

б) В Московския революционен театър – К. Фелдман, драматург, („Правда“, 24. 1. 40).

в) В Московския драматичен театър – Е. М. Мандлберг, художник-декоратор... („Советское искусство“, 30. 12. 39).

г) В Московския държавен камерен театър – Лейбман, ръководител, („Вечерная Москва“, 30. 12. 39).

д) В Московския театър за драма и комедия – Б. Залчщайн, режисьор... („Советское искусство“, 20. 7. 40).

е) В Централния театър на червената армия Москва, Б. Тункел, режисьор („Литературная газета“ 8. 9. 40).

ж) В Малката опера в Ленинград – Б. Хайкин, художествен ръководител, („Ленинградская правда“, 8. 3. 40).

з) В Малката академична опера в Ленинград – А. Винер, режисьор, Б. Фенстер, балетмайстор, („Ленинградская правда“, 20. 3. 40).

и) В театър за музикална комедия (В мело- драматичния театър) в Ленинград – Фиглин, директор, („Ленинградская правда“, 15. 1. 40).

к) В театъра на съветите в Ленинград – В. Йогелсон, режисьор („Ленинградская правда“, 18. 1. 40).

л) В драматичния театър в Одеса – Б. Е. Френкел, скулптор-декоратор („Советское искусство“, 20. 7. 40).

м) В театъра в Сталинград – Г. С. Цайхенщайн, диригент („Советское искусство“, 18. 6. 40).

н) В театъра в Казан – Б. Е. Ниренбург, режисьор („Советское искусство“, 18. 6. 40).

о) В драматичната школа в Одеса – Минскин, директор („Комсомольская Правда“, 27. 3. 40, със сведение за отличията на Минскин).

п) В държавния театър за Белорусия – М. Е. Шнейдерман, диригент („Известия“, 27. 5. 40).

р) В театъра в Баку – Фридман, директор („Бакински рабочий“, 15. 11. 39).

с) В държавния Бурято-монголски театър – П. Берлинский, главен диригент („Известия“, 20. 10. 40); Я. А. Гринберг, ръководител на театралното отделение при бюрото за изкуство при Московския съвет („Советское искусство“, 20. 7.40); Голдман – заместник ръководител на театралната служба („Советское искусство“, 27. 7. 40); Б. Х. Кабишер, член на комитета за любителски трупи („Советское искусство“, 24. 6. 40); Д. Гутман, член на съвета за художествено производство на студиото за сценично изкуство („Ленинградская правда“, 5. 7, 40).

г) В Кримския държавен театър – Смоленски (Ривкин) Якоб Борисович, режисьор („Известия“, 6. 11. 40).

Държавната група за народни танци постави в своя репертоар в началото на 1940 год. „Еврейска сюита“, която се състои от нови еврейски танци от Съветския съюз.

В Хаборовск, „благодарение на старанията на режисьорите на тамошния еврейски държавен театър, Файнщайн, Карлос и Миневич е било основано едно студио“ („Комсомольская Правда“, 16. 4. 40).

Н. Вирта е съставителката на пиесата „Тридесет-годишната“, която третира брачните и семейни въпроси в Съветския съюз („Вечерная Москва“, 10. 7. 40).

При премиерата на „Безприданница“ в театъра на Ленинградския съвет участваха К. Е. Гишман и Т. Е. Якобсон („Ленинградская правда“. 16. 3. 40).

Между еврейските театри на големите градове на Съветския съюз съществува една твърде жива размяна на взаимни гостувания. Такива гастроли на Ленинградската еврейска оперета станаха през юли 1940 г. в Москва и Киев, на Бялистокския еврейски театър в Москва и на Киевския еврейски театър в Станислав („Советское искусство“). Московският еврейски театър даде в Харков 26 представления, като гостува след това и в Киев. („Литературная газета“ 5. 7. 40). Еврейският държавен театър даде през време на своето турне в Западна Украйна само в Ровно 70 представления („Советское искусство“, 20. 7. 40). Също се яви в Съветския съюз и малката художествена сцена в Лвов („Вечерная Москва“, 26. 11. 40).

Новооткрити бяха еврейски театри и в по-раншната полска област, т. напр. в Брест-Литовск („Известия“ 9. 1. 40) и в Грондо („Известия“, 14, 12. 39).

в) Музыка

Пресата изтъква все повече и повече еврейските композитори, диригенти и виртуози, като например („Известия“, 17. 5. 40): Н. С. Рабинович и Л. И. Елиасберг (диригенти), Дани Шафран (виолончелисти), И. А. Шпилберг (цигулар).

Теми от еврейски поети са предпочитани и използвани за музикални творения, особено за опери и оперети.

„Книжная летопис“ публикува на 21. 7. 40 год., нотите за осем нови музикални пиески. Пет от тези музикални пиеси бяха написани от евреи.

От най-добрите абсолвенти на московската консерватория и от техните учители, които „Советское искусство“ от 29. 6. 40 год. изброи, само една четвърти не бяха евреи. Принадлежащите към консерваториите на другите големи градове на Съветския съюз са също така преимуществено евреи.

Между участващите на тържествения концерт по случай 23-годишнината на октомврийската революция бяха: Б. Голдщайн, С. Шулман, г-жа Г. Голдщайн, г-жа С. Улщайн и С. Бак („Известия“, 6. 11. 40).

Като професионални музиканти биват сочени: Д. Ойсрах, Лиза Гилелс, Е. Гилелс, Б. Голдщайн, М. Фихтенголиц, Л. Оборин, Я. Сак, Р. Тамаркина, Т. Голдфарб и др.

Като музикални педагози: А. Голденвайзер, К. Мострас, А. Ямролски, Л. Цайтлин, С. Файнберг и др.

М. Гринберг е член на редакционната колегия на списанието „Советская музыка“ („Советское искусство“, 20. 7. 40).

По случай 100-ния рожден ден на Чайковски, проф. А. Алшвангер написа една монография, обемаща 45 печатни коли. („Вечерная Москва“, 2. 9. 40) и за юбилейния сборник „Чайковски“ една статия върху неговите симфонии („Ленинградская правда“, 30. 1. 40). Във „Вечерная Москва“ от 2. 4. 40 г. излезе една статия върху Чайковски от А. Громан, М. О. Щайнберг и проф. А. Б. Голденвайзер принадлежащ към комитета, който работеше върху пълното академично издание на творенията на Чайковски. („Известия“ 20. 5. 40). Ленинградската опера приготвяваше една книга „Чайковски върху сцената на Кировския театър“, чиято художествена и техническа част е била изготвена от Б. М. Бродски. („Вечерная Москва“, 21. 11. 40).

За младежта излезе една кратка биография на Чайковски, чиято съставителка е С. Рацкая („Вечерная Москва“, 8. 9. 40). Изложбата за Чайковски в Москва беше организирана от Л. И. Рабинович, Б. Б. Хайман и неговата жена, А. Н. Тифенбах („Вечерная Москва“, 11. 6. 40).

„Вечерная Москва“ съобщи на 20. 3. 40 год. за успехите на цигуларя Самуил Фурер и на пианиста Е. Сеймович и на 25. 3. за успехите на пианиста Михаел Готлиб.

Проф. А. Голденвайзер издаде 6 песни на еврейския журналист Колцов (Гинсбург). З. Зендереи написа един биробиджански марш („Советские книжные новинки“ № 20).

Нови композиции за пиано бяха изпълнени за пръв път от З. Файнберг, З. Левин, Г. Крайтнер („Вечерная Москва“, 7. 2. 40). В нови концертни програми, покрай познатите еврейски артисти, бяха посочени, между другите и: К. Елиасберг, Л. Гинсбург, И. Файер, Шехтнер, З. Компанейец, М. Розенбуд („Вечерная Москва“ 20 и 23. 12. 39 и 8. 1. 40).

В Балтийската област Н. Голдшмит пропагандираше съветската музика („Советское искусство“, 4. 7. 40).

Ръководителите на симфоничния оркестър на държавната филхармония на карелийско-финската ССР, са Теплицкий и Левин. Л. Гликман композира едно „Симфонично скерцо“ на карелийски теми („Правда“ 28. 11. 40). „Советское искусство“ посочи на 14. 6. 40 год. „Заслужилия артист“ на Карелийско-финската ССР Р. Пергамент и като солистка (на еврейски песни) в Карелийско-финската ССР Гофман.

„Песента на Сталин“ от Ревутский беше преработена за певчески и танцови групи от Симович („Советское искусство“ 9. 7. 40).

За конференцията на грузинските композитори на 20. 11. 1940 год. в Тифлис, еврейския вестник „Звезда“ съобщи на 5. 11. 40 имената на В. Мейтус и Ревутский.

Като представители на бурято-монголското изкуство бяха изтъкнати Г. Л. Кигел и И. Л. Рик, диригент на бурято-монголската филхармония, („Известия“ 6. 11. 40).

Отделението „Музика“ в управлението за изкуствата при народния комисариат на Казахската ССР бива управлявано от Бер Гиршевич Ерзакович. („Известия“ 6. 11. 40).

И. Шафраников работеше върху две музикално-драматични творения из живота на каракалпакския народ („Вечерная Москва“ 12. 9 40).

г) Изобразително изкуство

В живописата и скулптурата по-рядко се появяват еврейски имена. В последно време в пресата бяха споменати художниците: Ингер, Зевин, Кроткин („Литературная газета“ 26. 1. 40), Б. Занденбаум, О. Фридман („Вечерная Москва“ 5. 1. 40), Щайнберг („Известия“ 9. 12. 39).

Скулпторите: М. Манизер, който построи паметника на гражданската война в Куйбишев и един паметник на Ленин („Ленинградская правда“ 1.2.40), И. А. Менделевич („Известия“ 12. 12. 40), С. Ротщайн, В. Каплун („Вечерная Москва“ 29. 1. 40), М. Я. Гинсбург („Вечерная Москва“ 2. 4. 40).

д) Филм

В централните и управителни длъжности на филмовата индустрия стоят преимуществено евреи. В президиума на професионалното сдружение „Дом-Кино“ бяха избрани в началото на 1940 год. М. Ромм, М. Рошал и И. Трауберг („Вечерная Москва“ 28. 1. 40). През 1939 год. бяха, според „Известия“ от 31. 12. 39 год., снети единадесет големи филма; от режисьорите не по-малко от 5 души бяха евреи: М. Ромм, Ермлер, Райзман. Зархи, Хайфец. От филмите, в които евреите са дали дейно сътрудничество, през първите два месеца на 1940 година са посочени:

„11 столици“, Поневиешки, А. Шафран, М. Цайтлин („Вечерная Москва“ 15. 1. 40).

„Великият Новград“, Н. Рубинщайн („Вечерная Москва“ 28. 1. 40).

„Подхвърленото дете“ З. Шайнин („Вечерная Москва“ 16. 2. 40).

„Член на правителството“, И. Хайфец „Комсомольская Правда“ 10. 2. 40).

„Влакът пътува към Москва“, А. Генделщайн („Кино“ 7. 3. 41).

„Лермонтов“, А. Генделщайн („Кино“ 7. 3. 41). „Младостта на командира“, Вайнщок. „Възходящият“, Розенфелд, („Комсомольская Правда“, 14. 2. 40).

„Ние желаем да бъдем като Ленин“, М. Цайтлин, М. Славутски, („Вечерная Москва“, 20. 1. 40). „Аринка“, И. Музикант („Известия“ 1. 3. 40). „Момичето от

малкия град“, Л. Казанович, М. Каплан, М. Ромм, Сускин („Вечерная Москва“ 5. 1. 40).

„Карл Маркс“, Л. Трауберг.

„Котовски“ А. Каплер.

„Свердлов“, З. Юткевич („Литературная газета“ 10. 2. 40).

„Пушкин“, Е. Щайнберг („Литературная газета“, 10. 1. 40).

Като режисьори биват споменавани още: М. Донской, Р. Перелцайн („Комсомольская Правда“, 20. 3. 40), А. Щолпер („Вечерная Москва“ 9. 4. 40), Л. О. Арнстам („Ленинградская правда“, 21. 3. 40) Г. Раппопорт („Кино“ 5. 6. 40), Соломон Яковлевич Коган („Кино“ 7. 3. 41), В. Моргенщерн („Кино“ 24. 1. 41), А. Кац, З. Френкел, К. Шмайн, Г. Гричер („Кино“ 13. 12. 40).

Като автори на текстовете към филма: Г. Гребнер, З. Маркина (Вечерная Москва“, 7. 4. 40), Марк Борисович Коифман, Р. Гимелфарб („Кино“, 7. 3. 41), А. Витензон („Кино“, 13. 12. 40), Л. Рубишцайн („Кино“, 27. 12. 40).

Като режисьори: Леонид Соломонович Линтошевски („Труд“ 16. 3. 41).

Като оператори: Соломон Яковлевич Коган, Марк Борисович Коифман („Труд“ 16. 3. 41), Р. Мулвидзон, Н. Аптекман („Кино“ 24. 3. 41), Г. Гибер („Известия“, 21. 1. 41).

Като филмови критици: Н. Залман, Л. Лизисман, И. Щайнер, („Кино“ 3. 1. 41).

Членове на техническия комитет за кинематография са: И. Гелайн, Е. Йофис, А. Рабинович, В. Фабрикант, Ф. Ермлер, М. Ромм („Кино“ 9. 8. 40).

В сборника „Съветски историко-художествен филм“ сътрудничеа, между другите, З. Айзенцайн, Е. Вайсман и Л. Гутман („Вечерная Москва“, 29. 1. 40).

Между нагадените през май 1940 год. сътрудници на филмовото творчество бяха: Михаил Юриевич Блайман, Роман Лазаревич Кармен; Йосиф Йефимович Хайфец; Йефим Лвович Бродский; Михаил Зиновиевич Визоцкий; Нойя Илич Галкин; Григорий Владимирович Гибер, Александър Илич Гинсбург; Соломон Яковлевич Коган; Григорий Лазаревич Ирски; Аркадий Капелевич Разумни; Юрий Яковлевич Райзман; Михаил Яковлевич Шлудски; Рувин

Борисович Холушаков; Есфир Илинишна Шуб; Лев Александрович Шпинел („Правда“, 24. 5. 40).

Със знака „20 години съветска кинематография“ бяха наградени:

И. С. Гарбер, заместник директор на Киевското студио.

В. С. Галперин, главен инженер на синхронистичното отделение на Киевското студио.

А. Н. Гинсбург, директор по изработване на картините на Ленфилм (Ленинградски филм).

Г. Б. Зелдович, редактор на ГУПСХФ (Главно управление на седмичните филмови прегледи).

М. Г. Каплан, оператор на Ленфилм.

А. Г. Канторович, главен разпределители на ГУПСХФ. **А. Я. Каплер**, кинодраматург.

А. Н. Лебединская, болнична сестра при Одеското студио. **М. И. Лидер**, главен техник по осветлението при Киевското студио.

З. Л. Майнкин, художник на Ленфилм.

П. М. Милман, заместник ръководител на монтажното отделение на Ленфилм.

Ю. А. Музикант, режисьор на Ленфилм.

А. И. Минкин, режисьор на Ленфилм.

М. П. Магидсон, оператор на „Союздетфилм“ („Кино“ 18. 10. 40).

И. П. Пелцер, „Заслужил режисьор“.

В. А. Рахалс, художник.

В. А. Раппопорт, оператор.

М. Н. Рабинович, ръководител на Союздетфилм („Кино“ 25. 10. 40).

Е. В. Тобак, монтьорка на Москва филм.

М. Г. Тритенфис, главен оператор на Киевското студио.

А. А. Файт, режисьор на Союздетфилм.

Я. И. Фройнд, директор на „Союздетфилм“.

А. М. Файнзиммер, „Заслужил режисьор на Белоруската ССР, режисьор на Одеското студио. **И. Е. Хойфис**, режисьор на Ленфилм.

А. Л. Шис – копирист в лабораторията на Одеското студио.

Е. В. Шапиро, оператор на Ленинградското студио.

О. В. Шнайдерман, инженер-технолог на ГУПСХФ.

В. Г. Шехалевич – ръководител на финансовото от деление на ГУПСХФ.

В. С. Дубешайн, режисьори на Одеското студио.

Е. Г. Щайнберг, директор на студиото в Сталинабад, („Кино“ 1. 11. 40).

Г. В. Бродский, диригент на кинотеатър „Централний“ в Москва.

А. Г. Вайман, ръководител на оркестъра на кинотеатъра в Горки.

А. Я. Вайнберг, директор на кинотеатър „Маяк“, Иркутски.

Г. Г. Гелвайн, заместник-управител на Каменец-подолското окръжно управление за киноразпространение.

Н. М. Гелфгат, управител на кинотеатър „Художествений“ в Москва.

С. Я. Гелман, главна касиерка на киевския кинотеатър.

С. А. Генизер, шофьор и киномеханик на Акерманското окръжно управление за киноразпространение. **Я. В. Гинсбург**, главен механик на кинотеатър „Коминтерн“ Днепропетровск.

П. Н. Голдблат, заместник-началник на окръжното управление за киноразпространение в Горки.

Г. С. Гриншпун, главен книговодител на кинотеатър „Восток-кино“, Москва.

Евреи, заемащи други важни длъжности в областта на кинопроизводството са:

М. Файер, ръководител на главното управление за доставка на киноматериали („Кино“ 7. 3. 41).

Д. Файнщайн, директор на всесъюзното главно управление за филмопроизводство, („Кино“ 7. 2. 41).

В. Голдщайн, директор на НИКФИ (научно-изследователски комитет за филмите). Представител: **Е. Авербух** („Кино“ 7. 2. 41). Ръководител на конструкционното бюро: **Н. Бернщайн** („Кино“ 7. 2. 41).

С. Шнайерман, заместник-директор на плановото отделение на управлението за филмово производство на СССР („Кино“ 20. 12. 40).

А. Зархи, И. Хайвин, В. Раппопорт, М. Блайман, членове на артистичния съвет на „Ленфилм“ („Кино“ 22. 11. 40).

М. Аронов, търговски ръководител на кинотеатър „Ударник“ в Москва („Кино“ 22. 11. 40)

Г. Искар, директор на московското областно управление за филмово производство („Кино“, 22. 11.40).

О. Зилберщайн, киностудийски директор в Одеса („Кино“ 22. 11. 40).

И. Йофе, киностудийски директор в Самарканд („Кино“ 22. 11. 40).

Г. Рехт, киностудийски директор в Одеса.

М. Епфелбаум, киностудийски директор („Кино“ 20. 12 40).

М. Галперин, председател на областния синдикален съвет на киноработниците, Киев („Кино“ 14. 2. 41).

Ф. Отцеп, ръководител на централния съвет на Съюза на киноработниците („Кино“ 14. 2. 41).

А. Аптекман, директор на „Филмова къща“ („Кино“ 7. 3. 41).

Б. Зисерман, ръководител на сценариото на „Ленфилм“, Ленинград, („Кино“ 7. 3. 41).

Г. Щайнберг и **М. Розенщайн**, заместник-ръководители на областното управление за филмопроизводство в Одеса („Кино“ 27. 12. и 5. 12. 40).

И. Трахтенберг, ръководител на отделение („Кино“ 13. 12. 40).

М. Лидерман, ръководител на техническото отделение („Кино“ 22. 11. 40).

З. Митбрайт, киностудийски директор в Проскуров („Кино“ 29. 11. 40).

М. Перелман, киностудийски директор в Ростов на Дон („Кино“ 29. 11. 40).

Н. Шопник, ръководител на областното управление за филмопроизводство в Житомир („Кино“ 20. 12. 40).

Г. Прец, педагог във филмовия театър „Червен фронт“ в Ленинград („Кино“, 29. 11. 40).

П. Фридман, директор на службата за размяна на филми „Главкинопвкат“ – Днепропетровск, („Кино“ 13. 12. 40).

е) Печат

Съветската преса биваше от време - на време напълно владяна от евреи. Това сочат най-добре имената на Радек, Мехлис, Еренбург, Колцов (Гинсбург), Менкес и др. Също и днес еврейското влияние не е съществено по-слабо, макар че някои евреи са отстранени от висшите длъжности.

Ръководителят на „ТАСС“ – официалната телеграфна агенция на СССР, е **И. С. Хавинзон** („Правда“ 8. 12. 39).

Между 36 сътрудници на ТАСС, които през юли 1940 год. бяха наградени с ордени и медали, бяха и евреите:

Хавинзон, Яков Семенович, ръководител на ТАСС.

Ишокин, Абрам Исаакович, ръководител на информационната централа за Съветския съюз.

Монин, Димитрий Давидович, ръководител на редакцията за информацията за чужбина.

Мазор, Яков Борисович, заместник-ръководител на редакцията за чуждата информация.

Сукальский, Абрам Львович, ръководител на отделението за съобщения.

Анжелович, Израил Маркович, ръководител на ленинградското отделение.

Липкин, Мойсей Йосифович, главен редактор.

Мускатблит, Ф. Г., главен редактор.

Старцева, Дина Абрамовна, редакторка.

Чауский, Мойсей Мошелевич, ръководител на телеграфната агенция на Белоруската ССР.

Черная, Тиля Михайловна, преводачка.

Шапиро, Арон Яковлевич, ръководител на сектор.

Шугал, Марч Яковлевич, ръководител на сектор („Социалистическое земледелие“ 28. 7. 40).

Силата на еврейското влияние проличава преди всичко от състава на сътрудниците на отделните вестници. Тук трябва да се отбележи, че в пресата евреите са приели руски имена в значително по-голям брой, отколкото в другите области.

Сътрудници са:

на **„Вечерная Москва“**: Л. Берн, А. Оислендер, В. Галперин, В. Каган, М. Розенфелд, Х. Лайбман, И. Кон, Л. Вакс, С. Левиш, И. Гринвалд, Рутберг, И. Екслер, И. Каплан, Г. Фиш, Р. Колоднер, А. Бродски, Е. Шапиро, Ройзман,

на **„Известия“**: Б. Галферт, Б. Гомберг, Б. Дворкин, М. Мейман, И. Родщайн, Е. Гендел, Е. Щерн, П. Берлииский, Я. Рутберг, С. Левинсон, Н. Наталевич, Н. Вайсман, И. Ритман, А. Гинсбург, Л. Раппопорт, Д. Гутнер.

на **„Комсомольская Правда“**: Рехелс, Г. Писман, Г. Фунихайн, Л. Шапиро, В. Хавчин, С. Гринфелд, Л. А. Касил, С. Бронфман, А. Шайнин, И. Дворкин, Р.

Фрайерман, Райтенберг, А. Моргулис, Л. Розенберг, О. Кацнелсон, Л. Залцман, А. Дайч, Зелисон-Бобровская, Л. Квитко, Г. Липшиц, Г. Айзенцок, А. Голденвайзер.

на „Ленинградская Правда“: М. Бриксер, Е. Волф, Д. Славентатор, И. Залцман, С. Брайтелман, Л. Певснер, М. Гендлер, Б. Хайфец, В. Щайнберг, Розенман, Волфсон, Гринберг, Каминер, Кон, Ротцайн, И. Гинсбург, Брискман, С. Розенфелд, А. Фридман и др.

ПАЛЕСТИНА – НЕ Е РАЗРЕШЕНИЕТО

През 1896 година Теодор Херцел, един еврейин, роден в Будапеща, публикува книгата „Една еврейска държава“. Херцел беше на времето парижки кореспондент на виенския вестник „Нойе Фрайе Пресе“ и беше дълбоко повлиян от процеса Драйфус. Той търсеше за еврейството един изход, с цел да го спаси от грозящата го опасност и от все повече растящия антисемитизъм. По това време еврейството в Русия се намираше под постоянен тормоз и погроми. Правителството търпеше тези прояви. Херцел имаше предвид Палестина, но съвсем от далеч. Къде ще се създаде еврейската държава, това е, според него, един „чисто научен въпрос“. Едно точно изследване ще открие резултата.

Мисълта за една еврейска държава беше, на първо време, отречена от привържениците на идеята за асимилация. По-различно беше положението на източната група евреи, които още на ционисткия конгрес в Базел през 1897 година, споменаваха за Палестина. Отглас от това се намери и в Англия. Широки английски среди са на мнение, че английският народ е предопределеният народ, след Израел, да поеме ръководството на света. Само че този народ има задължението, чрез една християнска постъпка, да се отплати на еврейството. Наред с това, бих казал сантиментално, схващане си пробива път и едно друго, много по-реално; Англия да бъде господарката на една еврейска държава в Палестина и чрез това, да си подсигури сухоземния път за Индия. Нито един от англичанин не беше глух, за да не чуе. Думите на Херцел за „благодарността“ са от особено значение:

„Евреите не ще могат навсякъде да носят свободно английските знамена, но в замяна на това те трябва да носят Англия в сърцата си. С един удар Англия придобива 10 милиона приятели и същия брой *верни граждани*... Те, само по един даден сигнал, ще се поставят на разположение на благородната и велика нация. Англия се сдобива с 10 милиона нови агенти, съобразно с нейната големина и влияние. Нека английското правителство разбере, какво значи да се спечели еврейският народ“. (В „Ционистки списания“, том 3, № 303).

През 1903 година британският колониален министър Джо Чембърлейн (бащата на Невил и Остин Чембърлейн) предложи африканската колония *Уганда* за територия на еврейската държава. Чембърлейн се опасяваше от една голяма еврейска емиграция и то на евреи от източната група, които можеха да нахълтат в Англия. От значение е, че по това време министър на външните работи беше Артур Джеймс Балфур, който беше изцяло под влияние на християнски хуманитарни представи. Херцел беше за тази идея, но източните евреи имаха вече книгата на ционизма в ръцете си; техният защитник беше младият химик Хаим Вайцман. Адвокатът, който под давлением на Херцел изработи плана Уганда, се

нарича Дейвид Лойд Джорж. През 1917 година Балфур стана отново министър на външните работи, а Лойд Джорж министър-председател.

Вайцман е роден през 1874 година в Мотол при Гродно (не далече от родния град на Литвинов), възпитан е в Пинск, имал е желанието да стане „германец“ и става частен доцент в Женева. Десет години преди избухването на войната, той отива в Манчестър. Тук се запознава с Балфур, който живо се е интересувал от ционизма. През 1916 година Вайцман постъпва в министерството за муниципии, понеже бил направил едно важно откритие за спечелването на войната. Тук той среща министъра на флота Балфур и – от руския евреин, който на първо време трудно се е разбирал с Балфур, става един истински английски аристократ (Вайцман прилича извънредно много на Ленин).

През 1917 година удари съдбоносният час. В промеждутъка време, Балфур беше посетил Америка и се беше свързал с една крупна фигура на онова време – с големия ционист Брандайс, висш съдия и доверено лице на Уилсън. Брандайс поясни на Балфур, че Съединените щати никога няма да се намесят във войната, ако Англия не застане открито на страната на евреите. Балфур направи на своя кабинет едно изложение по този въпрос и кабинетът се съгласи със схващането, че ще трябва да бъдат спечелени евреите в Германия, голямата част от източните евреи и преди всичко милионите евреи живущи в Америка, които са 80% източни евреи, тъй като още тогава те са представлявали една сила. Лойд Джорж заяви през 1936 г. в изложението на Пил: „Онези водачи на ционизма искаха да направят всичко, което е по силите им, за спечелването на войната от страна на Съглашението, като спечелят еврейския дух и еврейската помощ за тяхното дело“. Същите удържаха своята дума. „Уинстън Чърчил писа през 1930 година: „Умелото ръководство на ционисткото движение упражняваше, благодарение на световните си връзки и канали, едно ценно влияние върху общественото мнение в Америка. Това влияние намери постепенно своя израз в симпатии спрямо Англия и в английска полза. Декларацията на Балфур не трябва в никакъв случай да бъде схваната като едно обещание, което е било дадено по сантиментални съображения; напротив, то представлява една практическа мярка...“

На 2 ноември 1917 година външният министър Балфур писа на Лорд Ротшилд (Лионел Валтер) едно писмо, което беше публикувано още същия ден:

„Драги лорд Ротшилд!

За мен е особено приятно, от името на правителството на Негово Величество, да ви изкажа благодарности за вашите старания по еврейско-ционистките въпроси, които бяха разгледани и одобрени от самото правителство чрез следните думи: Правителството на Н. В. гледа с

благоволение на идеята за създаването на една родина за евреите в Палестина.

Правителството ще сътрудничи по всички линии за осъществяването на тази идея, като пояснява, че не ще се направи нищо, което би ограничавало правата на известни нееврейски институти в Палестина, както и че не ще бъдат засегнати гражданските и политическите права на евреите в която и да е държава.

Аз ви моля да направите горните изявления достойние на федерацията на ционистите.

Артур Джеймс Балфур“.

По това време Палестина беше населявана от около 600 000 араби и около 55 000 евреи. От 1882 година до 1914 година ционистките формации са успели да заселят общо около 12 000 нови евреи, които се колонизират и остават в Палестина. Съществуването на арабите беше засегнато в Балфуровата декларация чрез понятията „нееврейски институти“, но относно техните политически права не се споменаваха нищо. Ционистите, обаче, предявяваха все нови и нови претенции, въз основа на твърдението, че Палестина е родното огнище на евреите.

Старите английски колониални политици се опасяваха за отношението на евреите към арабите. Когато се стигна до криза, Уилсън се съгласи, по внушение на Брандайс, да накара английското правителство да одобри изработените изявления. Това надделя и така се постигна споразумението, като се намери и формулата, а именно: евреите да намерят в Палестина едно родно огнище. Думичките „в“ или „Палестина“ бяха историята на ционизма в Палестина. Междувременно, през 1917 година Палестина още принадлежеше на турците. При все това, самите англичани бяха я вече отстъпили за трети път!

Първите, които получиха Палестина, бяха арабите. След дълги преговори, английският генерал-губернатор в Египет на 25 октомври 1915 г., сър Хенри Мак Махон, като пълномощник на английското правителство, отправи до шерифа Хюсеин, в Мека, едно писмо, в което се установяваха границите на бъдещето царство Арабия. Според точния текст на писмото, в територията се включваше и Палестина. Благодарение на това съглашение, арабите се дигнаха и допринесоха твърде много за интересите на Англия (Полковник Лоурънс).

Вторите, на които беше отстъпена Палестина, бяха французите. През май 1916, когато англичаните бяха принудени да сложат оръдията пред Кут Ел Амара и се намираха в едно безизходно положение, между Sir Mark Sykes и Charles Picot се сключи едно споразумение за подялбата на Турция. Франция трябваше да получи крайбрежието на Сирия, Англия–пристанищата Хайфа и Акко, след това

южна Месопотамия от Багдад до Басра. Областта, която по-късно стана Палестина, трябваше да бъде администрирана от една международна комисия, която в дейността си трябваше да съгласува мнението на Русия и на останалите съюзници, с гледището на шерифа.

Тук, по изключение, не беше забравен и шерифът, който по-късно не беше питан за упражняването на своето право. Половината от цяла Арабия беше поделена на две англо-френски сфери на влияние, при която делба Мосул и петролната област се падна на Франция. Октомври 1915, май 1916, ноември 1917, та чак на 9 декември 1918 година англичаните влязоха в Йерусалим. Страната не беше нито арабска, нито френска, нито стана еврейска, – тя остана от тогава английска.

Започнаха мирните преговори. Ционистите достатъчно добре дадоха да се разбере, че те искат Палестина само за себе си. Една специална европейска комисия отпътува за Палестина, водена от Хаим Вайцман, който преди своето заминаване беше приет от крал Джордж V. Като представител на английското външно министерство го придружаваше майор Ormsby Gore, по-късно министър на колониите и голям приятел на евреите. Генерал Sir Albuby, който беше командирован в Палестина, имаше за цел да следи ходовете на сър Херберт Самуел. Този пръв „цар“ на евреите, както го наричаха на шега, беше от фамилията на англо-еврейските петролни крале. Същите стояха в най-тясно сътрудничество с лорд Ротшилд. Едно наивно еврейско обяснение ги беше въздигнало по-късно във „филантропи“, тъй като по онова време те бяха единствените ционисти в англо-еврейските търговски среди. В същност, тяхната дейност беше диктувана единствено от техните търговски интереси, по специално – търговията с петрол, тъй като чрез споразумението между Sykes Picot и Мосул остана във френски ръце. Конференцията в Сан Ремо през април 1920 г. имаше за цел да определи гешефта със самата Палестина, както и с петрола в околността. Така бяха създадени днешните области под мандат: Палестина, Сирия и Ирак, както в същото време Шел се споразумя с французите. В Палестина (в Хайфа) трябваше да свършва петролопроводът от Мосул.

Сър Херберт Самуел, подставено лице на еврейския едър капитал, стана през 1920 година първия висш комисар за Палестина. Англия придоби мандата върху Палестина едва през 1922 година, на 22 юли. Този мандат и беше възложен от Обществото на народите – по този начин се узакони едно вече съществуващо положение. Три седмици преди това парламентът на Съединените щати одобри идеята за самостоятелно еврейско огнище. На 3 декември 1924 година се сключи между Съединените щати и Англия едно споразумение, според което промени в мандата бяха възможни единствено със съгласието на Съединените щати. Това не беше нищо друго, освен една американска гаранция за стореното от страна на Jewish Agency, която градеше върху устава на мандата. В част IV на статута се

определя една еврейска комисия, която като съвещателен орган, ще бъде придадена към английското правителство; това представителство е трябвало да бъде извършено от самата ционистка организация.

Ционистката организация създаде свои поделения. Това обаче не беше вече „jewish agency“, а само една „Jewish Agency“, която натежня над ционистката организация. На председателското място на двете организации, от 1919 година насам, стои непрекъснато Хаим Вайцман. На „J. A.“ са подчинени и всички създадени от ционистката организация финансови институти: Keren Hajlsod, на когото богатството (1940г.: 7 милиона стерлинги) е събрано само от членски внос и помощи; Keren Kajlmeth Lejirael, който финансира покупките на земя в Палестина и печели чрез фонда, който е създаден да закупува земите като „национална собственост“ за еврейския народ; наред с тях имаме още Jewish Colonial Trust, Palestine Jewish Colonization Association (Pica), United Palestine Appeal; след това, една поредица от еврейски индустриални дружества, особено на първо място електрическите дружества и фабриките за поташ в Мъртвото море.

Целта на това изграждане е ясна: Зад еврейското малцинство в Палестина, по отношение на англичани и араби, да стои световното еврейство. Ако английското правителство е склонно да вземе известни мерки, които са в противоречие с еврейските интереси, то автоматически срещу Англия да се опълчват 17 милиона евреи.

Въз основа на това построение ционизмът си изработи и един план за действие, що се отнася до държавно-правната структура. В парламента в Палестина, 25 000 араби и същото число евреи трябва да имат по един представител. Освен това Jewish Agency е трябвало да изпрати 100 народни представители. За развилите се събития, 1925 година беше от особено значение. На лорд Мелхет се удаде да обедини цялото световно еврейство. Висшият съвет на J. A., със своите 224 членове, трябваше да се комплектува по нов начин, а именно: 50% от местата бяха определени за членове на „неционистката“ група – това значеше: на еврейския групов капитал. Като оратори на учредителното събрание, при новия му състав, на заседанието на 11 август 1929 год. се подвизаваха следните евреи:

Вайцман (представител на ционистката организация), сър Херберт Самуел (член на голямата английска политика), Алберт Айнщайн (представител на еврейската наука), Луис Маршал (голямата „американска“ политика), лорд Мелхет (висшия еврейски капитализъм), Леон Блум (еврейския марксизъм), Оскар Васерман и Феликс Варбург (еврейските финанси). Васерман беше председател на Дойче Банк, Варбург беше американски банкиер. Кое то на времето си представляваше, Alliance Israélite Universelle за „френските“ евреи и Board of

Deputies за я английските“ евреи, това беше сега Jewish Agency за световното еврейство.

„Разширената J. A. означава новия период от развитието на ционизма“, беше писал ционистът Цукерман. „Това беше първият случай, в който американските евреи пожелаха да водят своите братя не само във финансово, но и в духовно отношение... Този, който се противопоставяше на новия съюз, по причина че чрез него се избледнявал национализмът, че се измествали демократичните принципи и демократичният облик от хората от тежката индустрия и от едрия капитал – което неминуемо би довело до едно американизиране на еврейския живот – трябваше да има предвид, че тук беше немислима каквато и да била съпротива, тъй като без групата на Маршал би се стигнало до фалит и груби грешки. Евреите от източната група, без капиталите на американските им братя, са напълно беззащитни“. (Current History, New-York, 1929 S. 477).

Какво става всъщност? – Мандатът Палестина е по-малък от Белгия – 25 483 квадратни километра, от които само 42% са годни за обработване; останалото са планини и пустини. Според официални английски сведения, през 1938 година в Палестина е имало общо 1 004 000 араби и 411 000 евреи. Към края на 1939 година правителството в Палестина ни дава следните данни: мохамедани 1 501 698, християни 116 959, евреи 445 456, други 12 150. Всичко 2 076 263.

Виждаме, че официалните данни не се покриват с другите сведения. Почти е невъзможно числото на арабите да се е увеличило само за една година толкова много. Трябва, да приемем, че се е водила една двойна статистика за емиграцията: тя притежава два отдела, един за законно и друг за незаконно емигриране. Официално се казва, че през годините 1920 – 1937 са емигрирали всичко 308 517 евреи (от тях само 10% са от Германия); в същото време, обаче, около 35 000 евреи са напуснали страната. Кулминационната точка беше постигната през 1935 година, с 61 856 души.

До обявяването на сегашната война тяхното число не ще да е било повече от числото им във Варшава. От този момент започва да расте незаконното емигриране, което, изглежда, се търпи от английските власти. По всяка вероятност, числото на евреите е над половин милион, но все пак е още далече от многочислеността на арабите. Като заселници в полето евреите не са повече от 10 до 20%, докато пумата част от тях се е заселила в трите големи града Тел Авив, Хайфа и Йерусалим, подражавайки във всяко едно отношение на положението в Западна Европа. Около 120 милиона стерлинги са били инвестирани в страната, една част от които принадлежат на самите емигранти, останалата част е взета от фондациите. Спекулирането с места е взело американски размери, като при това биват лъгани, както арабите, така и самите

евреи. Към това трябва да прибавим вътрешните борби между източни и западни евреи, борби на религиозна основа и партийна принадлежност, от които най-радикалната група, ревизионистите, е готова, ако е възможно, ден по-скоро да изхвърли арабите вън от страната. Служебният език е иврит. Емигрантите свикват трудно с него и в това отношение съществува пълен хаос.

Повдига се въпросът, колко хора може да приюти самата Палестина? Евреите казват, че най-много пет милиона, но компетентни лица, които са били в Палестина, считат, че това число е надутото извънредно много. Има още един момент, който трябва да бъде взет предвид, а именно, че на пътя за еврейската колонизация се изпречва твърдата воля на арабите, които са решени в никакъв случай да не се откажат от Палестина. Почти всички, които са пътували през Палестина и то хора без заинтересованост, са на мнение, че Палестина оставя впечатлението, че тя в по-голямата си част, главно полето, а не големите градове, е чисто арабска страна.

Борбите на арабите са епични и техните въстания извънредно кръвопролитни. В 1929 година, 8 дни след извършената реорганизация на Jewish Agency, до 1936 година, въстанията имаха характера на граждански войни. Арабите се противопоставиха, както срещу изкупуването на плодородните земи, така и срещу еврейската емиграция.

Ако евреите постоянстват с една годишна имиграция от 60 000 души, то през 1947 година те биха имали вече численото превъзходство над арабите. В случая се взема предвид и естествения прираст на арабите. Какво ще означава едно еврейско мнозинство в Палестина, това е достатъчно ясно на арабите.

В лицето на ерусалимския мюфтия Емин ефенди ел Хюсеини, арабите откриха един колкото способен, толкова и храбър и верен на идеята водач. Същият води до деня на насилственото му сваляне през есента 1937 година, цели 16 години, една жестока борба, на първо време срещу евреите, после и срещу англичаните.

В годините 1929 и 1939 се развиха ред събития, които са много поучителни за правилното осветляване на въпроса за отношението на Англия към световното еврейство.

След арабското въстание през 1929 г. бяха изпратени от Лондон в Палестина три комисии, които трябваше да произведат една щателна анкета. Една от комисииите изработи едно изложение, което беше предадено през 1930 година, на 20 октомври, на министъра на колониите лорд Passfield. Това изложение беше публикувано заедно с една бяла книга. Този лорд се наричаше всъщност Sidney Webb и беше познат като социален реформатор; съвсем неочаквано той стана

министър на колониите в кабинета, образуван от Работническата партия. Бялата книга излагаше правното положение на мандата Палестина и засягаше проблема за земята и този за емиграцията, но единствено откъм неговото служебно осветление.

Това беше достатъчно, за да постави в движение предизвикателната машина на световното еврейство. Вайцман, лорд Мелхет, Варбург и Франкфуртер си подадоха оставките в знак на едно горещо разочарование. Дали в Йерусалим или Берлин, или пък Лондон, евреите зареваха от всички страни. В Ню-Йорк станаха масови манифестации по този случай, като беше прочетено и едно писмо от Франклин Рузвелт, тогава губернатор на щата Ню-Йорк. Най-интересна е забележката на „Таймс“, който пише, четири дни след публикацията на бялата книга, следното:

„Ясно е, че бялата книга ще повлияе на общественото мнение в Америка и в останалите страни, в смисъл, че хората ще се усъмнят в добрата воля на Англия, която воля за нас е най-добрия залог за успеха на външната ни политика“. Писмото беше подписано от Балдуин, лидер на консервативната партия, от Остин Чембърлейн, министър на външните работи в много консервативни кабинети и от Амеру, бивш министър на колониите, както и от по-късния министър за Индия Чърчил (половин евреин, женен за еврейка). По-късно се присъедини и Уинстън Чърчил, който по това време водеше консервативната опозиция.

След това, започнаха безброй задкулисни преговори, които доведоха до положението, че през февруари 1931 министър председателя Мак Доналд писа едно извинително писмо на Вайцман. За бялата книга вече не ставаше и дума. Световното еврейство беше победило по всички линии.

Срокът на Сидни Уебс показва на евреите колко много те ще трябва да се грижат и да надзирават министерството на колониите. През 1936 година този пост беше поверен на един голям приятел на евреите: William Ormsby-Gore, Lord Harleih, който през 1922–1929 беше държавен подсекретар в същото министерство. През двете години на своето управление той направи всичко, за да послужи на евреите, какъвто беше например случаят с уволнението на един съдия, член на висшия съд в Палестина, по настояване на Вайцман. През неговото управление беше избрана една комисия, под председателството на лорд Пил, след като арабското въстание през 1936 година не предвещаващо нищо хубаво за американските политици по колониалните въпроси.

Обширният доклад на Пил от месец юли 1937 г., е един ценен източник за всеки, който се занимава с еврейския въпрос. Все пак се достига до едно авантюристично заключение: Палестина да бъде разделена между араби, евреи

и Англия. Сър Херберт Самуел не беше сгребил, когато назова изработения разпределителен протокол един версайски договор, тъй като от него не можеше и не можа да се образува една нова Саарска област, един полски коридор и половин-дузина като Данциг и Мемел; иначе така би изглеждала новата карта на Палестина. Арабите не бяха съгласни, понеже те притежаваха неплодородна земя (пустиня), докато плодородните полета бяха изключително в еврейски ръце. Най-после, би се достигнало до момента, в който арабите щяха да бъдат изтласкани от евреите. Евреите се бяха спотаили необичайно. По-късно се установи, че отново са били водени преговори, в резултат на които отново се признаха известни отстъпки в полза на евреите, в частта, определена за арабите (специално еврейските индустриални предприятия при Мъртвото море, които, според плана на Пил, трябваше да станат арабски). В същото време лорд Мелхет, наедно със своя зет – младият Ридинг, влияеше над Чърчил и Лойд Джорж, за да представят плана в Женева, чрез което в същност работата се забавяше. Една нова комисия беше изпратена в Палестина, за да изучи наново конкретната обстановка за плана Пил. Водач на комисията беше Woodhead.

На 1 октомври 1937 г. изведнъж в Палестина беше установено военно положение, арабските водачи бяха арестувани и интернирани. Мюфтията успя да избяга (понастоящем той се намира в Берлин). Това предизвикателство причини ново въстание сред арабския свят.

През февруари 1939 година се състоя, по настояване на английското правителство, една конференция в Лондон, която, между другото, освободи интернираните арабски водачи. В Лондон, обаче, не беше възможно заедно да конферираат евреи и араби, така че не се постигна никакъв резултат, което обстоятелство означаваше всъщност един провал за Англия.

На 17 май 1939 година английското правителство публикува една нова Бяла книга: според посочените данните, еврейското население се изчисляваше на една трета от това на арабите. През следващите пет години, считано от 1940, допусната беше една емиграция на евреи, но не по-голяма от 75 000 души, след което се определи един период от пет години за почивка; едва след това може да стане емигриране на евреи, но само със съгласие на арабите. По времето на публикацията евреите съставляваха повече от една трета и по познатия еврейски маниер, те протестираха като стачкуваха, отказваха да плащат данъци и положили усилия да спрат целия обществен живот.

От момента на обявяването на новата световна война англичаните имаха всички интерес да запазят спокойствието в Палестина, за да осигурят редовната си връзка между тяхната египетска армия и тази в Ирак. Английското правителство се постара с всички средства да поддържа равновесие между араби и евреи, като не отнемаше на арабите последната надежда, тъй като в противен

случай Англия си би навлякла главоболия от поведението на арабите. Дълго се протакеше въпросът, докато се реши да се въоръжи един доброволчески еврейски корпус. На 28 февруари 1940 г., се ограничи, чрез издаването на една нова наредба, възможността за евреите да закупуват земя. Разочарованите евреи се нахвърлиха с камъни срещу английската полиция. Вайцман обаче мълчеше, тъй като той знаеше по-добре, защо се вършеше всичко това. На 12 март той писа за лорд Бивърбрук, в „Дейли Експрес“, следното: „Евреите чувстват една здрава и голяма симпатия към англичаните, както и англичаните към евреите. Така е било винаги през вековете и по тази причина евреите са свързани чрез толкова генерации с англичаните. Това обстоятелство осветлява достатъчно добре водената днес английска политика спрямо Палестина. *За момента, тя трябва да бъде приятелски, ориентирана към арабите.* Евреите знаят толкова добре, колкото и ние самите, че един ден все пак тази война ще се свърши. *Тогава ще престане и нашето приятелство спрямо арабите.*“ По случай отпразнуването на 25-годишнината от декларацията на Балфур, лидерът на Лейбъристите, Артур Гринууд направи на едно ционистко събрание в Лондон следното предупреждение: евреите да не бъдат нетърпеливи, тъй като следните две години ще оправдаят надеждите им. Министър-председателят на Южна Африка телефонира на събранието, че идеята за създаването на едно родно огнище на евреите в Палестина ще бъде изпълнена в целостта си.

*
* *

Не евреите, даже и противниците на евреите, гледаха на ционизма с известна благосклонност. Защо пък евреите да нямат своя държава? Защо проектираната държава не се създаде в еврейската прародина Палестина? Няма ли да се стигне по този начин, най-после, до едно окончателно разрешение на еврейския въпрос, след като всички евреи в света емигрират в Палестина? Алфред Розенберг доказа, още през 1921 година, в своята книга „Противодържавният ционизъм“, защо е погрешна тази романтична представа. Историческото развитие от тогава насам оправда неговата теза. Палестина е само едно палиативно лъже-разрешение на еврейския въпрос. Да приемем, че всички араби бъдат изгонени (от хуманност, може би? или пък, защо?), то биха могли на тяхно място да се заселят, в най-добрия случай, само няколко милиона евреи. Какво ще стане, обаче, с останалите 12–15 милиона евреи? Защо тогава евреите държат толкова много за Палестина? Не ни се струва американските едри капиталисти-евреи да са били повлияни от религиозни мотиви, тъй като те са достатъчно еманципирани. Ротшилдови, лорд Мелхет, Маршал и Брандайс, фамилията на Франкфуртер и на Коен, Леон Блум, Жорж Мандел и Хоар Белиша са студени рационалисти, а не „филантропи“, за да се намесят с увлечение за Палестина, поради което тяхното поведение ни е известно и разбираемо.

Разрешението на ребуса се крие в един законопроект, който беше изработен от (нееврейският) народен представител Locker Lampson през месец април 1938 година в долната английска камара. Според този законопроект, всички евреи в света е трябвало да поискат доброволно поданството на Палестина, като същевременно се поставят под английска закрила. Всеки от 17-те милиона евреи ще си запази своето място, било в Англия, Франция, било в Америка, ще играят ролята си на „английски“ министър, на „американски“ финансист, или на „френски“ адвокат, като при това всеки един стои под закрилата на еврейската държава, подсилена от английските гаранции. По тези причини, един еврейски пълномощен министър е могъл по всяко време да интервенира в полза на онеправдания евреин.

Това означава, обаче, едно *стабилизиране на световното еврейство*, подобно на духовната власт на Ватикана над католиците. Това ще означава същевременно една независимост от политическата конюнктура в Лондон или Вашингтон. Значи, един Ватикан за евреите! По гореизложените съображения Палестина не представлява едно разрешение на еврейския въпрос. По този път няма да се сложи край на еврейския въпрос, а напротив, той ще бъде само изострен и силата на световното еврейство увеличена. Пак би останало същото положение, а именно: за родина на евреите да се запазят онези държави, в които те живеят. В този смисъл се беше произнесъл и Шопенхауер. Освен това, над арабите би се извършила една голяма неправда, тъй като Палестина принадлежи на тях и трябва да бъде изчистена от евреи.

ЕВРОПА, СВОБОДНА ОТ ЕВРЕИ

Идването на власт на националсоциалистите през 1933 година означаваше последния час за евреите. В твърдата воля на Водача на партията, който стана и Фюрер на целия германски народ, никой не можеше да се съмнява. Програмата на Н. С. Д. А. П. (Националсоциалистическа германска работническа партия) още на 24 февруари 1920 г. беше определила в точка 4, че: гражданин и член на народната общност може да бъде само този, който притежава германска кръв. „Никой евреин не може, по тази причина, да стане член на народната общност.“ Всички останали точки на програмата бяха пропити от същия дух – да се сломи веднъж за винаги господството на евреите в Германия. Още през 1933 година се започна с отстраняването на еврейския дух, както в културата, така и в политиката. При стопанството се предпочете да се върви първоначално по един по-предпазлив път, който би спестил на Германия множество разноски. До обявяването, обаче, на новата световна война през 1939, беше отстранено и всякакво еврейско влияние върху германското стопанство. В културно отношение беше позволено на евреите да се организират в един самостоятелен културен съюз, чиято дейност беше поставена под държавен контрол. До 28 ноември 1938 година на евреите беше позволено да посещават германски културни прояви, след тази дата това беше забранено, чрез една наредба на райхсминистър д-р Гьобелс.

Мерките, които се взеха срещу евреите от страна на германската държава, ако се напишат, биха съставили цяла книга. В основата на всички мерки стоят Нюрнбергските закони от 15 септември 1935 година. В гласувания на този ден закон се казва: „Гражданин на Райха е само този гражданин от германска или *еднаква по вид на германската кръв...*“. Законът за защита на германската кръв и на германската чест забранява встъпването в брак, както и извънбрачното съжителство, между евреи и неевреи; също се забранява слугуването на жени под 45 години при евреи. Първата наредба, която излезе въз основа на закона от 14 ноември 1935 година, ни говори, че: един евреин никога не може да бъде гражданин. Евреин е този, който има трима от своите прародители евреи; за евреин се счита и онова лице, на което двама от прародителите са евреи и то,

а) когато същото лице, при публикуването на наредбата е било женено за лице от еврейски произход, или пък се е венчало по еврейски, след публикуването на наредбата;

б) когато при публикуването на наредбата то е изповядвало еврейска религия или я е приело след това;

в) когато е родено от един брак, на който едната страна е еврейска и то когато бракът е сключен след влизането на закона за защитата германската кръв и чест в сила;

г) когато лицето е родено като незаконно и то след 31 юли 1936 година.

Половин евреин се счита онзи, на когото единият или двамата прародители са евреи, доколкото той не се счита за евреин.

Първата наредба, издадена по приложението на Закона за защита на германската кръв от 14 ноември 1936, казва, че на половин евреите с двама прародители евреи се позволява встъпването в брак с германски гражданин или с лице от една родствена на германската кръв, или пък за бракосъчетанието му с лице, което е половин евреин и има един прародител евреин – но единствено след получаването на специално разрешение. С тази наредба бяха въведени редица нови понятия, които след това бяха узаконени. Вместо „арийски произход“ вече се казва: доказателство за „германска или родствена на германската кръв.“ За лица с родствена кръв се считат почти всички европейски народи, с изключение на евреите и циганите.

Също така се говори и за „расата.“ Еврейската религия на дедите е един хубав знак за определянето на расата. Тъй нареченото „малко доказване на произхода“ се осъществява, като се докаже, че религията на дедите не е била израилтянска. Обаче „голямото доказване“ иска сведения още и от 1800 година. За всички родители, родени след 1800 година, ще трябва да се извърши доказването, че те не са изповядвали еврейска религия. Най-често това става въз основа на кръщелно или венчално свидетелство. Моментът 1800 година се взема, защото този момент означава началото на един нов свят, преди който намираме много малко число смесени бракове. Едва след 1800 година се стига, благодарение на покръстване и духовно преливане чрез венчавката, до едно внедряване на евреите в германската народностна снага. Лица, родени от смесен брак, първа и втора степен, както ги нарича законът или половин и четвърт евреи, по терминологията на народа, придобиха едно определено правно положение. Половин евреинът, когато иска да се жени, го смятат за евреин; желаното разрешение не му се дава, тъй като се счита, че ще стане едно разпространение на еврейската кръв, което само по себе си е нежелателно. Четвърт евреи, обаче, могат да се женят и то по желание, като техните деца могат да отраснат като членове на народната общност. Счетено е, че влиянието на един четвърт евреин не ще бъде решаващо, затова и разрешението на въпроса в горния смисъл е допуснато. Все пак, обаче, са взети предпазни мерки; лица четвърт евреи не се допускат да заемат ръководни и отговорни политически и културни постове. Партията не приема за членове децата на четвърт евреи.

Етапите на германското противоеврейско законодателство бяха продиктувани от две обстоятелства, които станаха извън Германия. През пролетта в Давос, Швейцария, беше убит водачът на националсоциалистите там – Вилхелм Густлов. Убиец беше евреинът Давид Франкфуртер. През есента на

1938 година легационният секретар фон Рат беше убит от Хершел Грюншпан, в Париж.

И в двата случая Германия отговори с мерки, които достатъчно подсказваха, че на всяко предизвикателство ще бъде дадено възмездие. Над ковчегата на Вилхелм Густлов, Фюрерът държи една дълбока реч, в която много сериозно предупреди еврейството. След като една голяма част от евреите, живущи в Германия, трябваше да емигрират след идването на власт на националсоциалистите през 1933 година, започна и голямото предизвикателство срещу националсоциализма и Германия. Страни, които не бяха достатъчно добре осведомени, прибраха евреите, които и в новото си местожителство продължаваха познатото съскане. Чрез натиск отвън се постараха да принудят Германия да смекчи или да оттегли издадените наредби и закони срещу евреите. Еврейството постигна известен резултат и то обратния: решението на Германия стана безвъзвратно.

Нека сега хвърлим един поглед върху расовото законодателство в *Италия*, тъй като в това отношение досега е публикувано малко нещо. Становището на Италия беше определено, преди всичко, от няколко фашисти като Роберто Фариначи, сега държавен секретар, или от Джуовани Пречиози, познат със своето списание „*Vita Italiana*“. Те още на времето започнаха борбата срещу евреите. През 1938 година се разбра, че са били отречени книги, писани от евреи, както и композиции на евреи: по този случай в официоза „Информационна дипломатика“ от 16 февруари се публикува едно потвърждение. По силата на една наредба се забраняваше да се продават книги, писани от евреи, които са били в противоречие с фашисткия режим. Според италианското мнение, има само едно разрешение на еврейския въпрос: създаването на една самостоятелна еврейска държава, безразлично къде ще се намира тя, освен в Палестина. Към това обяснение дойде и едно изложение по въпроса, публикувано в „*Regime Fascista*“, според което, няма да бъдат допускани до отговорни политически постове, до водачеството и до други висши държавни служби, които имат за задача да внедряват фашисткия светоглед у младежта, както в армията и пресата, а също и в борсата, лица от чужда раса, или пък другоземци.

В средата на месец юли 1938 година, една група от фашисти доценти в университетите определи становището на фашизма към расовия проблем в десет точки. Там е казано (точка 8): „Необходимо е да различаваме средиземноморската европейска раса от ориенталската и африканската раси“. „Евреите не принадлежат към италианската раса“ (точка 9.). Главният секретар на Фашистката партия прие след това съставителите на този документ и заяви, че расовите принципи в Италия не бива в никакъв случай да бъдат считани само като една академическа формула, но като ръководно начало, което ще произведе конкретни политически действия. Становището на фашизма към еврейството се

определяше от поведението на евреите през вековете (евреите винаги са се считали за една богопомазана нация) и от обстоятелството, че въпреки търпимостта на фашизма, те винаги тайно са се държали като негови неприятел.

Преброяването, което се извърши на 22 август 1938 година, ни показва, че в Италия живеят около 70 000 евреи, като се сметнат и чужденците евреи, при едно население от 35 милиона жители; това означава, че 0,2% от цялото население на Италия са били евреи. На 2 септември италианският министерски съвет взе по расовия и еврейски въпрос следните решения:

На чужденци евреи се забранява да имат постоянно местожителство в Италия. За евреин се смята онова лице, което произхожда от родители евреи, независимо от това дали то е приело друга религия. Членове на еврейската раса в бъдеще няма да бъдат допускани да посещават: държавните училища като ученици, както и да бъдат учители в същите училища. Евреи, членове на Академията на науката и други научни институти, губят правото си на членство.

В своята голяма реч, държана на 18 септември в Триест, Мусолини засегна бегло еврейския въпрос, като част от расовия въпрос. Еврейството, каза Дуче, е останало, въпреки италианската политика през последните години, един непоправим неприятел на фашизма. На 6 октомври се събра Висшият фашистки съвет. Той изтъкна в заседанията си, че световното еврейство е било винаги силата, която се е противопоставяла и противодействала на фашизма във всички области и че чужденците евреи и „италианските“ евреи винаги са се легитимирали, особено през известни периоди, като неприятел на фашизма. Почти всички сили, които работят срещу фашизма, са вдъхновявани от евреи и световното еврейство в Испания беше на страната на болшевиките: Примерът с Барселона е най-красноречив. Съветът подчерта наложителността на расовия въпрос и необходимостта от расово съзнание. Той постанови забраната да се сключват бракове от италианци с членове на хамитската, семитската и друга неарийски раси. За принадлежността към еврейската раса се определи, че евреин е този, на когото двамата родители са евреи, или пък, на когото бащата е евреин, а майката чужденка, или пък онзи мелез, който приеме израилтянската религия. Съветът реши още, че италиански граждани от еврейски произход не могат да бъдат приети за членове на Фашистката партия. Същите не могат да бъдат собственици на предприятия или ръководители на такива, когато предприятията имат повече от 100 работници, както и да бъдат собственици на повече от 50 хектара земя. Евреи не могат да служат, през мирно или военно време, във войската.

Министърът на корпорациите определи, кратко време след тези решения, че се забранява да се дават на евреи търговски концесии. Евреи, които посещаваха

борсата, бяха борсови посредници или комисионери, бяха изключени от борсата.

Министерският съвет прие на 10 ноември един закон за защита на италианската раса, който закон беше основан върху решения на Великия фашистки съвет.

*
* *

Как ще си представим тогава окончателно разрешение на еврейския въпрос?

След като евреите бяха отстранени от германския народ и асимилацията се замести с дисимилация, въпросът за чистотата на расата се постави от самия естествен ход на нещата. В това отношение германската държава трябваше да чака дълго, докато демокрацията пристъпи, след толкова приказки, към дела. Фюрерът беше изтъкнал в своята реч от 30 януари 1939 година следната констатация: „Срамна игра е днес да се гледа как целият свят се топи от съчувствия към демокрация и не се притича на помощ на бедния и изтерзан еврейски народ, след осъзнатото задължение да му се помогне! Аргументите, с които оправдаваха своето бездействие, могат да бъдат използвани само от нас, германците и италианците. Тъй като те казваха: „Ние – значи демокрациите – не сме в състояние да дадем подслон на евреите“. При това, в тези световни империи се падаха не повече от 10 човека на квадратен километър, когато Германия е принудена да изхранва 135 души на квадратен километър и въпреки това, да бъде в състояние да приеме евреите. Второ, даваше се уверението: Ние можем да ги приемем, обаче ако те получат при емигрирането от Германия известни суми. Фюрерът отхвърли подобни предложения, тъй като Германия беше обрана от евреи и продължи: „Ако останалият свят плаче по един толкова фарисейски начин за варварското изгонване на един с нищо незаменим, културен и ценен за германския народ елемент, то не ни остава нищо друго, освен да останем самите ние изумени от последицата, които ще се явят за нас. Колко благодарни би трябвало да ни бъдат демокрациите, че им отстъпваме тези културтрегери и им ги оставяме на разположение! Останалият свят не може, при наличността на своите изявления, да търси и намира извинителни причини за неприемането на тези ценни същества в техните страни. Необяснимо е, защо точно на германския народ се предоставят евреите, докато в страните, които мечтаят за тези „великолепни хора“, се правят всевъзможни пречки, за да се осуети емигрирането им при тях?“

За Германия съществуваше една възможност – да се създаде *гетото*. Този път, именно, се и пое, особено след обявяването на войната през 1939 година; в

главното Полско губернаторство се уреди една специална околия (Люблин) за евреите, където можеше да бъдат приютени едно голямо количество от тях. Дълги размишления по този въпрос установиха, че по този път може да се постигне само едно временно разрешение. Едно масово *гето* в Европа, обаче, би предизвикало един комплекс от народностни и стопански проблеми, които биха попречили да се постигне предначертаната цел: очистването на Европа от евреите. На 8 февруари 1939 година, непосредствено след речта на Фюрера, Алфред Розенберг засегна окончателното разрешение на еврейския въпрос. *За националсоциализма има само едно окончателно разрешение на еврейския въпрос: когато и последният евреин напусне територията на германския Райх.* С това въпросът за емигрирането на евреите се издигна до степен на един световно политически проблем от най-актуално значение. Днешната тенденция – да се групира еврейската емиграция на различни места в света, не представлява едно разрешение в интереса на германската нация и на останалите европейски нации. Демокрациите трябва да поставят на разположение на евреите една достатъчно обширна територия, където биха могли да се съберат към 15 милиона евреи. За тази цел ще трябва всички евреи по света, милионери и милиардери, да дадат необходимите средства, което ще бъде по-полезно, отколкото прахосването им за политическо подбуждателство срещу Германия за стопански бойкот и за болшевишка пропаганда сред демократичните страни. *Гвиана и Мадагаскар* представляват предложения, които са били разглеждани служебно. При колонизирането на милионите евреи, човештината повелява, преселниците да не бъдат оставени сами на своята съдба, а да бъдат поставени, като еврейски ерзац за демокрациите, под настойничеството на един губернатор или на едно общество на народите. Защото, ако евреите се оставят на свое собствено ръководство, има опасност да почнат взаимно да се ограбват и изтребват. – До тук – Розенберг.

Същите мисли Розенберг засегна отново на 28 март 1941 година, когато говори по германското радио, по случай закриването на заседанието на новоучредения при Н. С. Д. А. П. „Институт за изследване на еврейския въпрос“. По този случай той даде и следните допълнения:

„След като Германия сломи със своята кръв и със своя народен дух еврейската диктатура един път завинаги и то за цяла Европа, следейки Европа да бъде винаги единна и чиста от еврейския паразитизъм, то мисля, че ни е позволено да се произнесем, от името на всички европейци така: – За Европа еврейският въпрос ще бъде ликвидиран едва тогава, когато и последният евреин напусне европейските предели. В този случай няма значение, дали една такава програма ще намери своето осъществяване в 5, 10 или 20 години. Превозните средства на нашия век позволяват, при единодушието на всички държави, бързо да се осъществи едно такова преселване. Неминуемо ще дойде моментът, в който проблемът ще намери своето разрешение и то в гореизказания смисъл. Ние

първи прозряхме истината, още в първите моменти на нашата борба. Тогава ни обвиняваха в утопизъм, но днес нашето схващане се осъзнава като реалистичен политически ход“.

Едно общо разрешаване на еврейският въпрос за цяла Европа повдига ред свързани въпроси, които бяха разгледани в заседанията на новосъздадения институт и специално от страна на ръководителя на расовия отдел при Н. С. Д. А. П., Валтер Грос.

Грос се спря, в своето изложение, най-вече на отклоненията и слабите страни на противоеврейското законодателство в някои държави, като изтъкна, че понятието евреин и мелез-евреин е различно – например в Унгария, Румъния или България. Той изказа пожеланието, противоеврейските сили в различните европейски народи да се разберат и да уеднаквят понятието за евреина, като сравнят помежду си съществуващите дефиниции, след което ще се стигне до едно и също съдържание на понятието евреин, така еднаквото понятие ще уеднакви приложението на противоеврейското законодателство.

Грос обобщи своето изложение в следните точки:

1. Еврейството е еднакво чуждо в расово отношение за всички европейски народи. Историческата и духовна опасност, която съществува при неговата наличност, не може да бъде отстранена по пътя на асимилацията. Една изолация от неговото опасно влияние е мислима единствено по пътя на пространственото очистване от еврейството.

2. Еврейството е чуждо и на така наречените семитски народи, поради особеностите на своето смесване с други неевропейски раси.

3. По тези причини, не може да става и дума за едно преселване на евреите в някоя европейска страна, или пък върху арабска земя, намираща се извън пределите на Европа.

4. При определянето на кръга от лица, които ще бъдат засегнати от противоеврейското законодателство, трябва, преди всичко, *расовите съображения да надделяват* над религиозната принадлежност, над местожителството и над поданството.

5. Половин-евреинът трябва да бъде третиран еднакво с пълния евреин.

6. Увеличаването на мелезите (четвърт-евреи) ще трябва да бъде възпрепятствано и техният брой поддържан до минимума.

7. Независимо от съществуващите противоеврейски законодателни мерки от тези, които предстоят да се вземат, като временно разрешение на еврейския въпрос, се налага едно пълно разбирателство между противоеврейските политически сили на всички европейски народи за уеднаквяване на расово-

политическите принципи, чието спазване е крайно необходимо за правилното разрешение на еврейския въпрос.

АДОЛФ ХИТЛЕР, БУДИТЕЛЯТ НА ЕВРОПА

Известно е, че крайъгълният камък на националсоциализма представлява осъзнаването на расовия въпрос. Този, който е чел „Моята борба“ на Адолф Хитлер и се е задълбочавал в изказаните мисли, този, който е слушал поне неговите речи след поемането на властта от националсоциалистите, той знае какво е значението на расовия въпрос за Хитлеровия светоглед. Към това ще прибавим и личните впечатления и живия пример на евреите, от времето, когато Фюрерът пребиваваше във Виена. – Еврейство и германски народ, както и еврейство и европейски народи, стоят един към друг в непримиримо противоречие. Адолф Хитлер често ни говори за еврейската раса, за еврейския народ, както и за еврейската държава, която ще стои под израилтянско знаме. Религията не е нищо друго, освен учение за поддържането на еврейската раса. („Моята борба“, стр. 165). Относно грешката, която едно време беше направена, като центърът на тежестта по еврейския въпрос беше поставен не върху расата, а върху религията – което беше принципното становище на стария антисемитизъм – трябва да се каже, че Адолф Хитлер много от рано беше прозрял тази грешка. Нека всеки за себе си прочете съответните места от „Моята борба“ (страници 329 до 358 на немското издание), които характеризират изчерпателно същината на еврейството.

От започването на втората световна война насам, Фюрерът не е изпуснал този въпрос от погледа си. Няма негова реч, в която да не се спомене за евреите. Ето някои извадки от речите на Фюрера:

БОРБАТА ЗА ГЕРМАНИЯ

Беше наистина една тежка борба, особено срещу народа, който в нашата страна, като че ли изглеждаше всесилен – еврейството. Какво означава това – знае само този, който е бил свидетел на тази борба. Това беше една борба срещу сатанинската власт на еврейството, което беше сграбчило германския народ; което притежаваше ключовите позиции на културния, духовния и интелектуалния, на политическия и стопанския живот на нацията ни и от които позиции то можеше да владее цялата нация... *Всесилното еврейство тогава ни беше обявило война.* (8. 11. 1940).

ЕВРЕЙСКА ОМРАЗА

Социално устроената Германия е предмет на омраза от страна на онази клика евреи и еврейски финансисти, заедно с техните гешефтери (30. 1. 1941).

Зацапаните с кръв еврейско-капиталистически подбудители на войната съзряха във възможността за мирна ревизия на договорите изчезване на

обективните и осезаеми причини за осъществяването на техните налудничави планове (19. 7. 1940).

И беше винаги така, че всяко предложение, понеже изхождаше тъкмо от мен, се оказа достатъчно, за да разтревожи известни еврейски интернационални капиталистически клики (30. 1. 1941).

ЕВРЕИТЕ КАТО ПОДБУДИТЕЛИ НА ВОЙНАТА

По случай приемането на Нюрнбергските закони, Фюрерът установи, че изключително евреите са били носителите на идеята за народното разложение. Това го доказва и подстрекателството на евреите към бойкот спрямо Германия (15. 9. 1935).

Скритите сили, които подстрекаваха Англия през времето на първата световна война, бяха евреите. Силата, която навремето ни парализира и която изнамери лозунга, че Германия не бива да връща победоносно своите бойни знамена обратно в родината, беше еврейската сила. Евреите бяха тези, които изплитаха мрежите на революцията сред народа и с това отнеха нашите съпротивителни сили. Евреите са героите, които, чрез свойствените им маневри, докараха Британската империя до една най-опасна криза. Евреи бяха носителите на болшевишката зараза, която трябваше един ден да унищожи Европа. Евреите бяха, обаче, в същото време и подстрекателите на войната сред кръга на плутократите (26. 4 1942).

Аз познавам евреите единствено като *подпалвачи* на света. Достатъчно можахме да се убедим в отровната дейност на евреите, които, загнездени в печата, използвайки радиото, филма и театъра, извършваха своята проказна дейност. Отровата се разливаше сред целия народ и с помощта на огромни финансови средства, евреите съсредоточаваха големите търговски сделки в свои ръце (8. 11. 1940).

Най-накрая, на мен ми стана достатъчно ясно, че един еврейско-интернационален капитализъм не може да има нищо общо с народите, чийто интереси той си присвоява правото да представлява, още повече, че еврейството съставя изметта на човешкото общество, тази измет съзира своето най-голямо дело в *подпалвачеството* (6. 10. 1939),

За мен беше ясно, че зад тази война ще трябва да се търси онзи подпалвач, който винаги се е хранил от взаимното изстребване на нациите: интернационалният евреин! Аз не бих останал националсоциалист, ако бих се отметнал от това дълбоко убеждение (8. II. 1941).

... Еврейството, разбира се, което стои навсякъде като подстрекател... (24. 2. 1941).

ФРОНТОВЕТЕ В СЕГАШНАТА ВОЙНА

Политически погледнато, тази война не се води заради интересите на отделни народи, а представлява едно стълкновение между нации, които искат да осигурят живота на своите членове за бъдещето и народи, които са се обърнали в оръдия на една група от интернационални паразити (26. 4. 1942).

Зад така наречените големи демократи стоеше едрият интернационален еврейски банков, борсов и въоръжителен капитал, който както и в миналото, потрива сега ръце пред възможността да направи добър гешефт, колкото и нечист да е той (4. 5. 1941).

На едната страна са се наредили мъжете на *демократията* – това значи представителите на *еврейския капитализъм*, натоварени с един голям баласт от стари държавно-политически теории, носещи със себе си парламентарната корупция на един отживял строй; явната манифестация на еврейския духовен тръст, на еврейските вестници, борси и банки – един концерн, съчетание на политически и стопански гангстери от най-висша класа, а до тях – болшевишката държава, една маса от хора, намираща се на животинския стадий на развитие, върху която еврейството размахва своя изцапан с кръв камшик (26. 4. 1942).

АНГЛИЯ

Като казвам „Англия“, то много добре знам, че и там народ и държавно ръководство не са едно и също нещо. Едно малко котило от интернационални демократи, евреи и плутократи владеят тази страна, което котило още навремето си започна с подстрекаването за нова световна война. Даже и физическите лица са същите, които управляват и днес (8.11.1940).

От столетия насам *еврейският едър капитал* беше този, който подбуждаше войните и реализираше, особено чрез завоевателните войни, огромни печалби (6. 4. 1941).

СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ

Един кръг от евреи беше тласнал, в миналото, Щатите във война против интересите на самата Америка, единствено воден от свои еврейско-капиталистически съображения. Президентът Рузвелт, по липса на лични дарби, се е оградил с един тръст от сътрудници, ръководните лица на който считам за

излишно да изброявам: те са само евреи. Те са, които, стъпка по стъпка, увлякоха и сега Америка във войната, както през 1917 година (26. 4. 1942).

КАПИТАЛИЗЪМ И БОЛШЕВИЗЪМ

Ако и да считаме болшевишка Русия за жив израз на еврейската зараза, то не трябва да забравяме, че демократическият капитализъм беше *предпоставката*, която спомогна за вкореняването на тази зараза. Евреите подготвиха по времето на демокрацията това, което техните братя довършваха през периода на революцията. През първия стадий се извърши пълното обезправяване на милионните човешки маси, които биваха свеждани до нивото на робите, или както те самите се изразяват, до положението на експроприирани пролетарии, за да ги използват през втория период като една фанатизирана маса за разрушаването на днешните държавни устои. След това дойде редът на унищожението на националния елит и премахването на всички културни начала, които са ръководните фактори и наследствената жизнена клетка на един народ, придаващи му вътрешна ценност и предпазващи го от неизвестността на бъдещето. Това, което остава не е нищо друго, освен niskия инстинкт в човека, който, ръководен от една горна класа от евреи, които, настанени върху неговия гръб като *паразити*, го карат да разрушава собствения си дом и земята, която го храни. Срещу този процес на разложение сред европейските народи и държави Нова Европа открива една свещена борба (26. 4. 1942).

СЪВЕТСКА РУСИЯ

Повечето от 20 години наред еврейско-болшевишкото натрапническо държавно ръководство се опитва да *хвърли не само Германия, но и цяла Европа в огъня* (22. 6 1941).

Какво по-разбираемо от това, да очакваме един ден срещу нас да се опъгчи онази сила, която е изтъкнала на ръководните си места само евреи: Съветска Русия. По силата на известни обстоятелства, тя се е превърнала в *най-послушния слуга на еврейството...*

... Един народ без вяра, тероризиран до степен на безчовечие, над който се издига една стройна и огромна организация от еврейски комисари, които в същност не се различават от търговците на роби...

... Човекът, който стана за кратко време господар на тази страна, е играчка в ръцете на едно всемогъщо еврейство: ако *Сталин* излезе на сцената, то сигурно зад него са застанали *Каганович* и всички онези евреи, които водят към сигурна пропаст тази държава-колос (8. 11. 1941).

Истинското въздействие на това еврейско управление нашите войници имаха възможност да видят в онази страна, където се подвизаваше кликата на интернационалните подстрекатели на войната – всичките евреи – и където еврейството беше установило своята диктатура; там, където се проповядваше, че съветската държава е идолът на бъдещото човечество. Там, където руският народ е изпаднал под властта на чужди нему по народност малоценни субекти, които са докарали русите до положението на примирени роби (26. 4. 1942).

РАЗРЕШЕНИЕ НА ЕВРЕЙСКИЯТ ВЪПРОС

Ние сме решени да отрежем пътя на развитие на онзи народ, който макар да е чужд на нашата народностна снага, беше успял да се издигне до всички ръководни места в държавата; *ние ще осуетим неговата намеса в живота на нашия народ.*

Аз мисля, че този проблем ще се реши толкова по-добре, колкото по-бързо се вземат мерките. *Европа не може да се умиротвори, докато не бъде разрешен еврейският въпрос.*

Светът има достатъчно свободни места и ще трябва веднъж за винаги да се отърсим от мисълта, че еврейството може да продължава да се развива като паразит върху гърба на другите народи, като чели Бог е определил, именно, такава съдба. Еврейството ще трябва да се приобщи към дейността на творчеството и труда, по който път вървят останалите народи. В противен случай, то рискува да бъде поставено пред една криза от най-голям мащаб (30. 1. 1939).

РЕЗУЛТАТЪТ ОТ ТАЗИ ВОЙНА

Аз съм бил често пъти в своя живот пророк, заради което съм бил и осмиван. По времето на моята борба, на първо място еврейството прие с усмивка на уста изказаните от мене предвиждания. Аз бях убеден, че ще дойде часът, когато аз ще поема властта и ръководството на германския народ, както и окончателното разрешаване на еврейския въпрос. Мисля, че онзи ироничен смях, който тогава се носеше гръмогласно по света, днес задавя еврейското гърло. Днес искам отново да бъда пророк: Ако на интернационалните еврей-капиталисти се удаде да хвърлят отново народите в една кръвна борба един срещу друг, то резултатът няма ще бъде болшевизирането на света и от тук победа за световното еврейство, а *унищожаването на еврейската раса в Европа!* (30. 1. 1939).

Аз казах – и като винаги се пазя от преждевременни предвиждания – че тази война няма да свърши така, както си представляват евреите, а именно с едно

унищожение на европейските народи, а тъкмо обратното: войната ще завърши с едно унищожение на самото еврейство. За пръв път не ще се пролее кръвта на други народи, а ще намери осъществяването си старото еврейско правило: *око за око, зъб за зъб*. И колкото повече се ожесточава самата борба – нека това има предвид световното еврейство – толкова повече ще се разширява и антисемитизмът. Той ще се развие във всеки пленнически лагер, във всяко семейство, на които ще бъде ясно защо всички те са понесли жертви. Тогава ще настъпи часът, когато *най-върлият враг на народите през всички времена*, ще си е изиграл ролята поне за едно столетие (30. 1. 1942).

Аз казах... че световното еврейство предизвика тази световна война за взаимно изстребление на арийските народи в Европа, но че тези народи няма да се унищожат взаимно, а че самото еврейство ще бъде крайната жертва. Подстрекателите на умопобъркания господин от Белия дом успяха да хвърлят един по един народите във войната, но същевременно се носеше от народ към народ и *вълната на антисемитизма*. Тази вълна продължава да се разширява и да обхваща държава след държава, докато към края на войната едно общо прозрение по еврейския въпрос ще обхване всички народи. Навремето си, евреите се смеха над моите предвиждания за развитието на събитията в Германия. Не ми е известно дали продължават и днес да се смеят, или смехът им е заседнал в гърлото. И сега мога пак да ви уверя: *навсякъде по света евреите ще изгубят желание да се присмиват!* С тези мои предвиждания аз пак ще излезна правият.

(Ръкописът е приключен на 30. 9. 1942).

Библиотека „НОВА ЕВРОПА“ е одобрена
и препоръчана от

Министерство на вътрешните работи и народното здраве с окръжно № II –
1202 – Р от 9. IX. 1941 и окръжно
№ 2002/12 от 27. VI. 1942.

Министерство на народното просвещение с окръжно № 1275
от 25. II. 1942.

Министерство на войната с наредба № 3 от 21. III. 1942 г.
по Щаба на войската.

Библиотека
„НОВА ЕВРОПА“
ул. „Гладстон“ № 18
София
Пощ. чекова сметка 6854

ЦЕНА 60 ЛЕВА